

КАРЛА НИГЪРС НОЩЕН СТРАЖ

Част 0 от „Любовници и легенди“

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

В едно от сепаретата в бара на Марио, с книга в ръка и бутилка бира, Джо Скарлати вече четвърти пореден ден опитваше да се пребори със скуката и гъстата мъгла, забулила Сан Франциско. Заведението се намиреше буквално на брега на океана. Собственик беше братовчед му Марио, а от известно време Джо живееше в две от стаите на горния етаж. Не се оплакваше от живота, който сам си бе избрал. Скоро ставаха шест месеца, откакто взе решение да излезе в неплатен отпуск. Постепенно свикна с новия си начин на живот, даже като че ли започна и да му харесва. Почти...

Джо мерна през прозореца Ханк Райън да си проправя път през непрогледната мъгла и остани книгата. Ханк му бе колега. Ченге. Действащо ченге. Беше убеден, че и Джо би следвало да е на работа. Поне веднъж в седмицата се отбиваше в бара да му досажда.

Джо усети влагата, нахлула в бара, когато Ханк отвори вратата и влезе. Наближаваше три следобед и заведението беше почти празно. Освен него, няколко бродяги си пиеха кротко питиетата, а Марио дрънкаше с тенджерите в кухнята.

Туристи и непретенциозни клиенти с изтънели портфейли трябваше да се полутат доста, докато открият кръчмата, в която нямаше нищо забележително. Няколко сепарета, дълъг барплот от дъбово дърво, потъмнял от времето, захабен под, джубокс и няколко автомата за видеоигри в дъното — това бе всичко. Заведението стана известно с вкусната храна и приличните цени още при откриването си — седмица след ликвидирането на сухия режим.

Без да го поканят, Ханк се вмъкна в сепарето и седна срещу Джо. Беше едър негър — по-висок от Джо, и интелигентен полицаи. Познаваше законите отлично, но преди всичко, познаваше човешката природа. Имаше чин сержант. Вероятно не след дълго щеше да бъде произведен капитан. Джо също бе сержант. По документи...

— Хм, „Моби Дик“... — Ханк поклати глава. — Скарлати, не си във форма днес!

— „Душата ми е прогизнала, дъждовен ноември“ — изрецитира сухо Джо. — Най-сетне разбрах какво е искал да каже Айшмаел... Защо, да не би да имаш нещо против четенето?

— Не, но „Моби Дик“... По дяволите, защо не прочетеш нещо по-забавно?

— „Моби Дик“ е забавно четиво.

Ханк отново поклати глава. В очите му се четеше смесица от отчаяние и възмущение. Подобна невероятна комбинация от чувства събуждаха в душата му рецидивистите.

— Ще пийнеш ли нещо? — попита Джо, макар да знаеше отлично, че Ханк почти не докосва алкохол.

— Не. Джо, изглеждаш отвратително! Чудя се как Марио те търпи още!

— Периодично ме гони оттук като мръсно коте, но съвестта започва да го гризе и накрая позволява да се върна пак. Че как иначе? Първо, ние сме рода, и второ, плащам редовно наема си. Освен това, ти както винаги преувеличаваш — не изглеждам толкова зле!

— Джо, ясно ми е, че ти е писнало вечно някой да се занимава с теб — въздъхна Ханк. — Няма как! Ако не го правим, ще се провалиш напълно. Няма отървяване от нас, Скарлати! — натърти той. — Макар да зная, че е безсмислено да се приказва с теб, когато си в такова настроение. Чуй нещо, което предполагам, че ще те заинтересува. Тайхърст е излязъл от затвора.

Джо почувства внезапна болка в гърдите. В душата му се надигна ярост.

— Не прекара много време в пандиза! — процеди през зъби той.

— Зная. Жената, която го вкара зад решетките, живее още в Сан Франциско. Казва се Роуина Уилоу — Ханк измъкна смачкано парче хартия от джоба си и го побутна към Джо. — Ето адресът ѝ.

Джо хвърли поглед към нечетливо изписания адрес в квартал Телеграф Хил и мигновено се досети какво точно искаше от него Ханк. Направи се обаче на разсеян и подхвърли:

— Ама че име! Роуина Уилоу! Хващам се на бас, че в кръщелното е била записана Деби или нещо подобно, но после дамата е решила, че звучи съвсем обикновено, и е сменила името.

— Грещиш. Така е кръстена — Ханк сви рамене. — Родители ѝ били в известен смисъл „откачалки“.

— Били?

— Умрели са, когато Роуина била осемгодишна. Грижете за нея поела леля й, известна като още по-голяма особнячка. Лелята починала, малко преди Роуина да накисне Тайхърст. Сега живее съвсем сама в къщата, останала от леля й. Казват, че било тихо и спокойно място, но аз не съм влизал вътре. Обиколих отвън. Право да ти кажа — същински замък от „Айвънхоу“. Чудно дали няма ров? Сигурно обаче щях да го забележа.

— Не се съмнявам в това. Да ти призная, архитектурните забележителности на града ни не ме интересуват особено. А ти откъде знаеш толкова подробности от биографията на госпожица Уилоу?

— По време на процеса в пресата плъзнаха какви ли не слухове. Реших, че се налага да не я изпускам от очи — Ханк млъкна за малко и добави: — Джо, Тайхърст няма да й прости и ще й го върне тъпкано! И ти го знаеш!

— Не ме засяга! — изрече думите механично, по инерция. Шест месеца доброволна отпускат не бяха достатъчни, за да се убеди сам, че трябва да се върне към активна служба. Все още не вярваше в себе си. Джо отместил празната бутилка от бира — едва първата за днес, и отвори книгата. — Изобщо не си прави илюзии и не разчитай на мен!

Ханк не реагира. Огледа мрачния опушен бар. Домът на Джо Скарлати... И това ако беше живот!

— А аз какво би следвало да направя? — попита Ханк след малко.

— Какво да правиш? Нищо не можеш да направиш! Тайхърст си е излежал присъдата.

— Джо, имам някакво предчувствие...

— Ханк, това копеле никога не й е отправяло заплахи. Няма подадено оплакване и ти не можеш да разпоредиш да се наблюдава къщата!

Ханк се облегна назад. Погледът му бе суров, непроницаем.

— Роуина Уилоу седеше недалеч от мен, когато прочетоха присъдата. Тайхърст не откъсваше очи от нея, сякаш се готвеше да я прониже с поглед. Не бях виждал такъв смразяващ поглед... — изрече бавно Ханк. Джо прелисти страницата, макар че не четеше. — Тайхърст не е от тези, които прощават и забравят, Джо! Ще накара Роуина Уилоу да му плати с лихвите!

— А, само не с тези номера! Бяхме се разбрали! — възкликна ядосан Джо. Ханк му беше обещал да не го придумва да се върне на работа, размахвайки пред носа му лозунги за служебен дълг и морал.

— Не са номера, Джо! Разбери, ти си последният шанс на Роуина Уилоу. Може би единственият...

— Не думай! Това ли ти подсказва предчувствието?

— Да.

Джо въздъхна шумно и забарабани с пръста по масата. Ханк мълчеше. Марио лъскаше усърдно огледалото зад бара, окачено там от дядо им. Старецът разправяше, че хората обичали да се оглеждат, докато пийват. Може би затова Джо си бе избрал сепарето. Не желаше да се оглежда. От два дни не се беше бръснал. Май от толкова и косата му не беше виждала гребен. Носеше дежурната си „униформа“, откакто излезе в отпуска — овехтели джинси и поло. И без да се оглежда, знаеше, че под зачервените си очи има тъмни кръгове. Поддържаша го физически единствено безкрайните разходки през часовете, когато братовчед му го изригваше от заведението. Шест месеца! Цяла вечност! Вместо да напусне, взе отпуска — заради баба си. Тя го накара да се закълне, че няма да зареже всичко изведнъж. Джо ѝ го дължеше — другите страдания ѝ стигаха. София Скарлати и покойният ѝ съпруг — първият собственик на бара — бяха едни от жертвите на Тайхърст. А Ханк Райън го знаеше отлично...

— Тази Роуина Уилоу живее в баровски квартал, значи спокойно може да си позволи да наеме бодигард — отбеляза сухо Джо.

— Вярно, но тя няма да го направи. И не, защото е стисната. Даже ако опитам да ѝ внуша по деликатен начин такова нещо, съм убеден, че ще ме обвини в преувеличаване. Живее съвсем сама, работи, излиза рядко. Ужасно мрази да я разсейват, когато работи. Роуина Уилоу смята, че хората са длъжни да я оставят на мира, след като и тя не ги закача.

— Дори да става дума за мъжа, когото е бутнала в затвора?

— Дори за него! — без колебание заяви Ханк.

Навярно имаше причини да го твърди. Беше дежурен в управлението, когато Роуина се бе обадила, за да съобщи, че е пипнала човек, ограбил банка. Изобщо не бе намерила за нужно да уточни, че го е „пипнала“ по-скоро в преносен смисъл, разкривайки спатиите му с помощта на компютъра си.

Случаят Елиът Тайхърст беше уникален. Обикновен крадец трябваше да се „потруди“ поне две десетилетия, за да ограби един процент от присвоените от него суми. Тайхърст беше един от факирите в банковото дело в Сан Франциско, но въпреки това без угризения бе експлоатирал човешката доверчивост.

— Той ще ѝ отмъсти — повтори Ханк с равен глас. — Прочетох го в очите му преди три години. Ще намери начин да ѝ го върне тъпкано! Ти го знаеш, Джо. И аз го знам...

— Но не и тя, нали?

— Тя просто мисли по съвсем различен начин!

Какво ли беше това толкова „различно“ мислене?

Джо си припомни, че вестниците отделиха много място на блестящия финансов анализ, който Роуина Уилоу бе направила по-скоро за развлечение, и благодарение на който бяха разкрити престъпните машинации на Тайхърст.

— Аз не съм я виждал, нали? — попита Джо. Помъчи да си представи как изглежда, но не успя.

— Не. Изключено е обаче да я забравиш — вероятно Ханк имаше предвид, че Джо е добър физиономист. — Съмнявам се да е разбрала, че Тайхърст е на свобода.

— Що за човек е тази Роуина Уилоу, по дяволите? — въздъхна Джо.

— Ексцентричен гений.

— Пфу! Само как звучи! Ще поговориш ли с нея?

— Не. Не смятам, че трябва да узнава за плановете ни.

— Плановете ни ли? Говори, ако обичаш, в единствено число! Не съм се съгласявал да поема случая.

— Джо, не става дума да поемаш случая. От теб се иска само да държиш под око дома ѝ, за да сме сигурни, че Тайхърст няма да я безпокои. Тя няма да разбере изобщо за твоето присъствие.

Дори така, Джо не беше много сигурен, че идеята му харесва.

— Роуина Уилоу съсипа Тайхърст, Джо. Погуби кариерата и репутацията му. Цялата история му костваше милиони долари и три години зад решетките!

— Малко му бяха! — процеди Джо.

— Зная — съгласи се Ханк. — Пипни го, че иска да отмъсти на Роуина Уилоу, и ще лежи на топло, докато изгние! Съвсем заслужено!

— Защо точно аз?

— Трябва да се заемеш с нещо, Джо! — отвърна Ханк, като го гледаше право в очите.

Без да каже дума, Джо взе смачкания лист с адреса на Роуина Уилоу, измъкна се от сепарето и тръгна към вратата. Отвори я и потъна в мъглата, която го погълна. И душата му отдавна бе обвита в мъгла...

Ханк поръча кола и подхвана разговор с Марио. Знаеше, че сега трябва да остави Джо на мира. А и шест месеца бездействие са безумно дълго време за едно ченге. Може би задачата, която искаше да му възложи, щеше да се превърне в спасение от пропастта, изпълнена с мъка и отчаяние. А Джо летеше стремглаво към дъното ѝ. Кой знае дали не беше прекалено късно...

ПЪРВА ГЛАВА

Със зачервени и подпухнали от работа с компютъра очи Роуина Уилоу излезе от кабинета си на третия етаж. Като се подпираше на стената, заслиза към кухнята — огромно помещение, оборудвано от леля ѝ Аделаида преди двадесет години с модерни за времето си домакински уреди. Точно тогава Роуина се премести да живее тук. Спомняше си, че със сълзи на очи леля ѝ продаде една картина, за да си позволи ремонта. Макар че беше богата, леля ѝ всъщност никога не беше разполагала с пари в брой. Роуина се бе заклела да избегне съдбата на милата, макар и доста ексцентрична старица. Или съдбата на родителите си...

Побърза да пропъди тази мисъл, която ѝ причиняваше болка. Сложи чайника на печката и сипа в чинийките храна на двете котки. Беше ги нарекла Мега и Байт — според нея, много романтични имена. После се разкърши и се зае с редовните си упражнения за китките и ръцете. Неприятното изтръпване на пръстите постепенно изчезна. Не можеше да си представи, че някакво досадно професионално заболяване би ѝ попречило да работи с компютъра!

Водата кипна, Роуина отля малко в белия порцеланов чайник и го разклати, за да се затопли. Добави две препълнени лъжички английски чай, напълни догоре чайника с гореща вода и го постави на поднос от тиково дърво. Докато чаят се запарваше, тя отвори стъклената витринка и си избра чаша и чинийка. Сипа мляко в бяла каничка, приготви цедката, а върху небесносиня хартиена салфетка постави една-единствена дебела медена бисквита. Леля Аделаида наистина не се оправяше особено удачно в живота, но беше завещала на племенницата си своето изкуство да прави великолепен чай.

Роуина се почувства ободрена. Взе подноса и се отправи към слънчевата стая, заемаща издадената чупка на третия етаж. Три от стените ѝ бяха покрити до тавана с прозорци. Градът, окъпан в злато от есенното слънце, блестеше ослепително. Невероятно синьото безоблачно небе се сливаше на хоризонта със също толкова синята

вода в залива, осеян с бели платноходки. А може би след безкрайните мъгливи дни и нощи светът просто изглеждаше по-весел и по-красив. Роуина отвори прозореца и в стаята нахлу свеж морски бриз. За малко не се поддаде на изкушението да отнесе подноса с чая в двора. Накрая обаче предпочете гледката, която се разкриваше през прозорците.

След смъртта на леля Аделаида Роуина извади тежките викториански мебели от слънчевата стая и ги замени с безброй възглавници — с най-невероятни форми и размери. Можеше да се изтегне, където пожелаеше върху дебелия персийски килим и да съзерцава неповторимата гледка. Беше убедена, че заслужава малко отдих след изнурителния ден, прекаран пред компютъра. Често като че ли беше по-забавно, по-примамливо, при това — по-сигурно, да наблюдаваш улицата през прозореца, отколкото да се разхождаш по нея.

Остави подноса върху килима и се облегна на огромна бродирана възглавница. Изтегна крака. Нищо не биваше да пречи на зрителното ѝ поле. Само че Роуина Уилоу не съзерцаваше градския пейзаж, нито пък залива. Цялото ѝ внимание беше насочено към улицата.

Сипа чай в чашата, остави чинийка върху подноса и огледа колите, паркирани една зад друга на стръмната и тиха улица в този доста скъп квартал.

Интересно, каква ли щеше да е днес колата му? Вчера видя паркиран непретенциозен черен автомобил с две врати. Завчера бе дошъл с червена спортна кола, като че ли германска. Ден преди това го забеляза с кафяво микробусче...

Роуина сипа малко мляко в чая. Вече трети ден мъжът седеше в някаква кола на нейната улица, пред дома ѝ. Паркираше колите на различни места. Понякога четеше вестник, друг път — книга. Най-често обаче просто си седеше. Роуина не беше сигурна колко време прекарва пред дома ѝ. Да си зареже работата, за да го следи? Ами, как ли не! Обаче в пет следобед, когато най-сетне си позволяваше малко заслужен отдих с чаша чай, неизменно виждаше колата му. Беше си наумила да огледа улицата, преди да седне пред компютъра, но все забравяше. Работният ѝ ден започваше много рано заради тричасовата разлика между Сан Франциско и Уол Стрийт. Но щом се взреше в монитора, тя забравяше за всичко останало. Работата ѝ изискваше съсредоточаване, ала Роуина не се оплакваше. Беше избрала

професията си сама, решена твърдо да не допуска грешките на леля си Аделаида, която продаваше картини, за да преживява. Естествено, не виждаше нищо привлекателно и в съдбата на своите родители. Хармонията на техните характери се оказа пагубна. Живяха наистина щастливо, но умряха млади и напълно разорени...

Роуина отново избута на заден план мислите за своите родители. Без да откъсва очи от улицата, остави чашата върху подноса и разтри схванатия си врат. Косата ѝ с цвят на сърмена коприна, както казваха приятелите ѝ, беше стегната на тила в идеален кок. Вероятно тежестта му също допринасяше за схващането на врата. Роуина дори не помнеше кога за последен път е подстригвала гъстата естествено чуплива коса, която стигаше поне до кръста ѝ. Никога не я оставяше разпусната. Първата ѝ работа сутрин, когато ставаше, бе да я прибере на тила си с дузина гребенчета и фуркети. Правеше го, преди да е измила зъбите си. Даже преди да провери компютъра, включен денонощно...

За миг ѝ хрумна мисълта, че мъжът е приключил със задачата, довела го на нейната улица. Едва ли щеше да го види вече... Жегна я необяснимо разочарование. Това я изненада, обаче нямаше време да разсъждава дълго върху реакцията си, защото забеляза мъжа. Този път бе с очукан сив пикап, спрял точно под прозореца. Роуина допълзя до средния прозорец и надникна. Прииска ѝ се непознатият да слезе от пикапа, за да го огледа по-добре.

Младата жена знаеше, че е невероятно наблюдателна и притежава феноменална памет. Нямаше начин да забрави този мъж, даже ако го беше срещнала някъде съвсем случайно. Не би се затруднила сигурно и да реши дали мъжът пред къщата ѝ е бандит, цивилен агент, или частен детектив. Досега бе отхвърлила доста възможности, включително и версията за пласьор на наркотици. Най-малкото, защото един пласьор на наркотици не би похапвал поръсени със захар понички в някакъв очукан автомобил... Логично бе отново да се появи със спортната кола.

Очевидно осъществяваше наблюдение. Кого обаче наблюдаваше? Въпросът бе логичен. Опитва да си представи съседите, мнозина, от които не познаваше лично, макар че живееше на тази улица от осемгодишна възраст. Май никой не изглеждаше подозрителен... Тя предположи, че мъжът вероятно очаква на тяхната улица да се случи

нещо, в което съседите едва ли можеха да са замесени. Случаят определено предизвикваше любопитството ѝ. Рядко се занимаваше със загадки, свързани с човешки същества. Обикновено това бяха числа.

Вратата на пикапа се отвори. Роуина притаи дъх. Мъжът скочи от кабината.

Ченге! Стопроцентово ченге! Нямаше място за съмнение.

Не би могла да каже защо реши така. Нищо специфично не изключваше категорично възможността мъжът да е бандит или частен детектив. Но Роуина беше сигурна, че е цивилен полицаи. Беше абсолютно убедена в това!

Обърнат с гръб към нея, той протегна ръце над главата си, после се обърна и забарабани с пръсти по покрива на пикапа. Непознатият беше едър и висок, имаше тъмна, почти гарвановочерна, коса. Лицето му бе по-скоро изразително и запомнящо се, отколкото красиво. Орловият нос и стиснатите устни му придаваха сурово изражение. Роуина предположи, че отблизо около устата му сигурно би забелязала бръчки. Неочаквано ѝ се прииска той да се усмихне. Как ли щеше да изглежда? Глуповато, страшно или като мошеник на дребно? Какви ли щяха да са зъбите му? Не, усмивката едва ли можеше да заличи следите на дълбока покруса, изписана върху лицето му, реши тя.

От наблюдателния си пост можеше да го разгледа добре. Беше облечен със сива тениска, опъната от широкия му гръден кош, и с тесни джинси. Предположи, че краката му са мускулести. Имаше фигура на спринтьор. Ако се наложеше да влезе в схватка, би заложил на скоростта и силата. При всяка схватка, независимо от пола на противника...

Роуина усети как бузите ѝ пламват при тази ненадейна, дръзка мисъл. Откъде ли ѝ хрумна?

Мъжът под прозореца пое дълбоко въздух, тупна с длан покрива на пикапа и седна зад волана. Миг след това моторът изръмжа и той отпрати надолу по улицата.

Без да бърза, Роуина допи чая си. После взе безжичния телефон и набра номера на градската полиция. Представи се на дежурната телефонистка и помоли да я свържат с шефа на цивилния полицаи, който виси пред дома ѝ в Телеграф Хил. Казаха ѝ да изчака и след около минута чу в слушалката мъжки глас. Роуина повтори същото.

— Май се шегувате, госпожице! — рече мъжът, но все пак я помоли да изчака. След малко се обади друг мъж.

— Добър ден — започна тя. — Казвам се Роуина Уилоу и...

— Знам коя сте, госпожице Уилоу — прекъсна я мъжът. — На телефона е сержант Райън. Ханк Райън. Какво обичате?

Роуина се сети веднага за сержанта. Беше поел случая след нейното обаждане в полицията. Срецна се с нея очевидно, за да се увери лично, че не е някоя ненормална. Май не успя да се убеди съвсем в противното... Все пак бе докладвал на шефовете си. По-късно Тайхърст беше арестуван и осъден...

Възникваше въпросът защо я свързаха точно с него? Може би, защото вече я познаваше и ексцентричното ѝ поведение нямаше да го учуди... Тази мисъл я подразни, макар че стереотипите на хората по отношение на нея отдавна вече не ѝ правеха впечатление.

— Забелязах вашия човек в Телеграф Хил — започна тя студено.

— Моля?

— Видях мъжа, когото сте изпратили тук. Боя се, че може би не съм единствената. Тревожи ме възможността, че наблюдаваният субект също го е забелязал. Не бих желала да се случат неприятни инциденти само защото вие в полицията не сте съобrazили, че вашият човек не е... забележим.

— Разбирам ви.

Роуина долови известна резервираност в тона му. Прехапа леко долната си устна. Надяваше се, че думите ѝ ще бъдат правилно разбрани.

— Не бих искала да ви засегна... — добави тя.

Ханк Райън се изкашля.

— Ако правилно съм ви разбрал, злосторникът, когото той следи, също трябва да е забелязал „нашия човек“. След като вие сте го забелязали...

— Точно това имах предвид.

— Защо решихте, че става въпрос за цивилен полицаи?

— О, то е очевидно!

Стори ѝ се, че Райън се изкиска. Помнеше го като сериозен и компетентен професионалист. Докато разговаряше с нея преди три години, не си позволи дори за миг да изрази пренебрежение към нейната работа или към начина ѝ на живот.

— Благодаря за информацията — рече той.

Роуина се наежи. Не ѝ хареса начинът, по който Райън искаше да се отърве от нея.

— Ако се съмнявате в думите ми, моля, проверете! Вашият човек е над метър и осемдесет, едър, силен, с черна коса. Няма навик да се бръсне всеки ден. Един-два пъти са му чупили носа. Корените му изглежда са от Средиземноморието, най-вероятно от Италия — Райън мълчеше. — Всеки ден идва с различна кола — Роуина описа най-подробно четирите коли и накрая съобщи регистрационните им номера. — Самата аз не считам, че страдам от прекомерна подозрителност — продължи тя. — Но според мен, когато някой преследва нарушителите на закона, би следвало да бъде понаблюдателен и подозрителен. Сигурна съм, че не искате поради досадно недоглеждане вашият човек да изпадне в беда.

— Опасявам се, че вече е изпаднал — изръмжа тихо Райън. — Ще изпратя някой да го предупреди. Благодаря ви.

Роуина остави слушалката. Може би нямаше да види вече тъмнокосия мъж, мина ѝ през ума...

Доколкото Джо можеше да прецени, Роуина Уилоу живееше ужасно скучно. Вече четвърти ден висеше пред дома ѝ, а тя се мяркаше единствено в онази идиотска стая на третия етаж, издадена над улицата. Вратът му се изкриви да гледа нагоре, а резултатът бе кръгла нула. Всеки ден около пет и десет следобед Роуина се появяваше в стаята. Джо нямаше представа с какво се занимава там. Може би поливаше цветята? Доколкото успя да забележи, в онази стая нямаше цветя.

Джо се разположи удобно край бара и докато чакаше Марио да му приготви сандвич с ръжен хляб и лютива пастърма, изпи набързо бутилка бира. Разкош!

— Как е, Джо, работим ли? — попита Марио я побутна сандвича към братовчед си. Беше десетина години по-възрастен от него, с добродушно лице и признаци на оплешивяване.

— Един приятел ме помоли за услуга — да не изпускам от очи някаква ненормална. — Джо реши да не уточнява, че става дума за Роуина Уилоу — жената, която беше вкарала в затвора Тайхърст.

— Хубава ли е поне?

— Съмнявам се. Всъщност не съм я виждал още...

— И как тогава не я изпускаш от очи? — полюбопитства Марио.

— Това нейното не е нормално! — тръсна глава Джо. — Тази жена наистина не е съвсем наред. Направо е луда за връзване! Доколкото успях да забележа, никога не излиза от дома си!

— Къде живее?

— В Телеграф Хил.

— Баровски квартал — отбеляза Марио. Спря да поздрави един от постоянните клиенти и без да изчака поръчката му, отвори бутилка бира.

— Да, местенцето не е лошо! От супера ѝ носят храната вкъщи, там работи, никой не я посещава. Изглежда няма никаква приятели... Представи си, живее съвсем сама в къща на три етажа! Добави като декор една пълна изцъклена луна и няма да се учудя, ако забележа прилепи или вампири. Не гарантирам, но съм почти сигурен, че има и стая за изтезания!

— Може би след този случай работата в полицията ще ти се стори песен — засмя се братовчед му.

Джо обаче не беше сигурен в това...

Той забеляза в огледалото, че Ханк Райън влиза в бара. Изглеждаше навъсен. Без да пророни дума, се настани на столчето до Джо. Марио му подаде чаша газирана вода и Ханк отпи голяма глътка. Погледна Джо и изсумтя:

— Още първия ден те е разкрила!

— Кой ме е разкрил? — Джо не можеше да разбере за какво говори Ханк.

— Роуина Уилоу! Тя те е забелязала, Джо.

— Друг път ме е забелязала!

— Така е, колкото и да не ти се иска да повярваш! — Ханк възпроизведе странния телефонен разговор с Роуина Уилоу.

Джо усети, че не може да се съсредоточи върху чутото. Сигурно мозъкът му отказваше да се занимава с някакви налудничави дами, обитаващи странни къщи. От дванадесет години Джо Скарлати работеше като ченге. Пет от тях — като цивилен агент. И никога — дори един-единствен път — не бе разкриван. Джо погледна Ханк изпод

вежди. Приятелят му, все още с униформа, изглеждаше уморен. Джо не възнамеряваше да го разпитва как е минал работният му ден.

— Казваш, че е споменала дори номерата на четирите коли?

— Да, запомнила ги е. Каза, че не ги е записала, защото било параноично — устните на Ханк се разтеглиха в насмешлива гримаса. — Може би има хоби да запаметява номерата на коли, управлявани от подозрителни типове като теб.

— Да пукна, ако не е измислила номерата! Отлично знаеш, че ги е...

Ханк измъкна от джоба си намачкан лист хартия и го сложи върху бара. Джо отхапа от сандвича и хвърли поглед към листа. Един, два, три, четири броя регистрационни номера...

— Правилно ли са записани? — попита Ханк.

— От къде да знам? Да не мислиш, че по цял ден само се мъча да помня регистрационни номера?

— Проверих. Номерът на пикапа ти съвпада. Номерът на поршето, което взе от брат си, също беше точен, както вероятно и номерата на останалите две коли...

— Схващаш ли колко е тъп животът ѝ, щом си губи времето да помни наизуст регистрационни номера? — отбеляза Джо. — Сигурно връх на развлеченията за нея е да зяпа паркираните коли — добави той и отпи от бирата. — Това се казва ненормалница!

— Говориш така, защото те разкри.

— Глупости, изобщо не ме интересува!

— Засегнала е честолюбието ти.

— Ханк, честолюбието ми не е засегнато! Посочи ми името поне на едно ченге, което това женище не би разкрило.

— Признай, Скарлати, че я подцени! — Ханк едва се сдържаше да не се разхили.

— Добре де, признавам, че подцених налудничавия ѝ начин на живот!

— Стереотипите са опасно нещо, приятелю. Внимавай! Какво става с Тайхърст? Мяркал ли се е наоколо?

— Ни вест, ни кост — въздъхна Джо.

— Ще се появи на сцената, при това твърде скоро. Предчувствам го. Докладвах ми, че е в Сан Франциско.

— Къде живее?

— Не знам. Опитвам се да разбера. Той е свободен човек. Излежа присъдата си. Казвал, че се е поправил...

— Кой знае, може би...

Ханк предпочете да замълчи. Знаеше, че самият Джо не вярва на думите си. Елиът Тайхърст беше роден безскрупулен мошеник и щеше да си умре такъв.

— Роуина Уилоу го извади от играта за три години — напомни Ханк. — Помисли добре, преди да я оставиш в лапите на това копеле! Тайхърст е имал достатъчно време, за да измисли как да ѝ отмъсти.

Джо слезе от високото столче и тръгна към вратата. Сети се за сандвича, върна се да го вземе и измърмори нещо под носа си за довиждане.

— Къде запраши, Джо?

— Очевидно индиректният подход не върши работа в случая с госпожица Куку Уилоу.

— Какво си намислил? — Ханк изглеждаше обезпокоен.

— Ще предприема фронтална атака!

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Роуина си напомни да провери дали цивилното ченге е още пред дома ѝ. Взе чая и трите всекидневника, качи се в слънчевата стая на третия етаж и се настани до няколко възглавници, разхвърляни небрежно край прозореца. Вече беше прибрала косата си на кок, макар все още да бе облечена с копринена роба. Преди да прочете дори водещите заглавия на вестниците, огледа набързо улицата.

Не забеляза нищо особено. Неидентифицирани коли нямаше. Тъмнокосият мъж също не бе там. Имаше само празни автомобили, паркирани на обичайните места.

Роуина се почувства разочарована и това я изненада. Какво ѝ ставаше? Не ѝ трябваша силни преживявания, да не говорим за емоции, свързани с цивилни полицаи или престъпници! Случаят с Елиът Тайхърст преди три години ѝ стигаше за цял живот!

— Интересно, кого ли търси полицията в нашия квартал? — измърмори тя на глас, макар че в стаята нямаше никой. Даже Мега и Байт рядко благоволяваха да се качат до третия етаж.

Дали пък след вчерашното ѝ обаждане в полицията не са решили да поверят случая на по-опитен агент, когото един обикновен жител на квартала не би забелязал, и то — още първия ден? И който едва ли би я заинтригувал толкова... Кой знае защо, тази мисъл я подразни. Разтвори един от всекидневниците и погледът ѝ се закова върху голямото заглавие на първа страница. Стори ѝ се, че сърцето ѝ спря да бие, а тялото се вдърви от напрежение.

„ТАЙХЪРСТ СЕ ЗАВРЪЩА В САН ФРАНЦИСКО“

Отдолу, с по-дребен шрифт, подзаглавието гласеше:

„Излязъл от затвора, мозъкът на най-голямата банкова измама на века, възлизаща на милиони долари, заяви, че е нов човек“

Роуина зачете статията, едва когато усети, че пулсът ѝ се нормализира. Елиът Тайхърст е излязъл от затвора! Умишлено не се интересува от съдбата му, след като чу неговата присъда. Оттогава бяха изминали три години... Доста трудно успя да си наложи да не мисли за красивия борсов спекулант, чийто бляскав ум и безскрупулен морал предизвикваха удивление и когото беше вкарала в затвора. Ето, че той се връщаше...

Всъщност не беше права — Елиът Тайхърст сам се беше вкарал в затвора. Не тя, а той единствен носеше отговорност за действията си. Тя бе разкрила крупните му финансови машинации и бе съобщила за тях на властите. В съзнанието ѝ изплува претъпканата съдебна зала. Докато председателят на съда четеше присъдата, обвиняемият, считан дотогава за един от най-изтъкнатите финансисти в града, беше впил поглед в нея... Роуина никога нямаше да забрави пронизващите я сини очи. Тайхърст не каза нищо, но тя знаеше, че той няма да забрави кой е съсипал живота му...

Сега Елиът Тайхърст беше на свобода. Твърдеше, че се е поправил.

Коментарът във вестника продължаваше: „Репортерите ни не успяха да се доберат до Роуина Уилоу. Като брилянтен финансов аналитик тя стана причина за краха на Тайхърст.“

Естествено. Телефонният ѝ номер го нямаше в указателя. Често, когато някой случайно позвънеше на вратата, Роуина даже не чуваше. Макар че репортерите едва ли си бяха направили труда да я потърсят. Сензацията бе Елиът Тайхърст, а не Роуина Уилоу. Предположи, че вестниците са отпечатали новината на първа страница, поради липса на по-интересни материали.

Така или иначе, един ден Тайхърст трябваше да излезе от затвора, разсъждаваше Роуина. Съвсем логично беше да се върне в града. Щом, както заявяваше, затворът го беше превъзпитал, имаше право да започне живота си отново, да опита да поправи сторените

злини... Само че по-далеч от нея. Не искаше да има нищо общо с този мъж!

Възможно ли бе Ханк Райън да се е разпоредил да наблюдават дома ѝ след освобождаването на Тайхърст? Напълно. Навярно неслучайно я свързаха с него, когато позвъни в попита. Нима сигурността ѝ го тревожеше? Едва ли... Най-малкото щеше да ѝ спомене за това по телефона.

Цивилният полицаи не се беше мяркал тази сутрин. Значи тя нямаше защо да се тревожи.

Допи чая и се поуспокои. Елиът Тайхърст беше само едно име от бележките под линия в американската история на финансите. Излежа наложената му присъда. Полицията не би могла да харчи средства и да си губи времето, за да следи дали случайно не е намислил да отмъсти на жената, заради която беше разорен напълно и беше пратен в затвора.

Точно така, нямаше смисъл да прави заключения под влияние на „вътрешната си интуиция“, реши тя. Беше се научила да се осланя единствено на логиката, опита, фактите, както и да владее чувствата си. Дори тези, които противоречаха на всякаква логика, като например необяснимото разочарование, че не вижда „своя“ полицаи...

Джо беше сигурен, че настойчивият силен звън отеква във всеки ъгъл на каменния мавзолей, обитаван от Роуина Уилоу. Ханк беше прав — къщата наистина приличаше на малък замък. Фасадата беше облицована с камъни, плътни завеси закриваха високите прозорци с цветен стъклопис, входната врата изглеждаше непревземаема. Смахната история... Нямаше да се учуди, ако му отвореше някой средновековен рицар. Само че никой не му отваряше!

Той натисна звънеца още два пъти. Отшелничката трябваше да си е вкъщи. Къде другаде би могла да се дене, по дяволите? Отвътре обаче не се долавяше и звук. Той задумка с все сила по вратата — в случай, че Роуина не чува оглушителния звънец. Така де, да ѝ стане ясно, че я търси по работа...

Не че му пукаше толкова за Роуина Уилоу или за скапания случай, в който го набута Ханк. Ханк обаче беше прав в едно — фактът, че такава кукумявка като Роуина Уилоу го е разкрила, засегна

жестоко честолюбието му. Ала приятелят му се заблуждаваше дълбоко, ако си въобразяваше, че по този начин ще го вкара отново в играта!

Джо се върна на тротоара и изкриви врат, за да огледа триетажната сграда. Търсеше да зърне някъде открянат прозорец или поне някакво раздвижване зад плътните завеси, за да хвърли камък и да привлече вниманието на обитателката.

— Хей, има ли някой там? — извика силно той. Като че ли Роуина можеше да не е вкъщи...

Гробно мълчание.

Джо въздъхна с отвращение и се върна при масивната входна врата. Натисна продължително звънеца три пъти по ред. Тъкмо се чудеше дали да не потърси сълзотворна бомба, когато отвътре се чува стъпки. Джо надникна през тясното странично прозорче. Последва щракане на секретни ключалки и тежката врата се отвори със скърцане.

Роуина Уилоу — кой друг можеше да бъде? — застана задъхана на прага. Беше поне сто пъти по-красива и най-малко хиляда пъти по-привлекателна от образа, който въображението му бе родило, докато киснеше пред каменния мавзолей!

Той буквално онемя. А това не му харесваше! В такива случаи чувстваше, че губи контрол над положението. Съвсем съзнателно издигна бариера между себе си и тази зашеметяваща красавица, която го наблюдаваше с присвитите си сини очи.

— Нямате ли навика да отваряте вратата, когато се звъни? — подхвърли той язвително.

— Отворих я — Роуина изглеждаше ядосана.

— След шестото позвъняване!

— Не е вярно, след третото. Преброих ги.

Пак нейните числа!

— Не. Бяха шест. Нали аз звънях!

— Значи не съм чула... — намръщи се тя и стисна устни, като очевидно реши, че това изобщо не го засяга. — Какво желаете?

Джо пъкна небрежно пръст в гайката на колана, сякаш контактите с ексцентрични гении бяха за него всекидневие. С красиви ексцентрични гении, поправи се мислено той... Интересно, че Ханк беше пропуснал да спомене пред него как изглежда Роуина.

— Винаги ли се отнасяте така с гостите си? — попита Джо.

— Да.

Хм... Зададе въпрос и получи отговор.

— Аз съм... — понечи да обясни той, но Роуина го прекъсна.

— Вие сте полицаят, който наблюдаваше пред дома ми през последните четири дни. Вчера разговарях с вашия началник.

— Ханк не ми е началник — рече Джо развеселен. Очевидно беше подценил Роуина Уилоу. — Освен това не става дума за „наблюдение“. Имате ли нещо против да вляза за минутка?

Роуина въздъхна, явно недоволна.

— Така или иначе, ме откъснахте от работата... — тя замълча и отново въздъхна. — Бих искала все пак да се легитимирате.

— Ясно, полицейска карта! Май че, когато не сте пред компютъра, дремете пред телевизора...

Роуина стисна устни, без да отговори. Косата ѝ — с необикновен тъмnozлатист оттенък, беше прибрана на кок. Джо успя да преброи три гребенчета и поне половин дузина фуркети. Кожата ѝ беше безупречно гладка и много бледа. Той си зададе съвсем резонния въпрос дали изобщо се е показвала на слънце. Имаше правилен нос, невероятно сини очи и волева брадичка — може би единственото нещо, което не подходдаше напълно на образа ѝ на класическа красавица. Беше стройна и висока почти колкото него. Носеше небесносин блузон и черен ластичен клин.

Джо извади полицейската си карта.

— Казвам се Скарлати. Сержант Джо Скарлати.

— Сержант ли сте? — попита тя, сякаш се съмняваше в думите му. — Мислех, че един сержант би следвало да бъде по-предпазлив.

Той изруга наум и помисли: „Пак намери начин да ме клъвне!“

Джо беше професионалист. Пренебрежението ѝ не го засягаше. Явно госпожицата си въобразяваше, че е по-умна от него. Да върви по дяволите! По-късно би могъл да се възползва от това...

Роуина го покани да влезе и го последва. Джо усети внезапен хлад. Огромното средновековно преддверие беше потънало в полумрак. Дървено стълбище без перила стигаше на зигзаг до третия етаж. Една небрежна стъпка, и човек спокойно можеше да свърши със счупен врат. Стените бяха измазани с особена мазилка, наподобяваща сламена рогозка, а върху дървения под бе просната тъмночервена персийска пътека, дълга поне километър, както се стори на Джо. В

единия ъгъл на преддверието бяха подредени рицарски доспехи с копие. Статуята на някакъв безрък нещастник в другия ъгъл допълваше интериора.

— Съвсем като в трилър — измърмори под носа си Джо. Ханк май напразно се тревожеше за „безпомощната“ Роуина Уилоу! Би следвало като че ли повече да го безпокои съдбата на Елиът Тайхърст...

— Ще разговаряме в гостната — каза тя и отвори двукрила врата встрани от стълбището. — Бих ви предложила нещо за пиене, но пет минути едва ли ще стигнат за това.

— Какво държите тук? Отровни стрели или мумии? — подхвърли Джо, като надникна през вратата.

— Моля?

— Нищо...

Нямаше смисъл да се заяжда с нея, реши той и влезе в стаята. Роуина не беше в състояние да схване язвителния му хумор. Тя просто би приела въпроса му сериозно и би отговорила, че мумиите и стрелите се намират в друга стая. Тази тук беше отредена за препарирани животни.

— Малко е демоде — изкоментира Джо и приближи до шкаф със стъклени витрини, пълен с препарирани птици — някои доста редки. В други шкафове и на стелажи бяха подредени препарирани животни, между тях един енот, невестулка и червена лисица. Няколко глави — на елен, антилопа и бизон — бяха окачени на стената.

— И старите си гаджета ли препарирате? — попита Джо.

— Сержант Скарлати, трудно ми е да схвана вашия хумор...

— Кой знае защо, това никак не ме учудва!

— Прадядо ми се е занимавал с препариране и е бил доста известен с постиженията си.

„А ти, мадам, умишлено каниш нежеланите си гости точно в тази стая, за да си глътнат езика!“, отбеляза наум Джо.

— Вашите пет минути изтичат в банални приказки — предупреди студено Роуина.

Колко ли дълга бе косата ѝ? Със сигурност стигаше поне до кръста. Беше ли ѝ се случвало, подтикната от внезапен вътрешен импулс, да измъкне всички тия гребенчета и фуркети от косата си и да я разпусне като буен водопад?

— Сержант... — Роуина сложи край на дълбокомислените му разсъждения.

— Спокойно можете да се обръщате към мен на малко име. Тук не съм по служба.

— Така ли? — в гласа ѝ се прокрадна любопитство.

— Един приятел ме помоли да държа къщата ви под око, в случай, че Елиът Тайхърст все пак реши да ви отмъсти.

Броени секунди ѝ бяха необходими да асимилира думите му.

— Този приятел... Имате предвид сержант Райън, нали? — попита тя.

Джо сви рамене. Не искаше да лъже, ала не искаше и да издаде приятеля си, макар че Ханк определено си го заслужаваше.

— Не разбирам защо е всичко това? — Роуина преплете пръсти — жест, издаващ вътрешна несигурност, каза си Джо. На дясната ѝ ръка той забеляза пръстен с голям сапфир. Липсваше годежна или венчална халка. — Елиът Тайхърст не ми е отправял заплахи — продължи тя. — Излежа полагащата му се присъда. Не виждам защо полицията трябва да се занимава с безопасността ми...

— Дотук сте права. Аз обаче съм в неплатен отпуск.

— Защо?

Пряма жена. Но Джо не се смути. Отпъди бързо мрачните спомени, които изпълзяха в съзнанието му и с които опитваше да се пребори през тези безкрайно дълги шест месеца.

— По причини от лично естество — сухо отвърна той. Изчака малко да последва нов предизвикателен въпрос. Сплела дългите си пръсти обаче, Роуина мълчеше. — Приятелят ми е отличен професионалист — продължи Джо — и разчита много на интуицията си. А тя му подсказва, че Тайхърст може да ви създаде неприятности. Помоли ме за всеки случай да наблюдавам къщата, което и правих през последните четири дни. Вярно, не мога да вися на улицата цяло денонощие, но ако не се лъжа, в мое отсъствие нищо не се е случило. Тайхърст не е правил опит да установи контакт с вас, нали?

Тя кимна сдържано, пое дълбоко дъх, отметна назад глава и прикова в него прекрасните си сини очи. Джо си позволи да забележи нежната извивка на гърдите ѝ под копринената роба и пулсиращата вена на бледорозовата шия. Чувствеността, която тази жена излъчваше, беше неочаквана, пленяваща. Както и спонтанното усещане, завладяло

Джо. Той бе принуден да извие глава и да втренчи поглед в муцуната на червената лисица на полицата до него. В стаята цареше абсолютна тишина. Сякаш бяха на Луната, а не в сърцето на Телеграф Хил — един от най-престижните и живописни квартали на многомилионния град.

— Доколкото разбирам, никой не е сметнал за необходимо да ме попита дали аз искам да се грижат за сигурността ми — отбеляза Роуина с равен глас.

— Както вече казах, всичко е неофициално...

Тя прие думите му с кратко кимване и като скръсти ръце на гърдите си, бавно се придвижи към огромния прозорец с плътни завеси от тъмен плат — точно като във филмите на Хичкок.

— Паркирали сте пред противопожарния кран — забеляза тя.

— Това са малките привилегии на професията. Обещавам да преместя автомобила веднага, щом избухне пожар!

— Този пикал е ваш. Другите коли бяха взети назаем.

— Вярно. Ханк ми каза, че сте запомнили номерата им.

— Не бих казала, че преднамерено съм ги запамятвала. Просто реших, че няма да е зле да ги запомня.

Гениално! Явно се опитваше да го сплаши...

— Хайде, давайте нататък! Впечатлявайте ме! — подметна Джо.

Роуина се обърна и го изгледа намръщена. Нито едно косъмче не се подаваше от безупречния ѝ кок.

Вниманието, което отделяше на най-дребните подробности от външния ѝ вид, го дразнеше. Не беше професионално и обективно. Нито пък присъщо за него. Нямахе навика да се заглежда във всяка срещната.

— Нямам подобни намерения — отвърна тя с каменно изражение.

— Значи беше трудничко да ги запомните, а? — Джо знаеше, че се държи отвратително, но искаше да види реакцията на Роуина Уилоу — някъде дълбоко в него полицаят бе нащрек.

Роуина реагира по неочакван начин.

— Петте ви минути изтекоха, сержант Скарлати. Желая ви приятен ден — рече тя спокойно.

— Още не сме свършили.

— Не, свършихме.

— Чакайте, не съм стигнал до най-съществената част. Имам предложение. Защо не ми позволите да се преместя в чудната ви къщурка на ужасите, така че да контролирам положението? Това ще улесни и двамата ни — аз ще се скатая в някое ъгълче, ще ползвам кухнята и банята, а вие няма да си губите времето, като зяпате през прозореца и гадаете коя точно е моята кола.

Алена руменина обагри млечнобелите ѝ бузи. Значи все пак във вените на тази особнячка течеше истинска кръв, а не вода, помисли Джо.

— Излишно е да обсъждаме предложението ви, сержант!

— Значи ли това, мадам, че отхвърляте предложението ми?

Ако Роуина случайно беше схванала сарказма, не го показва.

— Даже не желая да се мяркате на улицата пред дома ми, освен ако не позвъня сама в полицията и не помоля за съдействие.

— Какво ще сторите, ако не се съобразя с желанията ви?

— Аз ще... — Роуина сви устни. Очевидно това ѝ беше навик.

Едва ли ѝ минаваше през ума, че при този жест Джо изпита желание да я целуне. Естествено, никога нямате да го направи. Онова, което не му се нравеше обаче, беше, че изневиделица му хрумваха такива откачени мисли. Тя възвърна хладнокръвието си и продължи:

— Ще информирам шефовете ви.

— Ще бъде ужасно забавно. Знаете ли какво ще ви кажат?

— Сержант Скарлати!

— Ще ви кажат, че е въпрос на собствения ми избор. Освен това не мисля, че имам шефове. Тоест, в момента не съм на служба — Джо се насочи към двукрилата врата. — Ако все пак решите, че се нуждаете от мен, обадете се по телефона в бара на Марио, който се намира на крайбрежната улица.

— Няма да сте ми нужен! — процеди през зъби тя.

Джо се ухили. Беше успял да я ядоса.

— Не е необходимо да ме изпращате — той се обърна към Роуина. Неземно красива, тя стоеше съвсем неподвижна. Джо я изгледа и кимна с глава към препарираниите животни. — Бас държа, ужасно съжалявате, че не хапят. Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Уилоу. Бара на Марио, запомнихте ли? Или никога не е нужно да ви се повтаря?

Роуина отмина въпроса с мълчание. От инат. Ала инатът и пренебрежението към авторитетите пречеха понякога на точната преценка. Можеха дори да застрашат човешкия живот. И не непременно собствения ти живот. Джо пропъди тази мисъл, когато тежката врата хлопна зад гърба му. Не бе сега времето да рови в стари грешки... Длъжен бе да не допуска нови. Боеше се обаче, че вече е направил една.

В един-единствен случай преди това Роуина не бе успяла да се съсредоточи върху работата си, а именно в деня, когато съдът трябваше да произнесе присъдата по делото срещу Елиът Тайхърст. От сутринта не я свърташе на едно място. Напрегната до крайност, накрая се облече и отиде в съда.

Сега причината бе друга — фактът, че сержант Скарлати четири дни беше наблюдавал района заради нея, не й даваше покой. Подобна мисъл не й хрумна дори, когато прочете във вестника, че Тайхърст е излязъл от затвора и се намира в града.

Роуина имаше усещането, че Джо Скарлати я е надхитрил, защото я превъзхождаше в едно: знаеше как точно би разсъждавал Тайхърст.

Какво знаеше Скарлати за живота ѝ? За самата нея? Беше смутена и объркана — горещи вълни на примитивни, неподправени, нежелани чувствени усещания заляха тялото ѝ. Истинско предизвикателство към самоконтрола и способността ѝ да се концентрира, с които толкова се гордееше. Логиката ѝ подсказваше, че подобно състояние е неизбежно. Едрият набит Джо Скарлати излъчваше неустоима мъжественост. Всяка нормална жена би реагирала по същия начин. Не беше нужна особена проникателност, за да разбере, че той я хареса. Гледаше я не като професионалист, а като мъж. Интересно дали е опитвал да си я представи в леглото?

Роуина отиде в кухнята и стопли едва консерва зеленчукова супа. Много рядко ѝ се случваше да обядва. Остана права, докато ядеше супата, мъчейки да възстанови вътрешното си равновесие.

Джо Скарлати не беше от хората, които се примиряват с отрицателния отговор. Сам търсеше предизвикателствата. Най-вероятно единственото, което тя постигна с поведението си, беше, че

той просто затвърди решението да се занимава със случая. Сигурно щеше да продължи да наблюдава дома ѝ в очакване да се случи нещо.

Но нищо няма да се случи, каза си тя. Всъщност кого се опитваше да убеди?

Резкият телефонен звън я накара да подскочи. С трепереща ръка остави купичката със супа върху масата. През деня винаги включваше телефонния секретар и хората, които се обаждаха, обикновено оставяха съобщения. В последния момент Роуина реши да вдигне слушалката.

— Да моля?

— Роуина Уилоу? — разнесе се в слушалката странно познат кадифен баритон. — Как успях да ви откъсна от прословутия ви компютър?

— Кой се обажда?

— Простете, предположих, че познавате гласа ми. Обажда се Елиът, Роуина. Елиът Тайхърст.

С усилие на волята тя си наложи да запази хладнокръвие. Не можеше да позволи треперещият или объркан глас да издаде страха ѝ.

— Прочетох във вестника, че сте в Сан Франциско. Желая ви всичко хубаво, господин Тайхърст. А сега, моля да ме извините...

— Бих искал да намина край вас, за да се видим.

— Много съм заета.

— Искях да ви благодаря, Роуина. Ако не бяхте вие, нямаше да съм човекът, който съм днес. Бях заслепен, не забелязвах, че вървя по грешен път. Превъзмогнах себе си и се промених благодарение на вас. Вие проявихте смелост и аз съм нов човек — гласът му звучеше искрено.

Роуина си спомни колко изискан и обезоръжаващо красив изглеждаше той в съдебната зала. Дали затворът го е променил?

— Не е нужно да ми благодарите — отвърна бързо тя. Усети, че стомахът ѝ се сви на топка. — Желая ви всичко най-добро!

— Позволете ми да ви поканя на вечеря днес!

— Не, не бих могла...

— Роуина, необходимо ми е да ви изкажа благодарността си. За мен е нужно и много важно да ми повярвате. Това ще ми помогне да се върна към нормалния живот.

Роуина прехапа долната си устна. Беше сигурна, че той ще усети нарастващото безпокойство, което завладяваше душата ѝ.

— Господин Тайхърст, моля да ме разберете правилно — ще ми бъде много трудно. Не искам да ви виждам.

— Разбирам ви. И точно това имах предвид. Ако обичате, наричайте ме Елиът, Роуина. Кажете, как бих могъл да убедя останалите, че съм нов човек, ако не сполуча да убедя вас самата?

Тя усука кабела на слушалката около пръста си. Какво ли щеше да я посъветва Джо Скарлати, ако беше тук? Може би все пак трябваше да приеме поканата на Тайхърст? Бе свикнала да решава сама проблемите си. Не позволяваше на никого да взема решения вместо нея.

Бившият banker веднага се възползва от моментното ѝ колебание.

— Значи, наистина ме разбирате! Ще мина да ви взема в седем — без да дочака отговор, добави: — Зная адреса.

Джо Скарлати се срещна с Ханк пред павилиона за хотдог, до суперлуксозната сграда в центъра на Сан Франциско, в която се помещаваше бившата спестовно кредитна къща на Елиът Тайхърст.

— Искам всички материали от разследването — каза Джо. — Всичко, до което сте се добрали!

— Ще ги имаш.

— Неофициално. И не съм казал, че се заемам със случая!

— Няма случай, Джо — отвърна Ханк.

— Добре — Джо изстиска дебел пласт горчица върху кренвирша. — И още нещо. Ще наблюдавам дома на Роуина Уилоу. Но ако и този път ме спипа, връщам завинаги полицейската значка и ставам съдружник на Марио. През следващите четиридесет години ще сервирам скапани напитки и мазни сандвичи.

— Не бих те обрекъл на подобно съществуване.

— Значи не ми вярваш, така ли?

— Джо, вярвам ти напълно! Но не съм сигурен в Роуина Уилоу. Тя издъни Тайхърст, нали така? Какво те кара да мислиш, че няма да реши да провали и някакво ченге, което не харесва, не му вярва и не иска да допусне в живота си?

— Само стой и гледай! — заключи Джо и отхапа от хотдога...

ТРЕТА ГЛАВА

Два часа след обаждането на Елиът Тайхърст Роуина се измъкна през задната врата на къщата, пресече двора и през ниската желязна порта се озова на страничната алея. Леля Аделаида беше засадила десетки розови храсти в малкия двор. Смайващото им ухание изпълваше въздуха. Роуина изпита внезапна болка и тъга. Леля ѝ се бе преборила с трудностите, за да отгледа едно дете, дълго време след като бе направила своя избор да няма собствени деца.

Ако родителите ѝ бяха живи... Ако леля Аделаида не беше толкова ексцентрична, ако не живееше толкова изолирана от обществото, ако проявяваше малко повече разбиране към нуждите на едно много умно, самотно и тъжно момиче... Ако самата тя не беше толкова затворена в себе си. Ако, ако...

Но всичко това беше минало. Леля Аделаида беше мъртва, родителите ѝ — също. Роуина бе простила на всички, дори на себе си.

Дължеше ли прошка и на Елиът Тайхърст? И защо точно тя? Той не бе задигнал от нея дори цент. Освен това беше убедена, че всеки заслужава да получи втори шанс. Съдебната система не би действала успешно, ако обществото лишаваше бившите осъдени от възможността да започнат нов живот. И все пак, тези принципи изглеждаха по-лесни на теория, отколкото ако опиташ да ги приложиш в живота...

Тя крачеше бързо по стръмните улици на Телеграф Хил към крайбрежния булевард. В този великолепен октомврийски ден слънцето сипеше щедро лъчи от безоблачното небе. Беше обула бермуди и спортни обувки. Широкопола шапка, която предпазваше от слънцето чувствителната ѝ кожа, почти скриваше лицето ѝ. Винаги с огромно удоволствие скиташе из града, макар че в последно време това се случваше доста рядко поради многобройните ангажименти, които бе поела. Беше влюбена в Сан Франциско, в стръмните му улици и великолепната архитектура, в трамваите и пронизителното свирене на клаксоните през мъгливите дни. Където и да се намираше човек,

пред погледа му се разкриваше невероятна, изумителна гледка към залива, океана и моста Голдън Гейт.

Роуина се наслаждаваше на пейзажа, но това не ѝ пречеше да мисли за Елиът Тайхърст, за Ханк Райън и за Джо Скарлати. Проблемът бе сложен и най-важното — не беше от онези, които можеше да реши. Роуина се чувстваше в свои води сред цифрите и сложните финансови системи, докато анализираше дейността на компании и пазарни тенденции, в зависимост от исканията на нейните клиенти. Не претендираше, че познава мъжката половина на човечеството.

Тя продължаваше да крачи енергично. Опитваше да убеди себе си, че върви безцелно, а не натам, накъдето знаеше отлично, че е тръгнала. Не след дълго хладният и влажен океански вятър задуха в лицето ѝ. Той се засили и тя трябваше да придържа с ръка шапката си. Движеше се почти без да се оглежда, защото познаваше всяка улица в родния си град. Краката ѝ като че ли свърнаха сами по улицата, на която се намираше барът на Марио.

Сградата бе стара, във викториански стил. Отпред имаше съвсем обикновена табела с името на бара. Роуина се поколеба дали да влезе. Съжали, че не е облякла по-представителни дрехи. Всъщност май най-добре би сторила, ако изобщо не беше идвала...

Все пак, отвори дъбовата врата и влезе в бара. От прага я лъхна миризма на пуканки и прясно изпечен хляб, дочу се тих смях и позната джазова мелодия погали слуха ѝ — усещания, съвсем неприсъщи за нейния живот. Роуина изправи рамене и пристъпи към лъскавия като огледало бар. В ранния следобед заведението беше почти празно. Закръглен мъж, препасал тъмнозелена престилка, лъскаше със снежнобяла кърпа бирените чаши.

— Какво ще обичате? — попита той вежливо.

— Търся Джо Скарлати.

— Веднъж и той да не е в бара! — отбеляза мъжът, като остави кърпата върху тезгяха. — Познаваме ли се отнякъде?

— Казвам се Роуина Уилоу.

— О, сецам се! Вие вкарахте в затвора онова влечуго Тайхърст. Джо обаче не ми беше казал...

— Елиът Тайхърст *сам* се вкара в затвора — поправи го тя.

— Точно така, права сте! Да ви се представя, казвам се Марио Скарлати — той й подаде ръка през бара и Роуина я стисна леко. — Аз съм братовчед на Джо. Излезте отвън и го извикайте. Сигурно ви е проследил дотук.

Роуина усети, че се изчервява.

— Казах му да не ме следи!

— Първа грешка — никога не казвайте на Джо какво да прави. Майка му вдигна ръце от него, когато той навърши две години.

— Изборът не беше негов...

— Още една причина да не ви послуша!

— Той ли ви каза? Сигурен ли сте... — заекна Роуина. Недоволна от това, тя тръгна към вратата и я отвори рязко.

Опрям крак на стъпалото, Джо Скарлати завързваше връзката на маратонката си, като гледаше Роуина развеселен.

— Охо, кого виждам? Нашият ексцентричен гений? Какво ще кажете за една следобедна бира, госпожице Уилоу?

— Проследихте ли ме? — попита строго тя.

— Кажете вие! Напи знаете всичко?

— Нямате право...

— Марио ли каза, че съм ви следил? Не му вярвайте! Искане му се да ме забърка в някоя каша, защото му е писнало да се мотая в бара — завърза връзките на маратонката и се изправи. — А вие какво търсите тук? Малка проверка ли правите?

— Не, аз...

— Какво вие?

Роуина се почувства унижена. Ядоса се. Скарлати я беше проследил! А тя реагираше на това по същия глупав емоционален начин, както тази сутрин! Същата необяснима реакция, когато преди пет дни го забеляза за първи път. Тогава се опитваше да си представи как изглежда. Отблизо Джо Скарлати изглеждаше неотразим...

— Трябва да си тръгвам — измънка тя и понечи да го подмине.

Той хвана здраво ръката й над лакътя и я спря. Пръстите му бяха силни, но не и груби. Непознатата могъща тръпка премина през тялото й. Устата й пресъхна. Беше сигурна, че никога не би реагирала така, ако я докоснеше Елиът Тайхърст. Само че той, а не сержант Скарлати, я поканя на вечеря...

Джо Скарлати е голямата опасност за личната ѝ сигурност, проумя изведнъж тя. Плашеше я начинът, по който я привличаше. Мъж като него беше в състояние да я накара да забрави целите, които си поставяше в живота, отговорностите, житейски уроци, на които я научи пагубната любов на родителите ѝ...

— Поне да пийнем по нещо, преди да си тръгнете — каза Скарлати.

Роуина кимна и чак след това осъзна жеста си. Не знаеше защо прие поканата. Беше жадна, а до Телеграф Хил имаше доста път. Освен това интуицията ѝ подсказваше, че трябва да бъде тук. Тази уникална комбинация от интуиция, феноменална памет и интелект ѝ позволяваше да вниква в нещата, както само тя умееше. Макар да не разбираше напълно защо, знаеше, че трябва да е тук.

Марио беше приготвил вече бирата за Джо. Роуина го помоли за минерална вода с няколко капки лимон.

— Искате ли газирана вода? — предложи Марио. — Според мен е същото, само дето не звучи така изискано!

— Чудесно! — не беше същото, ала предпочиташе да не спори.

По-младият Скарлати седна на високото столче до барплота. Роуина забеляза, че има силни мускулести крака, точно както си представи вчера, когато той се качваше в пикапа.

Тя обаче не седна. Сержант Скарлати се намръщи и посочи стола.

— Благодаря, предпочитам да остана права — отвърна Роуина.

— Щяхте ли да седнете, ако бях казал да стоите права?

— Не съм инат!

— Тогава сте стеснителна! За Бога, седнете. Изнервяте ме.

Роуина се съмняваше в последното, но все пак се опря на високото столче — нещо средно между седене и стоене. Марио донесе чаша газирана вода с лимон и купичка с ядки.

— Е, как е, свършихте ли за днес с компютъра? — попита Джо.

— Всъщност изобщо не съм почвала.

— Как така? Не е възможно петминутно посещение на някакво ченге да провали целия ви ден!

Плюс още едно непредвидено обаждане по телефона...

Скарлати не каза нищо. Тъмните му очи изведнъж станаха внимателни, готови да забележат всичко.

— Ще вечерям с Елиът Тайхърст — обяви спокойно Роуина.

— По дяволите!

— Това е неговият начин да се прости веднъж завинаги с миналото. Каза, че е променен и че има нужда да приема новото му „аз“. Всеки има право на втори шанс. Дължа му го като част от обществото...

— Какви са тези щуротии? Тайхърст може да се възползва от шанса, даден му от обществото, без да те кани на вечеря!

Роуина вирна упорито брадичка. Властното поведеше на Скарлати беше онзи малък стимул, от който се нуждаеше, за да убеди напълно себе си, че трябва да вечеря с Тайхърст.

— Не мога да не вечерям с него!

— Можеш! — заяви надменно той и надигна бирата. — Обади му се и кажи, че плановете ти за вечерта се променят. За всеки случай, изчезни довечера от къщи! Или по-добре ще се обадя аз.

Роуина отпи от газираната вода. Беше поне освежаваща. А и не се налагаше да гледа този нахален мъж, който я вбесяваше с начина, по който се налагаше.

— Не зная телефонния му номер — измърмори тя.

— Хайде сега! Откри милионите, които беше откраднал, а сега не можеш да откриеш някакъв си телефонен номер. Ще го намериш!

— Не сте ми пазач, сержант Скарлати!

— А ти, госпожице Уилоу, си непоправима романтичка, ако си повярвала, че Тайхърст се е променил. Затворила си се между четирите стени на твоя замък и изобщо не познаваш живота!

— Предпочитам да съм романтичка, отколкото циничка. Когато един престъпник е изкупил вината си към обществото, то е длъжно да му даде шанс!

— Господи, ти като че ли падаш от небето! В кой свят живееш? — възкликна той, без дори да я поглежда.

Роуина се почувства дълбоко засегната. Не пророни дума, докато Джо не я погледна. Очите му сякаш я пронизаха. С усилие успя да си наложи да не сведе поглед. Стисна устни и вдигна предизвикателно брадичка.

— Аз сама ще реша какво да правя! — заяви тя и се надигна да си ходи, като опря ръка на бара. Скарлати хвана ръката ѝ и я задържа.

— Щом си решила предварително да не се вслушаш в моя съвет, защо ми каза за Тайхърст? — попита Джо.

— Това съвет ли е? Защото ми прозвуча като заповед — отвърна тя с леден глас. — Дойдох тук от уважение към сержант Райън и към вас, защото предугадохте, че Елиът Тайхърст ще ме потърси. Смятам, че беше мое задължение да ви осведомя за това, тъй както считам за свое задължение да вечерям с него.

Скарлати все още не бе отместил топката си силна длан от ръката ѝ. Ненадейно и абсолютно не на място, Роуина си представи тази длан, обхванала гръдта ѝ или ханша...

Явно започваше да полудява! Имаше нужда от почивка. Или от още работа. Много, много работа, която да ангажира изцяло мислите ѝ.

— Можеше да се обадиш в полицията и да оставиш съобщение — наблегна Джо, като я наблюдаваше с присвити очи. — Какво ти става? Добре ли си?

— Да!

Тя опита да отпъди ясната парализираща я картина, завладяла въображението ѝ: Джо Скарлати я люби... Коварството на собствения ѝ мозък я шокира. Естествено, не смяташе сексуалното привличане за нещо ненормално. Разумът ѝ обаче не можеше да възприеме факта, че тя, блестящата финансистка, изпитва физическо влечение към детектив от градската полиция, който в момента е в отпуска. Между двамата им не съществуваха никакви допирни точки! Бяха съвсем различни и абсолютно неподходящи един за друг.

С върховно усилие на волята — надяваше се той да не го е забелязал — Роуина отметна глава назад и рече надменно:

— Защо е нужно да губя времето на полицията с нещо неофициално... — млъкна, изгледа го многозначително и добави: — И толкова тривиално?

— Остроумно, госпожице Уилоу — Джо пусна ръката ѝ и Роуина пое дълбоко дъх. — Наистина находчиво! — тя тръгна към вратата.

Гласът на Джо я спря:

— В колко часа ще мине да те вземе Тайхърст?

— В седем. Не искам никаква намеса, сержант!

— Душичка! Изобщо няма да усетиш, че съм там! — отвърна той, предизвикателно усмихнат.

През следващите часове Роуина усещаше присъствието на Джо Скарлати. Усещаше го, когато облече кафявата пола и кремавата копринена блуза. Усещаше го пред огледалото, докато решише косата си, и после, когато сложи сапфирените обици. Усещаше го, когато заслиза по стълбите малко преди седем, и стъпките ѝ отекнаха самотно в смълчаната къща.

Няколко пъти преди това огледа улицата през прозореца, ала от Скарлати нямаше и следа. Все пак той беше някъде навън и тя го знаеше...

Рицарските доспехи в ъгъла приличаха на стар добър приятел. И те бяха непокътнати след смъртта на леля ѝ, както и всички мебели на долните етажи. Естествено, Роуина можеше спокойно да си позволи едно осъвременяване на обзавеждането, но кой знае защо все отлагаше. Ужасно ненавиждаше стаята с препарирани животни и смяташе да подари колекцията на някой природонаучен музей. Макар че тази стая беше много подходяща да поохлади ентузиазма на някои неканени посетители в случаи като днешния...

На вратата се позвъни. Роуина отвори веднага. На прага стоеше Скарлати. Беше облечен с черен пуловер и черни памучни панталони — размъкнати и избелели. Вмъкна се, без да чака покана. Изглеждаше сериозен. И ядосан.

— Значи, когато смяташ, че е Тайхърст, отваряш след първото позвъняване, а тази сутрин се наложи да звъня шест пъти, докато се размърдаш!

— Тази сутрин работех. Овен това ти дойде неканен, както и сега — отвърна тя с хладен тон. — Какво търсиш тук?

— Искях просто да се уверя, че наистина ще тръгнеш да вечеряш с тоя негодник, който успя да завлече милиони долари от наивни хорица!

— Той излежа присъдата си — възрази тя.

— Щеше да седи по-дълго в пандиза, ако беше обрал бензиностанция!

— Не нося отговорност за съществуващата съдебна система.

— Да-а, така е — Джо я огледа безцеремонно от главата до петите. После се втренчи предизвикателно в лицето ѝ. — О-хо! Какво виждам? Грим! Значи за господин Тайхърст можем да се киприм, а за мен стигат чифт маратонки и широкопола шапка!

— Сега е вечер... А аз изгарям лесно на слънце... Освен това няма да ходим пеша... Всъщност изобщо нямам намерение да се оправдавам пред теб!

— На колко си години?

Неочакваният въпрос я свари неподготвена.

— Какво те засяга?

— Изглеждаш прекалено млада за ексцентричен гений!

— Елиът Тайхърст ще дойде всеки момент! Бих предпочела да не те представям като мой бодигард.

— Аз не съм твой бодигард, гълъбче! — Джо пристъпи към нея. С това сякаш прекрачи невидимата граница на собственото ѝ пространство и го изпълни с първична топлина. — Не би могла да ми платиш, даже ако продадеш всичките си препарирани зверчета заедно с проклетия бункер. Аз съм полицаи и не съм тук заради теб!

Роуина не се усъмни в думите му. Джо Скарлати беше суров мъж със сложен характер и не биваше да го подценява. Тя се взря в очите му — топли, загадъчни, предизвикателни.

— Приемам уточнението — каза хладно и безпристрастно. — Все пак не си тук с официални пълномощия, затова съм в правото си да те помоля да си тръгнеш.

— Роуина, отложи вечерята!

— Това заповед ли е?

— Не. Съвет е.

— Ще ме проследиш ли, ако не се съгласяя?

— Не мога да рискувам — поклати глава Джо, — защото тази вечер ще бъдеш съвсем сама.

— Чудесно!

— По дяволите!

— Избрах ресторанта, в който ще вечеряме. Казва се „Меридиен“ Не искам малко ресторантче с прекалено интимна атмосфера.

— Шансът някой да разпознае Елиът е голям.

— Точно затова се спрях на този ресторант. Ако Тайхърст има някакви непочтени намерения, ще се затрудни да ги осъществи пред толкова свидетели, които не само биха го описали, но ще посочат и името му.

— Как ще се придвижите дотам?

— Аз ще карам.

— Имаш ли кола? — Джо не успя да скрие изненадата си.

— Ще карам неговата. Виж какво, всеки момент той ще се появи. Влез във всекидневната докато тръгнем, след това се измъкни оттук.

— Това заповед ли е? — попита той и се усмихна дръзко и предизвикателно.

Роуина му отвърна със същата нахална, но може би не чак толкова предизвикателна, усмивка.

— Хайде да не се занасяме, сержанте. Знам, че не искаш Тайхърст да те види. Сигурна съм, че и сержант Райън изобщо не се интересува от моята сигурност. Причините, поради които следите Тайхърст, нямат нищо общо с мен.

Кой знае защо, очите на Скарлати внезапно заискриха.

— Винаги ли си толкова противно самоуверена, или се е случвало понякога да се усъмниш в правотата на съжденията си?

— Единственият ми въпрос е — продължи тя, сякаш не го чу, — защо един обикновен полицай като теб преследва Тайхърст с такова настървение?

— Мадам, може да съм много неща, но не приемам, че съм обикновен!

Роуина се престори, че не схваща подтекста на думите му. Надяваше се, че го прави убедително.

— Ще го разбера! — заяви тя.

Звънецът иззвъня и Скарлати спокойно влезе във всекидневната.

Джо имаше неприятното усещане, че стотици стъклени очи са вторачени в него. Роуина Уилоу се оказа далеч по-костелив орех, отколкото бе очаквал. За малко да я изгуби днес следобед, когато тя тръгна към бара. Допусна грешка, като не провери още в началото, че къщата ѝ има и заден вход. Освен това, не предполагаше, че Роуина ще приеме поканата за вечеря толкова лесно. Давала му шанс! Дължала го на обществото! По дяволите! Своенравието ѝ започваше да го вбесява.

Както и демонстрациите на независимост. Беше голяма грешка от нейна страна, реши Джо. Трябваше да престане да я дразни нарочно. Явно Роуина не беше от хората, които безропотно приемат подобно отношение.

Бе се досетила, че мотивите му да се заеме неофициално със случая не са съвсем безкористни. Разбира се, Тайхърст бе причината, а

не защото му пукаше кой знае колко за Роуина Уилоу. Но тя не трябваше да го знае. Не я засягаше изобщо, че дядо му не беше финансов гений като нея, а Тайхърст го бе обрал до шушка.

„Признай, Скарлати, изправен си пред достоен противник! От месеци не си се чувствал толкова жизнен!“ Нищо не смяташе да си признава! Джо долепи ухо до дебелията врата и започна да подслушва.

— Роуина! Божичко, колко сте красива!

Джо усети, че го задушават яростна злоба, когато чу мазния глас на онзи мръсник. В едно обаче не можеше да не се съгласи с него — Роуина наистина изглеждаше страхотно. Тя привличаше Джо като жена. Представяше си я в леглото. Вероятно това толкова елементарно нещо би я изумило. И евентуално би смекчило донякъде сериозната им конфронтация... Недопустими мисли за един професионалист!

Джо изруга наум Ханк Райън, задето го забърка в тая каша. Макар че, ако Джо не беше в отпуската, едва ли някой щеше да възложи случая точно на него. А това, че още беше в полицията, си беше негово решение. Какво друго трябваше да стори човек, който се чувства виновен за смъртта на своя колега и най-добър приятел? Никога нямаше да си прости онази грешка, довела до смъртта на Мат...

Доверието между тях беше нещо свято. Мат Ли му довери живота си, а Джо не оправда доверието... Нещата бяха ясни. Такава беше суровата, жестока истина.

Чу, че Роуина благодари сковано за комплимента. Очевидно не беше свикнала с мъжките оценки за външния ѝ вид.

— Предлагам да отидем в „Меридиен“. Приятно място — каза тя.

— О, не, подготвил съм нещо съвсем специално! — отвърна тихо Тайхърст и се засмя.

Джо настръхна. Мислите за Мат отидоха на заден план. Сложи ръка върху дръжката на вратата, готов да действа.

— Къде предлагате да отидем? — попита Роуина.

— Сред водата. Ще ви хареса — рече Тайхърст.

„Опъни му се! Като на мен. Не се съгласявай!“ — опитваше да ѝ внуши Джо от разстояние. Роуина обаче не каза и дума. Миг след това вратата хлопна. Джо прекоси тичешком стаята и се озова до прозореца. Повдигна внимателно завесата и огледа улицата. Тайхърст едва-едва докосваше лакътя на Роуина. Елиът бе висок, строен и красив —

негодник. Костюмът му струваше най-малко колкото месечния наем, който Джо плащаше на Марио. Тайхърст беше образован и изискан — идеален мъж за Роуина Уилоу, ако не беше мошеник.

Тя се обърна за миг назад и погледна към прозореца. Джо забеляза измъчената ѝ усмивка, странната бледост на напрегнатото ѝ лице, осветено от уличните лампи. Тайхърст не е бандит с револвер, самоуспокояваше се Джо. Не застрашаваше живота на Роуина.

Тайхърст отвори предната врата на колата и тя седна на мястото до шофьора. Не отиваха в „Меридиен“. И тя нямаше да шофира...

Джо извади от джоба си ключовете от пикапа.

По дяволите, не можеше да я остави съвсем сама!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Роуина беше напрегната. Външно Елиът Тайхърст изглеждаше непроменен, но тя не биваше да забравя, че седи до освободен съвсем наскоро затворник. Скъпият му одеколон и елегантният костюм можеха да я заблудят. Не беше много сигурна защо прие без възражения предложението му да вечерят на друго място, а не в „Меридиен“. Вътрешен импулс? Или любопитство? Или пък, за да докаже на Джо Скарлати, че може да се грижи за себе ся? Наистина не знаеше защо...

Пътуваха мълчаливо.

— В Марината ли отиваме? — попита Роуина, когато приближиха моста Голдън Гейт.

— Да. Как ви се струва идеята ми? Реших, че там е по-спокойно и вероятността да ни разпознаят, е по-малка.

— Не възразявам. Толкова отдавна не съм вечеряла навън...

Тайхърст кимна с разбиране. Какъвто и да беше, едно не можеше да му се отрече — държеше се като съвършен джентълмен. Тези безупречни маниери бяха подвели стотици обикновени хора, които с лека ръка му бяха доверили спестяванията си. Тайхърст най-вероломно се беше подиграл с доверието им. Може би по същата причина и Роуина се качи в колата, без да се замисли. Нищо не можеше да ѝ се случи и нямаше защо да се страхува от Елиът Тайхърст, самоуспокои се тя. Все пак мъжът до нея не беше хладнокръвен убиец, а високообразован мошеник, проникнал и ограбил с помощта на компютъра стотици банкови сметки.

„Нали искаше да се справиш сама? Е, оправяй се сега!“, мина ѝ през ума.

Малката комфортна кола се отклони от магистралата и навлезе в живописното селце Саусалито. Спряха пред един ресторант, от който се откриваше великолепна гледка през залива към Сан Франциско. Роуина слезе от колата и в миг забрави тревогите си. Красотата на града, блестящ с милионите си светлини в далечината, я завладя

напълно. Свежият морски вятър галеше лицето ѝ и тя се чувстваше щастлива, че не е вкъщи пред компютъра.

— Изумително, нали? — извади я от унеса гласът на Елиът.

Тайхърст несъмнено бе красив, изискан и елегантен мъж. Скритата тъга в очите му я заинтригува. Но това не беше онази примитивна тръпка, която Скарлати събуждаше у нея...

— Запазих маса до прозореца. Ще влезем ли?

Предложи ѝ галантно ръката си и за да не го обиди, Роуина трябваше да я приеме. Силата на изваяните му мускули я учуди и смути. Да не е вдигал гири в затвора? Липсваше само някой нахакан фоторепортер и утре снимката им щеше да се появи на първа страница на вестниците.

Ресторантът беше малък и изискан, с бар в единия край и десетина маси край остъклената стена. Гледката към залива беше изумителна. Посочиха им запазената маса, на която вече имаше запалени свещи.

— Благодаря ти, че прие поканата ми! — прошепна Тайхърст, докато поднасяше стола на Роуина — Друг нямаше да ми повярва...

Тя го изчака да седне срещу нея и каза неуверено:

— Един приятел се опита да ме разубеди... Той... Той смяташе, че скритата ти цел е да ми отмъстиш — Роуина запази хладнокръвие, описвайки Джо Скарлати като приятел.

Тайхърст кимна мрачно. Тъгата се изписа върху цялото му лице. Едва сега Роуина забеляза дълбоките бръчки, прорязали челото му. Нямаше и помен от арогантното изражение по време на процеса. Може би наистина се беше променил...

— Твоят приятел не разбира какво означава за мен постъпката ти. Не съм лош човек, Роуина. Признавам, че доста дълго ти бях обиден. Отчаяно се мъчех да си внуша, че ти си единствената виновница за моето падение. Искаше ми се да повярвам, че ако не се бе намесила, щях да върна парите на клиентите.

— Продължаваш ли да мислиш така?

— Не! — погледна я с ужас. — О, не! Накрая разбрах, че няма друг виновник за съдбата ми. Високомерието и надценяването на способностите ми ме накара да използвам парите на клиентите за собствено облагодетелстване. Сгреших, че не ги уведомих за

намеренията си да играя с парите им на борсата и не поисках тяхното съгласие. Кълна се обаче, че никога не съм смятал да ги оцетя.

— Ти наруши закона — напомни му Роуина.

— Така е.

— Какво смяташ да правиш сега?

Тайхърст я погледна. Изглеждаше потиснат, в очите му се четеше разкаяние.

— Да започна всичко на чисто.

Роуина понечи да му отговори, но някакво раздвижване край бара привлече вниманието ѝ. Джо Скарлати тъкмо сядаше на столчето. Барманът му подаде чаша бира. Стори ѝ се, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Добре ли си? — попита загрижено Тайхърст.

— Моля? О, съжалявам! Всичко е наред. Просто не съм свикнала да излизам вечер. Няма връзка с онова, поето каза.

Скарлати се обърна с лице към тях. Очите му търсеха нейните. Безцеремонно. С магнетична сила. Роуина трябваше да повика на помощ цялата си воля, за да отмести поглед.

Джо Скарлати я беше проследил. Защо? Вероятно не вярваше, че тя ще се справи сама. Решил бе, че ѝ трябва помощта му.

— Роуина? — Елиът Тайхърст я гледеше намръщен.

Усмихна му се насила. Тайхърст не подозираше за съществуването на „неофициалния“ ѝ покровител и защитник. Нямаше за какво да се тревожи. Освен за непредсказуемите действия на Джо Скарлати... Човек никога не беше сигурен в следващата му стъпка. А Роуина не обичаше нещата и... хората, които не се подчиняваха на логиката.

За нейно облекчение келнерът се приближи до масата и тя поръча чаша шампанско.

— Трябва да вдигнем тост за новото начало! — изрече тя любезно, почти колкото самия Тайхърст, и се усмихна.

Той се засмя лъчезарно и поръча бутилка шампанско. Докато обсъждаше с келнера марката и реколтата, Роуина се помъчи да подреди мислите си. Скарлати нямаше да мръдне от ресторанта цяла вечер — в това поне бе сигурна. Присъствието му я объркваше. Неочаквано ѝ се прииска да си е вкъщи и да реди пасианс на компютъра. Забеляза изпитателния поглед на Елиът и бързо отвори менюто.

— Идвал ли си в този ресторант? — попита го, колкото да каже нещо.

— Не, но доколкото разбирам от подобни неща, менюто е добре подбрано и всичко е съвсем прясно — отвърна той.

След годините, прекарани в затвора, навярно всяко ястие ще му се стори божествено, каза си тя. Защо, по дяволите, се забърка в тази каша?!

— Сигурно ще се учудиш, ако ти кажа, че съм станал доста непретенциозен по отношение на храната през последните три години — призна той, сякаш прочел мислите ѝ. В тона му се долавяше самоирония, но не и самосъжаление.

Роуина погледна крадешком към Скарлати. Беше се обърнал с гръб към тях и разговаряше оживено с бармана. По всичко личеше, че никак не се смуцава от спортното ся облекло — донякъде неподходящо за този час.

Роуина предположи, че Джо Скарлати знае някои подробности от биографията на Тайхърст, които не ѝ бяха известни. Елиът беше лежал в затвора. Логично бе Скарлати да знае за него много повече от нея.

Донесоха шампанско и вдигнаха тост за „новото начало“.

— Разкажи ми за себе си, Роуина! — помоли Тайхърст. — Не зная за теб почти нищо.

Въпросът я завари неподготвена и тя погледна притеснена през прозореца. Фенерите на лодките мъждукаха в мрака. Не знаеше какво да каже. По принцип избягваше да говори за себе си. А в случая и беше съвсем трудно.

— Работата ми върви добре. Наскоро получих интересно предложение от една компания в Ню Ингленд — започна тя, но Тайхърст я прекъсна:

— Разкажи ми за себе си! С какво Роуина Уилоу се отличава от останалите?

Тя не успя да измисли какво да отвърне. Може би близостта на сержант Скарлати я лишаваше от дар слово?

— Трудно ми е да отговоря на такъв въпрос...

— Ти още не ми вярваш!

— Не, не е това. Господин Тайхърст...

— Елиът. Моля те, наричай ме Елиът.

— Елиът... — тя направи опит да се усмихне, докато изричаше името му. — Ще бъда откровена. Не зная дали би трябвало да ти вярвам. Не те познавам достатъчно. Решението да започнеш всичко отначало е твое. Не ми подхожда ролята на съдник.

— Все пак, това е първата стъпка... — усмихна ѝ се той и угнетението изчезна от красивото му лице.

Първа стъпка ли? Към какво? Към съпричастието, от което се нуждаеше, за да започне всичко на чисто може би?

— Боя се, че освен за работата, не бих могла да кажа нищо друго за себе си. Леля Аделаида, която ме отгледа, ме научи да не говоря излишно за себе си, защото хората невинаги разбират семейство Уилоу. Как да ти кажа... Смятат ни за ексцентрични...

— Чух за това — кимна той усмихнат. — Кажй все пак две-три думи за себе си. Нека да послужат за начало.

— Имам две котки и живея сама — изпита облекчение.

— Къщата ти е интересна — вметна Тайхърст, сякаш насочваше разговора.

— Наистина. Построена е от праядо ми. Казват, че много приличам на него и... — млъкна изведнъж. Усети, че стомахът ѝ се сви на топка. Скарлати отново я гледаше безцеремонно и погледът му сякаш парализираше мисълта ѝ. — Извини ме за момент — измънка тя, бързо стана от стола и се упъти към тоалетната.

Пусна студената вода и наплиска лицето си, като внимаваше да не размаже грима. После се огледа в огледалото. Зениците ѝ изглеждаха разширени, бузите пламтяха — това не беше тя! Явно компанията на истински ченгета и бивши затворници ѝ беше противоположна. Вероятно би ги приела като герои на някоя компютърна игра или на детективски роман. Но очевидно не ѝ понасяше да вечеря с подобни типове. Нито пък да я шпионират...

Най-разумно беше да продължи спокойно вечерята с Елиът Тайхърст, реши тя. И да докаже на Джо Скарлати, че правилно е преценила ситуацията, и не е нужно той да се влачи след нея, за да я пази от въображаеми опасности. А утре нещата щяха да продължат постарому...

С твърдото решение да не отстъпва от своите намерения Роуина излезе от тоалетната и едва не се сблъска със Скарлати. Той държеше в ръка слушалката на телефонния апарат, окачен на стената.

— Да не си решила да разкажеш на твоето приятелче и най-интимните подробности от живота си? — очите му мятаха мълнии. — Приключвай с вечерята и се прибирай вкъщи!

— Помоли ме да му разкажа за себе си, за да ме опознае... Може би го прави от вежливост...

— А може би, защото е изпечен мошеник! — Джо тресна слушалката и се обърна отново към нея.

— А сега, сержанте, можеш да си вървиш! — заяви твърдо тя.

— Да съм ти казвал, че работя за теб?

— Ще настоявам да те арестуват за психически тормоз! — ехиден смях посрещна думите ѝ. — Мога да се грижа за себе си сама! — настоя Роуина.

— Да, и още как! Сигурно затова ти караше колата и затова сега сте в „Меридиен“! Знаеш ли изобщо къде си в момента?

— Щях да ти зашлевя една плесница, ако не бяхме в ресторант! — процеди през зъби тя.

— Ще имаш и тази възможност.

— Махай се оттук! — понечи да тръгне, ала силната му ръка сграбчи китката ѝ.

Той я обърна към себе си и тя се опря в гърдите му, вцепенена от ужас, че Тайхърст би могъл да ги види в този миг. Усещаше парещия дъх на Джо в лицето си.

— Нека да те отведе оттук! Веднага! — гласът му беше тих и настоятелен.

— Не мога...

Устните му се впиха в нейните така светкавично, че тя даже не успя да извика от изненада. Като се възползва от това предимство, Джо ги разтвори с език и потърси нейния. Роуина усети, че се притиска към него, завладяна от болезнено опияняващо желание.

Той се отдръпна тъй внезапно, както преди миг я бе целунал. Плъзна поглед по тялото ѝ, после изправи рамене. Изглежда вече се владееше.

— По-добре се отбий в тоалетната, преди да се върнеш на масата! — каза той, обърна се кръгом и влезе в ресторанта.

Роуина послушно изпълни съвета му. Огледа се в огледалото. Под ефирната блузка се открояваха втвърдените ѝ зърна. Червилото се

бе размазало. В премрежените ѝ очи пламтеше неутолена страст. Още усещаше парещия вкус на устните му.

Нещата бяха повече от ясни. Тя го желаше и ако се беше съгласила да я откара вкъщи, щяха да отбият колата от пътя и да се любят...

— Добре ли си? Наред ли е всичко? — попита Тайхърст, когато тя седна на масата.

— Разбира се, чувствам се отлично.

Поднесоха вечерята и Роуина с облекчение се нахвърли върху храната. Тайхърст изглеждаше доволен. Преди обаче да поднови разговора около живота ѝ, тя го изпревари и попита:

— Какви са плановете ти за близкото бъдеще?

— Не зная със сигурност — сви рамене той. — Обмислям няколко възможности. Предполагам, че все ще измисля нещо подходящо.

— Ти си способен и ще имаш много възможности за избор — окуражи го тя. Искаше ѝ се да му повярва. Някаква част от разума ѝ му вярваше.

— Така ли мислиш?

— Разбира се!

— Ти си толкова наивна, Роуина! — Тайхърст се усмихна тъжно. — Или може би аз съм прекалено уморен — добави и замълча. Лицето му изглеждаше измъчено. — Надявам се да срещна и други хора, готови да ми простят и да ме приемат, както направи ти.

— Известно ми е, че си лишен завинаги от възможността да упражняваш някои финансови дейности. Убедена съм обаче, че ако докажеш своята добронамереност, ще се намерят хора, които да ти повярват!

— Да се надяваме!

Докато вечеряха, подхванаха разговор за Сан Франциско и за големите промени в града през тези три години. Роуина беше благодарна, че Тайхърст се отказа да я разпитва за живота ѝ. От време на време поглеждаше крадешком към Джо, който все още седеше до бара, и всеки път усещаше отново вкуса на устните му. Защо я целуна? Дали го направи преднамерено, или спонтанно? Всъщност нямаше значение. Искаше ѝ се едно — да го целуне и да го зарече, така объркан и разкъсан от безумна страст, както той постъпи с нея.

Привършиха вечерята. Роуина отказа десерт, но изпи с удоволствие чаша кафе. Когато решиха да си тръгват, Скарлати не се виждаше в ресторанта. На паркинга нямаше и следа от очукания му пикал. Отново бе сама... Както обикновено, побърза да добави тя наум. Нищо ново под слънцето. Джо Скарлати с нищо не променяше живота ѝ...

Тайхърст подкара колата. Пресякоха залива по моста и се озоваха в Сан Франциско. През целия път почти не размениха дума. Роуина поглеждаше крадешком към Елиът и се опитваше да си представи как щеше да се чувства, ако беше на негово място. Щеше ли да проявява същото великодушие към човека, пратил я зад решетките?

Ако поведението му беше израз на великодушие... Не беше много сигурна. По начало Роуина се затрудняваше да преценява хората, а в случая с Тайхърст това ѝ се струваше направо невъзможно.

— Да те придружа ли до вратата? — попита той, когато колата спря пред дома ѝ.

— Не, благодаря. Ще се оправя сама — отвърна тя, отвори вратата на колата и понечи да слезе. Тайхърст се наклони към нея и докосна рамото ѝ. Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Роуина, има ли някой в живота ти?

— В живота ми има много хора...

— Моята съпруга ме напусна. Била ужасена от... Как се изрази? „От безскрупулното ми престъпление“. Като че ли съм убиец... — той въздъхна и отмести ръката си. — Не е лесно да си сам...

Роуина слезе от колата. Обърна се и се вгледа в Тайхърст. В душата ѝ се прокрадва съчувствие.

— Не е толкова трудно, когато цял живот си бил сам... — каза тя и тръгна към къщата.

Миг след това чу шума на потеглящата кола.

Влезе вътре и затръшва вратата. Трясъкът отекна в огромното празно преддверие. Надникна през страничното прозорче. Пикапът на Джо Скарлати не се виждаше на улицата. Мега и Байт се появиха и се заумилкваха в краката ѝ.

— Милите ми котенца! Нямаме представа колко е хубаво да си пак у дома! — приветства ги Роуина и в следващия миг замръзна.

От улицата се разнесе сърдитото ръмжене на мотор. Тя надникна през прозорчето и видя, че Джо Скарлати се мъчи да паркира пикапа

между две коли. А мястото очевидно бе недостатъчно за това. Накрая спря колата под ъгъл и се измъкна с обемист вързоп под мишница. Носеше спален чувал.

Роуина го посрещна на вратата с думите:

— Не е възможно да си го решил сериозно!

— Приемам всякаква стая, освен онази морга с препарирани животни.

— Сержант Скарлати! Никой не те е канил да спиш тук! — Нечувано! Да прекара тук нощта след онази целувка? — Аз... Аз нямам нужда от теб!

— Бас държа, че нямаш нужда! — язвително повтори той.

— Прекарахме с Тайхърст една приятна неангажираща с нищо вечер. Той дори не намекна, че иска да ме види пак — Роуина вдигна ръце, сякаш се опитваше да предотврати влизането му в къщата. — Това, което правиш, е смешно, направо абсурдно! Уверявам те, че контактите ми с Тайхърст приключиха.

— Сигурно затова, когато зави зад ъгъла, той спря колата, слезе и огледа твоята крепост! Кой знае, може би се е любувал на звездите... Но не ми се вярва!

— И какво от това?

— Все още не е приключил с теб! Този негодник едва сега започва!

ПЕТА ГЛАВА

Роуина заведе Джо в малка стаичка до кухнята. Имаше тясна кушетка с матрак, който сякаш бе пълен с клечки. Очевидно кушетката беше попаднала по грешка в стаичката, защото той скоро установи, че тежката миризма на плесен идва от голям чувал с картофи в ъгъла. Роуина го бе навряла в килера! Какво безочие! Той хукна да спасява драгоценната ѝ кожа, а тя го изтика при картофите!

Скърцайки със зъби, Джо се напъха в спалния чувал. Тялото му бе напрегнато. А можеше сега да си пие биричка при Марио и да си бъбри сладко с някой познат... Или да потърси компанията на някоя отстъпчива жена с добро сърце...

По дяволите! Можеше да бъде и в леглото на Роуина Уилоу!

От това се боеше тя и затова го навря в килера! По-далеч от спалнята ѝ. Спомни си как реагира тя, когато я целуна в ресторанта. Нямаше съмнение — боеше се от себе си, а не от него...

Двете котки скочиха върху кушетката и започнаха да драскат с нокти спалния чувал. Джо си представи как изведнъж решават, че чувалът е най-подходящото място да облекчат естествените си нужди, и най-безцеремонно ги избута долу. Приятни животинки, обаче не и в леглото му, особено в тази откачена къща. Жълтите им очи светнаха някак страховито в тъмнината. За малко да си плюе в пазвата, ако не беше толкова опитен полицаи. Общо взето се очертаваше една безкрайна нощ...

Нощта наистина се оказа много дълга.

Джо отвори очи. Целият се беше схванал, тялото го болеше. Обикновено трябваше да минат няколко секунди след събуждането му, за да се сети къде точно се намира. Сега това бе излишно. Отговорът беше повече от ясен. В първия момент обаче се затрудни да отговори *защо* се намиреше тук. По дяволите! Ченге с неговия опит едва ли можеше да се надява, че ще опази някой или някоя от килер! В този

мавзолей най-спокойно можеше да се промъкне цяла банда убийци, без дори да ги усети!

Явно снощи идеята му се беше сторила добра. В противен случай едва ли щеше да се съгласи да спи в килера. От друга страна обаче, се славеше като импулсивен човек. Често му се случваше да пренебрегва правилата, а не се страхуваше и да рискува. Когато бе необходимо, действаше светкавично, като се осланяше на инстинкта и рефлексите си — плод на сериозна подготовка и солиден опит. Ако един полицай започнеше да разсъждава прекалено дълго, неприятностите нямаше да закъснеят.

Но не можеше да действа и безразсъдно... Джо тръсна глава, за да отклони неприятната насока на мислите си, измъкна се от спалния чувал, скочи от леглото, навлече панталона и влезе в кухнята.

Единственото доказателство за съществуването на Роуина Уилоу беше чайникът с гореща вода на печката и двете котки, които дояждаха храната си на двора. Личеше, че не са глупави животни, но едва ли се бяха обслужили сами.

Джо отвори шкафа, за да потърси нещо, напомнящо кафе. Откри поне дузина различни чайове. Накрая, зад една торбичка с лайка намери малко бурканче нес кафе. На дъното му бяха залепнали две-три лъжички кафеникави гранули. Надяваше се горещата вода да ги разтвори.

Огледа се за някаква бележка, която да му подсказва къде да търси стопанката на замъка. Но нямаше никаква бележка. Липсваха и дълбоки чаши за кафе. В един от шкафове откри поне две дузини порцеланови чаши и чинийки в най-различни форми и цветове, които определено не съответстваха на вкуса му. Избра една с черен кант. Изглеждаше „по-мъжка“, отколкото онези с цветенцата.

— Скарлати, явно си превъртял! Да обръщаш внимание на подобни глупости! Боже мой! — измърмори той на себе си.

В крайна сметка кафето се оказа не чак толкова отвратително, колкото изглеждаше. Слава Богу, че не беше гладен, защото не възнамеряваше да си вари овесени ядки. В шкафове и в хладилника не забеляза нищо подходящо за бърза закуска.

С чаша в ръка Джо се измъкна от кухнята и тръгна към мрачното преддверие. Надяваше се Роуина да го чуе отнякъде и да се обади. Лъчите на утринното слънце се процеждаха през двете прозорчета до

входа, ала не внасяха топлина в огромното пространство, а като че ли подчертаваха самотата. Джо надникна във всекидневната.

— Здравейте, момчета! — поздрави той препарираните животни, които го гледаха безизразно с изцъклените си изкуствени очи. После мина край рицарските доспехи и потупа ризницата по рамото, сякаш очакваше съчувствие. Хванал несръчно чашата, Джо отпи от кафето. Как ли беше редно да държи човек тази тъпа чаша? Пръстите му не подходдаха на фината ѝ дръжчица...

Хрумна му, че най-доброто решение е час по-скоро да се измете оттук, да позвъни на Ханк и да му каже, че се отказва, че няма смисъл, защото Роуина Уилоу сама се справя с Тайхърст. За целувката нямаше да споменава... Вместо това обаче Джо заизкачва стълбището. По стените, покрити с тъмни тапети, висяха портретите на навъсени мъже и пожълтели фотографии, поставени в рамки. Стигна до втория етаж, погледна в коридора, ала не забеляза отворена врата. От тъмните стени го наблюдаваха още отблъскващи портрети на намусени господа и дами. Зловещи горски пейзажи допълваха картината. Джо реши, че е извадил истински късмет с настаняването си в килера.

Едва доловимо потракване привлече вниманието му. Той спря и се ослуша. Шумът идваше от третия етаж. Той глътна наведнъж остатъка от кафето и бързо се качи нагоре.

Роуина Уилоу беше на работното си място. Струваше си да се види!

Ярката слънчева светлина, струяща през високите прозорци, го изненада. Нямаше никакви завеси или щори. Стените бяха боядисани в топъл бледорозов цвят. Под прозореца се виждаше пъстро канапенце, отрупано с възглавници. Всичко изглеждаше приветливо, простичко и чисто.

Тихото потракване замря. Джо предположи, че Роуина го е чула. Тръгна по коридора. Зави наляво и стигна до един портал, зад който се намираше просторно помещение, обзаведено с небрежна еlegantност. Тихото бръмчене на компютър, факс и ксерокс подсказваше, че е попаднал в кабинета на Роуина, макар лекото ухание на канела да не съответстваше напълно на деловата обстановка. Върху едното от четирите бюра имаше купичка с ароматна смес.

С гръб към портала, Роуина седеше до бюрото, поставено по средата на стаята, и се взираше в колоните от цифри на монитора.

Косата ѝ отново бе сресана изрядно. Носеше кафеникав гащеризон и беше боса. Дори не се обърна. Джо предположи, че тя или се преструва, или наистина не го е усетила. Затова се изкашля.

Роуина извика уплашено и буквално скочи от стола, който се измести назад. Понечи да седне, но се подхлъзна и се озова на пода. Гъст кичур се измъкна от фуркетите и падна върху бузата ѝ. Изправи се на колене и загледа втренчено неканения гост с огромните си сини очи.

— Добро утро! — поздрави усмихват Джо. Роуина се взираше мълчаливо в него. — Май те поуплаших, а? — е, не изглеждаше чак толкова уплашена...

Тя прибра измъкналия се кичур зад ухото и се изправи. Джо бързо отмести поглед от нежната заобленост на гърдите ѝ, но се получи точно обратният ефект, както обикновено ставаше в такива случаи. Роуина забеляза това и страните ѝ пламнаха, доказвайки за пореден път, че даже ексцентричните гении не са застраховани от изкушенията на плътта. Все пак се посъвзе и измърмори:

— Мислех, че вече си си отишъл...

— Както забеляза, не съм.

— Защо?

— Току-що станах. Не съм си изял дори овесените ядки. Отдавна ли си тук?

— От пет часа. Обичам да ставам рано. Аз... — навлажни с език пресъхналите си устни. — Когато работя, обикновено се абстрахирам от абсолютно всичко... Направо оглушавам. Затова понякога се стряскам, когато телефонът иззвъни или се включи факсът... Даже котките ме стряскат, ако се появят внезапно. Какво да се прави, това са рисковете на професията...

— Ако говорим за рискове, има и по-тежки случаи.

— Така е — кимна тя със сериозен вид. Руменината ѝ беше започнала да избледнява, а очите ѝ гледаха вече по-спокойно. — Зная, че като полицаи си рискувал много повече от мен.

— И откъде знаеш? — намръщи се Джо.

— Направих справка — Роуина посочи към компютъра. — Свързана съм с няколко електронни мрежи. Научих някои неща... Тъй да се каже, за собствено успокоение. Трябваше да напиша само: „Скарлати, Джо“.

— И какво научи? — попита той напрегнато.

— Мисля, че знаеш. След като ти можеш да ме шпионираш, да се ровиш в биографията ми, да спиш в моя дом, не виждам защо и аз да не събера някои сведения за теб... — гласът ѝ прозвуча хладно, но не и обвиняващо. — Извинявай, ако съм те разстроила с това — добави припряно.

— Да... — процеди Джо през зъби и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Ще те уведомя — каза той, без да се обръща. Роуина бе сипала сол в незарасналата рана — напомни му защо се бе захванал да я пази. Смъртта на Мат Лий. И неговата роля.

— Ако решиш да останеш — смотолеви колебливо тя, — моля те, гледай повече да не ме плашиш...

Джо се вгледа за миг в нея. Изглеждаше умна, независима, ала толкова уязвима! Някакво неопределено чувство — нещо средно между привличане и желание да я покровителства — се надигна в душата му. Той кимна рязко и излезе.

Беше длъжен да се овладее и да мисли, преди да действа. В един от случаите, когато той рискува, без да мисли за последствията, Мат бе убит...

За първи път колоните от цифри върху цветния монитор не говореха нищо на Роуина. Можеха да са и резултати от бейзболното първенство. Тя не бе в състояние да се съсредоточи. Явно се нуждаеше от почивка... Отмести стола си назад, премигна и протегна схванатите си ръце. Китките я боляха. Вече четвърти час седеше пред компютъра, а беше само девет сутринта...

Това не беше необичайно и не виждаше причина за състоянието си. Присъствието на Джо Скарлати в дома ѝ обаче беше съвсем смущаващо и непредвидено.

По дяволите! Не биваше да мисли за него!

Отново се вгледа в монитора. Трябваше да анализира обърканите финансови операции на една винарска изба, чиято продажба предстоеше. Купувачът искаше да узнае всичко за компанията от обективен и уважаван източник. По-точно — от самата Роуина.

Но вместо финансови разчети, очертаващи бъдещето на компанията, Роуина виждаше изпитателния поглед на нейния суров „бодигард“. И мускулестите му бедра... Вместо да мисли за възможните икономически решения, я занимаваше интригуващата природа на Джо Скарлати, неговата твърдост, решителност, невероятната му находчивост и странното чувство за хумор...

Както и миналото му. Особено изминалата година Джо беше претърпял голям провал като полицаи. За нея той беше потенциално опасен мъж.

Тя бързо излезе от файла, с който работеше. Ръцете ѝ трепереха.

— Това е пълен абсурд! — измърмори под нос и преди да осъзнае какво върши, скочи на крака и хукна по стълбите.

В преддверието едва не връхлетя върху Джо, който изглежда водеше мълчалив диспут с рицарските доспехи. Той я погледна, но не каза нищо. Роуина се чудеше дали и сега, когато за малко не се сблъска с него, както в ресторанта, ще я притисне отново в обятията си?

„Престани с тези идиотски мисли! — си заповяда тя. — Подобна връзка би завършила катастрофално.“ Както при родителите ѝ...

— Трябва да поговорим — дрезгавият ѝ глас звучеше отвратително.

— За какво? Нали си гений? — очевидно все още беше вкиснат от недопустимото ѝ, според него, посегателство на личния му живот. — Без друго знаеш всичко, което може да се узнае за мен.

— Зная само онова, което се съдържа в досието, достъпно чрез компютърната мрежа.

— Това е почти всичко... — угълчетата на устата му трепнаха.

— Сержант Скарлати...

— Джо — прекъсна я той. — След като знаеш толкова много за мен, с чиста съвест можеш да ме наричаш Джо.

— Значи ти можеш да знаеш всичко за мен, а аз за теб — не! — не се предаде Роуина.

— Съмнявам се, че зная всичко за теб. Нещо повече. Съмнявам се, че някой изобщо го знае. Известно ми е само онова, което ми е нужно за работата.

— С която не съм те молила да се заемаш. Защо не предположиш, че ми е нужно да узная нещо за теб, за да ти се доверя?

— Тогава защо не ме попита?

— А ти щеше ли да ми кажеш?

— Не! — отвърна той без колебание.

— Така и предполагах. Съжалявам за колегата ти... За Мат Лий...

— Няма нужда да споменаваш името му! Помня го!

Роуина прие мълчаливо упрека. Нямаше опит с полицаи, които се чувстваха виновни за смъртта на свой колега. Вгледа се в мрачното му лице, прочете болката в очите му и попита тихо:

— Заради него си в отпуска, нали?

— И имам възможност да следя една синеока хубавица, която отгоре на всичко е и гениална. Да, така е! Заради него съм в отпуска. И защото тя ми доставя страхотно удоволствие — последното не беше вярно. Цялото му поведение говореше за обратното. Държеше се язвително и арогантно, ала не можеше да заблуди Роуина. Мъката, която се опитваше да скрие, беше осезаема. — Имаш ли да казваш още нещо за моята личност?

— Ядосан си — отвърна тя, като пое дълбоко въздух.

Джо пхна ръце в джобовете на джинсите си.

— Да кажем, че не ми е особено приятно да ровиш в живота ми с проклетия си компютър...

— Разбирам те — преглътна и си наложи да го погледне в очите. — Наясно съм, че компютърната справка не може да даде пълна представа за едно човешко същество. Сигурна съм, че е невъзможно, дори ако се запозная с всички репортажи във вестниците. Но аз не смятам да се оправдавам. Ти влезе неканен в живота ми и имам право да зная какъв е човекът, който има претенции да ме пази...

— Да уточним нещата! Аз не те пазя! Използвам те, за да се уверя, че Тайхърст наистина е променен. Това е всичко!

Роуина реши да не отговаря на язвителната реплика. Джо Скарлати беше разгневен. Измъчваше го натрапчивата мисъл за смъртта на Мат, ала истинската причина за сегашното му раздражение беше начинът, по който тя бе надникнала в живота му.

Джо прокара пръсти през косата си и се насочи към вратата.

— Изчезвам. Ако Тайхърст те потърси, обади се в бара. Номерът е в указателя.

— Джо...

— Или потърси в компютъра си — подхвърли той язвително и излезе.

До времето за следобедния чай Роуина остана в кухнята. Беше ядосана на себе си и вбесена от Скарлати. Заради него си пропиля деня! Не че ѝ бе досаждал с присъствието си, нито пък се обади по телефона. Не го забеляза и на улицата. Просто не ѝ позволяваше да се съсредоточи върху работата си! Никога, нищо и никой досега не я беше откъсвал от работа по подобен начин!

Естествено, никога и не ѝ се бе случвало нещо толкова объркващо като срещата със сержант Джо Скарлати и неговото присъствие.

Роуина занесе подноса с чай в слънчевата стая. В мислите ѝ се въртеше въпросът дали начинът, по който надникна в миналото му, щеше да го накара да се оттегли. И друг път маниакалната ѝ пристрастеност към компютрите беше отблъсквала мъжете. Леля Аделаида я предупреждаваше, че мъжете трудно приемат жени, които не крият интелектуалното превъзходство и ексцентричната си натура. Роуина просто не умееше да се преструва — искаше хората да я приемат такава, каквата е. Мъжете я харесваха, с някои дори излизаше известно време... Ала когато станеше въпрос за задълбочаване на връзката, Роуина ставаше безкрайно предпазлива. Повече от всичко се боеше от неподходящ партньор, защото помнеше безумната любов на своите родители, заради която остана кръгъл сирак...

Скарлати обаче не търсеше любовни авантюри, а искаше да спипа Тайхърст, напомни си Роуина. Вярно, смяташе я за финансов корифей, но заедно с това — и за досадна любопитна особнячка. Целувката в ресторанта навярно се дължеше на моментен импулс, не означаващ нищо за Джо...

Роуина оправи възглавниците край прозореца и надникна навън. Усети как пулсът ѝ се ускори, сякаш очакваше нещо да се случи.

— Какво по-точно? — измърмори под нос, ядосана на себе си.

Въпреки това продължи да оглежда внимателно колите, паркирани на улицата. Спомни си момента, в който за първи път видя изгубилия търпение и ядосан Скарлати да слиза от колата.

Изведнъж си го представи в леглото. Сигурно би бил добър любовник, който знае как да достави удоволствие на една жена. Възможно даже...

„Престани!“, заповяда си тя.

Чаят се разплиска върху скута ѝ и я опари, ала Роуина не реагира. Без да го допие, остави чашата и върна подноса в кухнята. Там завари Мега и Байт. Известно време си игра с тях. Повече от всякога усещаше потискащата тишина в огромната къща на леля си.

Звънецът на входната врата иззвъня и Роуина подскочи като ужилена. Почти на бегом стигна до вратата и надзърна през малкия прозорец. Не беше полицаят. Отвън стоеше Елиът Тайхърст, облечен в безупречен тъмносив костюм!

Тя отвори.

— Здравей, Роуина! Надявам се, че не съм ти попречил — върху раменете си бе наметнал елегантен шлифер, за да се предпази от ситния дъждец, който ръмеше през целия следобед. Изглеждаше решителен и делови. Едва забележимата несигурност, която се долавяше в държанието му, докато вечеряха в ресторанта, беше изчезнала — Мога ли да вляза?

— Защо? — въпросът ѝ прозвуча грубо.

Ами ако пожелаеше да спи с нея? Роуина едва не се изсмя на собствените си налудничави мисли.

Сякаш за да потвърди колко идиотско е хрумването ѝ, Тайхърст изрече официално:

— Бих искал да работиш за мен...

ШЕСТА ГЛАВА

Два дни след като напусна с гръм и трясък отвратителния замък на Роуина Уилоу, Джо седеше в бара на Марио, отпиваше от студената бира и замезваше с подлютен черен боб. Братовчед му определено беше прекалил с подправките. Джо го обвини, че нарочно е сложил повече лютивии чушлета.

— Ако се бях сетил, щях непременно да го направя! — рече заядливо Марио. — Цял ден ли ще се мотаеш тук?

— Може би... — отвърна вяло Джо. Ако беше седнал в сепарето, сигурно щеше да се отърве поне от натякванията на Марио. Имаше нужда обаче от компания.

— Какво става с Роуина Уилоу? Не трябваше ли да я наблюдаваш?

— „Трябваше“ би следвало да означава, че някой ми е дал заповед. А такава няма! Нито полицията, нито Роуина, нито пък ти сте ми нареждали подобно нещо.

Марио не обърна внимание на враждебния му тон.

— Тя напъха Тайхърст в затвора. Мисля, че ѝ го дължим.

— „Ние“ ли, шефе?

— Ако онзи мръсник все пак реши да ѝ отмъщава, най-добре е някой да се навърта край нея — смотолеви Марио.

— Дамата се грижи отлично за себе си. Убедих се сам. Държи до входа тежки доспехи.

— Май госпожицата те е постреснала, а?

Джо изгледа възмутено братовчед си и хапна от лютивия фасул. Направо огън! Искрено започваше да вярва, че Марио наистина е решил да изгори хранопровода му.

— Ще прогониш клиентите си, ако им даваш от този боб — подхвърли Джо.

— И защо? Някои хора предпочитат по-пикантната храна. Мислех, че си от тях.

— Да, но това е нещо... Я погледни! От ушите ми май излиза дим!

— Ха! Не си ли учил в училище, че нищо не гори във вакуум?

— Много смешно!

— Ханк Райън пак се обажда. Ще му позвъниш ли?

— Може би...

С рязък жест Марио преметна кърпата през рамо и погледна братовчед си с нарастващо нетърпение. Изражението му напомни на Джо за дядо им.

— Свършвай с обяда и изчезни поне за малко! — изсумтя Марио.
— Втръсна ми да се мотаеш тук!

— О, братовчеде, не казваш нищо ново! — извика след него Джо, но Марио вече беше тръгнал към кухнята, като мърмореше сърдито, че някои хора злоупотребяват с чувството му за семеен дълг.

Джо допи бирата си и огледа чинията с лютивия фасул. За да го дояде, трябваше да вземе още една бира. Другата възможност беше да го изхвърли в мивката, та водопроводчикът да смъкне кожата на братовчед му. Все още не беше решил как да постъпи, когато в бара влезе Ханк Райън. Изглеждаше ядосан.

— Толкова ли е трудно да вдигнеш проклетата слушалка и да ми се обадиш? — подхвана Райън от вратата, без да поздрави.

— Здравсти, Ханк!

— Ти да не си пиян?

— Не. Още е рано.

— Вместо да се мотаеш тук по цял ден, можеше да не изпускаш от очи Роуина Уилоу и Елиът Тайхърст!

— Първо, не се мотая, защото Марио нямаше да го допусне. Второ, не съм пиян. Трето, що се отнася до Роуина Уилоу, нямам намерение да се разправам с обвинения за психически тормоз.

— Това пък откъде го измисли? Хм, психически тормоз...

Джо сви рамене. Марио приближи към тях.

— Ти... — дебелият му показалец се забодя в гърдите на Ханк.
— Трябва да изкараш този... — показалецът му се насочи към Джо. — Оттук.

— Опитвам се...

— Старай се повечко!

— Виждаш ли, Джо, подлудил си всички! Не е редно здрав, прав мъж като теб да не върши нищо и цял ден да ближе раните си!

— Какво ще кажеш, ако те осведомя, че не съм преставал да следя онези двамата, само че вече действам по-предпазливо?

— Да не лъжеш? — Ханк го изгледа с известно подозрение.

Джо се ухили. Забрави за лютивия сос и налага голяма хапка. Устата му веднага пламна и паренето се пренесе през хранопровода към стомаха. Лютеше ужасно, ала неприятното усещане прогони Роуина от мислите му, макар и за кратко.

— Марио май се опитва да те убие, а? — засмя се Ханк. — Това момче определено ми харесва! Слушай, Джо, не искам да те засягам, просто проверявам как вървят нещата. От доста време не си на себе си. Искам само да помогна...

— Ако Тайхърст е намислил нещо, този път ще бъде ужасно трудно да го пипнем!

— И миналия път не беше лесно — Ханк погледна замислено Джо. — Не допускаш ли, че може да се е...

— Не! — отвърна мигновено Джо без капка колебание.

— Още нещо. Ще разговарям с едно приятелче. Лежал е в затвора с Тайхърст и твърди, че има информация за него. Той самият е истинска отрепка, но ако науча нещо интересно, веднага ще ти съобща — добави Ханк, препи да се сбогува.

Джо заряза лютивия боб, отвори кутийка кока-кола и пак се настани на столчето до бара. С разсеян поглед наблюдаваше редките улични минувачи и мислеше напрегнато как да постъпи с Роуина Уилоу.

Всъщност не толкова с нея. По-скоро със себе си и с все по-голямата необективност в действията и преценките си. Цели шест месеца се мъчеше да овладее чувствата си, да ги подчини на разума, за да не причиняват ненужна болка на други хора. Сега Роуина не му излизаше от главата...

Ето че отново усещаше присъствието ѝ, уханието на нейния парфюм, примесен с мирис на мъгла, попила в косите ѝ...

Роуина седеше мълчаливо на съседното столче. Джо отпи от кока-колата, без да пророни дума. За миг му хрумна, че някаква магия я е довела в бара.

Нямаше грим и бе облякла огромна риза и тесен клин. Изглеждаше божествено! Тя постави нерешително ръце върху барплота и сплете пръсти. Не бе смутена или обърквана, по-скоро не знаеше какво следва да направи или да каже. Дори като че ли се чудеше защо изобщо е дошла.

— Искаш ли да пиеш нещо? — наруши Джо тягостното мълчание.

Роуина не обърна внимание на въпроса. Вгледа се в него с присвити очи и каза:

— Ти не наблюдаваш дома ми.

— Откъде си толкова сигурна?

Очевидно не беше много сигурна.

— Искан да поговорим.

— За какво?

— Аз... Първо, искам да ти се извиня, че си позволих да се ровя в живота ти. Смятах, че имам право...

— Може би.

Явно уклончивият отговор ѝ бе достатъчен.

— Интересува ли те още Елиът Тайхърст?

— Зависи.

— Зная, че наблюдаваш дома ми по молба на Ханк Райън, така да се каже, неофициално... В действителност все още си в отпуска, така ли е?

— Да.

— Тоест, ако Тайхърст... — Роуина преглътна, пое дълбоко въздух и подхвана пак: — Ако той се държи подозрително, ако наистина нещо се е случило или се случи, редно е да се обадя в полицията, а не на теб, нали?

— Роуина, какво е станало? — Джо усети как тялото му се сковава от напрежение.

Тя въздъхна шумно, тъмните ѝ вежди се склочиха. Джо си даде сметка, че не объркване или смущение са причина за начина, по който тя се изразяваше. Просто понякога мозъкът ѝ работеше по-бързо от устата.

— Елиът... Тайхърст ме посети, когато ти си тръгна...

— Да не търси пак бавачка за вечеря в интимна обстановка?

Роуина се намръщи. Или не улови шегата, или нарочно я пропусна край ушите си.

— Той не подозира за съществуването ти.

Джо мълчеше. Не трябваше да я стряска. Искаше да я накара да говори. Внезапна пронизваща болка му подсказа, че се нуждае от доверието ѝ.

— Искаше да разговаряме за възможността да работя за него — продължи Роуина.

— И ти му каза да отиде да се гръмне.

— Не — пак този ужасно сериозен тон.

— А-ха... Продължавай.

— Казах му, че ще се видим и ще разговаряме днес сутринта.

Значи тази сутрин, повтори наум Джо, а на глас каза:

— Много мило от твоя страна, че си решила да ме уведомиш, след като си пуснала вълка в кошарата. Поне имаше ли достатъчно осветление в стаята, в която го покани?

— Разговаряхме във всекидневната.

— При онези препарирани животни! Страхотно! Сигурна защита!

— Не смятам, че ми беше нужна защита — отвърна хладно тя с онзи тон, в който се долавяха известни нотки на интелектуално превъзходство.

Джо започваше да се съмнява в умозаклученията си за госпожица Роуина Уилоу от Телеграф Хил.

— Тайхърст подмокри ли се от страх? — подхвърли той язвително.

— Това шегата ли е? — премигна тя, сякаш не разбираше изобщо за какво говори.

— Трябваше да ми се обадиш, преди да го пуснеш в дома си!

— Мислех, че може би... — тя прекара език по устните си. — ... си на улицата и наблюдаваш дома ми.

— И ти да не ме забележиш? Божичко, какво говориш? Шашнат съм! Да предположиш, че мога да те надхитря!

— Така ли беше? — очите ѝ потърсиха неговите.

Джо можеше спокойно да я излъже, ала просто беше свикнал да говори истината.

— Бях тук — поклати той глава.

— Ясно — Роуина поизправи леко рамене — нещо като закъсняла реакция към опасността, която беше преживяла. — За мое щастие, нищо не се случи. Всъщност това едва ли те интересува — в тона ѝ нямаше капчица самосъжаление — тя просто излагаше фактите. — Извини ме.

Роуина се изправи. Жена, която владее съвършено чувствата си, помисли Джо. Фактът, че е била съвсем сама с Тайхърст, я беше разтревожил. Никога обаче нямаше да го признае, дори и пред себе си.

— Знаеше къде съм, можеше да се обадиш — каза тихо Джо.

Вместо отговор тя поклати надменно глава и тръгна към вратата. Джо плъзна поглед по стройното ѝ тяло, бедрата, красивите крака... Вероятно щеше жестоко да го наругае, ако случайно забележеше как я гледа. И с право, разбира се.

— Роуина! — гласът му бе спокоен и с нищо не издаваше примитивните желаниа, с които се мъчеше да се пребори. — За какво искаше да те наеме Тайхърст?

Тя се престори, че не чу въпроса, и след секунда беше вече на улицата. Джо изруга тихо.

— Настигни я! — чу зад гърба си гласа на Марио. — Захвани се с нещо и същевременно ме отърви за малко от присъствието си!

— Да знаеш, че тази жена ще ми докара само неприятности!

— Дано! — ухили се братовчед му. — Ако питаш мен, точно това ти е нужно сега, за да престанеш да се ровиш в миналото, което така или иначе никога не би могъл да върнеш!

— Да не си решил да ставаш философ на стари години?

— Вън!

Джо го послуша или може би направи онова, което вече беше решил да стори. Излезе от бара и потъна в гъстата мъгла... Огледа се в двете посоки. Ако той беше саможивец, къде щеше да отиде? Много ясно — вкъщи.

Роуина едва успя да стигне до магазинчето на ъгъла и спря. Трябваше да се съвземе, преди да продължи. Цялата трепереше, виеше ѝ се свят, очите я боляха и не виждаше добре. Напоследък работеше твърде дълго с компютъра, ровеше се в специализирани вестници и списания, изчиташе от първа до последна страница „Уол Стрийт Джърнъл“...

Опитваше да вкара живота си в привичното русло.

Мъчеше се да прогони Джо Скарлати от съзнанието си. Да не мисли за безумното си намерение да се срещне отново с Тайхърст.

Роуина свали обеците и ги стисна в шепа толкова силно, че дланта я заболя. Дори преди смъртта на леля Аделаида се чувстваше съвсем сама на този свят. Научи се да разчита единствено на себе си. Може би това беше заблуда, продължила прекалено дълго. Реалността бе нещо по-различно и сама не би могла да оцелее. Досега полагаше всички усилия да се откъсне и изолира от така наречения „истински свят“. Е, може би не толкова, колкото си въобразяваше Скарлати, но повече от много хора. Нормални хора...

Роуина отстъпи крачка, за да направи път на един клиент, упътил се към магазинчето. Гърбът ѝ се опря в мръсната витрина. Гъстата мъгла я обгръщаше като наметало. Въздухът миришеше на сол и изгорели газове. Слухът ѝ улови далечния шум на трамвай и грохота на неисправния мотор на някакъв камион. Светът, изпълнен с шумове и миризми, ѝ беше чужд. Това беше свят на Джо Скарлати...

„Моят свят е толкова истински, колкото и неговият. Имам си приятели“ — убеждаваше се тя. Беше самата истина. Ходеше на кино или на ресторант, обичаше да се разхожда в парка. Просто внимаваше с кого, кога и колко често...

И въпреки това, откакто Джо Скарлати нахлу в живота ѝ, чувстваше болезнено потискащата самота. Усецаше, че ѝ липсва нещо много важно — нещо, което не би могла да ѝ даде нито работата, нито клиентите, нито приятелите.

Дали това „нещо“ не беше Джо Скарлати?

Роуина затвори очи и се съсредоточи върху дишането си. Поемаше въздух през уста, задържахше го известно време в дробовете и много бавно го издишваше. Докато преброеше до десет...

„Едно... две... три... четири...“

— Само не ми казвай, че се занимаваш и с йога!

Роуина се встрещи. Джо Скарлати я гледаше намръщен.

— Можех да те ударя и да ти отмъкна чантата.

— Не нося чанта.

— Добре де, можех да те ударя и да отмъкна теб!

— Ще съумея да се опазя...

— Не съм казвал, че няма да се опазиш. Само смятам, че дихателните упражнения на публично място в този квартал — който аз

познавам, а ти не — могат да ти докарат беля.

— Според мен е много по-опасно човек да се движи, когато е разстроен и не е в състояние да контролира реакциите си.

Джо присви очи и я изгледа втренчено. Роуина осъзна веднага грешката си.

— Защо не си в състояние да контролираш реакциите си?

— Не съм казвала това! — троснато отвърна тя. Не трябваше да спира, а да се помъчи да се добере до къщи.

Скарлати изглежда не ѝ повярва, но замълча. Роуина знаеше, че в негово присъствие много трудно щеше да възстанови душевното си равновесие. Пречеше ѝ изпитателният му поглед и едрото мускулесто тяло. Господи, той беше прекалено истински!

— Сержанте, струва ми се...

— Джо — поправи я той.

— Струва ми се, че считаш за свое право да ми говориш всякакви неща, обидни и засягащи достойнството ми, докато аз нямам право да ти кажа нищо. Защо винаги се мъчиш да ме вместиш в стереотипите си?

Присвил очи, Джо я оглеждаше изпитателно. Тя не можеше, а и не искаше да прави догадки какво мисли той в момента...

— А ти не съдиш ли за мен, изхождайки от стереотипа си за провалил се полицай? — попита Джо спокойно.

— Джо Скарлати, злоупотребяваш с търпението ми! — въздъхна Роуина.

— Кажи го на моя шеф! — ухили се той. — Виж какво предлагам: хайде да се върнем при Марио и да започнем отначало. Можем да поговорим горе.

— Къде горе? Какво има там?

— Там живея.

Джо се отправи към бара доста бързо, но това не затрудни Роуина, която вече се чувстваше по-добре. Изглежда дихателните упражнения все пак ѝ бяха помогнали. Дали това не се дължеше на присъствието на Джо Скарлати и на решението му да я последва?

Той отвори страничната врата и я пропусна пред себе си. Стълбището не беше метено от месеци, ала тя се въздържа от забележки. Беше сигурна обаче, че Джо не би пропуснал да се заяде,

ако по някаква случайност той се окажеше на нейно място. Този мъж изобщо не умееше да си мери думите!

Стълбището свършваше с малка площадка пред една врата. Джо я отключи, бутна я да се отвори и покани Роуина да влезе. Тя прекрачи прага и спря. Значи това беше домът на Джо Скарлати...

Апартаментът се състоеше от малък хол, кухненски бокс, спалня и миниатюрна баня. Всички помещения се виждаха от входното антре. Хладилникът и печката бяха ужасно стари, мебелите — олющени и грозни. До прозореца се виждаше саксия с пожълтяло растение. Апартаментът обаче беше чист и прибран. Леглото бе оправено, чиниите — измити, кушетката в хола — покрита с овехтяла плетена покривка. Голям оранжев кафез, обърнат с дъното нагоре, служеше за масичка, върху която се виждаха разхвърляни оръфани книги с меки подвързии. На пода, до олющен дъбов стол, лежеше сутрешният вестник.

— Както виждам, няма защо да се тревожиш, че нещо ще ти падне върху главата в случай на земетресение — пошегува се Роуина.

— Освен ако цялата сграда не се срути — отвърна Джо и се насочи към хола. — Марио твърди, че може да издържи на трус от осма степен по скалата Рихтер, но според мен, при голямото земетресение през деветдесета, извади голям късмет. Беше ли тогава в града?

Роуина кимна.

— Леля Аделаида беше още жива и изпадна в шок. Помнеше земетресението през 1906 — убитите, пожарите, ужасните разрушения... — десетина празни бутилки от бира, подредени върху кухненския плот, привлякоха погледа ѝ. — Имаш ли нещо безалкохолно? — попита тя и продължи: — Да ти призная, не обичам да говоря много за леля. Стараеше се много, но просто не бе от хората, създадени да се грижат за деца. Изпитваше болезнен страх, когато излизаше от къщи.

— Никога ли не излизаше навън?

— Почти...

— Страхотно възпитание, няма що!

— Е, то си имаше и своите добри страни.

Роуина продължаваше да стърчи насред хола. Джо отиде в бокса и отвори хладилника.

— Искаш ли студен чай? — попита той.

— Билков ли е?

Джо я изгледа с недоумение.

— Ако обичаш, налей ми чаша студена вода — помоли тя. — Избягвам кофеина.

Без да коментира, той извади от хладилника бутилка от портокалов сок, в която държеше вода, и напълни една чаша. Роуина огледа крадешком хола. На масата забеляза снимка на двама засмени младежи в полицейски униформи. Изглеждаха около двадесетгодишни. Единият определено имаше азиатски произход, а другият беше Джо Скарлати.

Джо ѝ подаде чашата. Тя побърза да отмести поглед от снимката, но беше късно. Устните му се свиха в мрачна гримаса. Роуина отпи глътка вода и попита тихо:

— Това е Мат, нали?

Той въздъхна, взря се в овехтялата снимка, ала лицето му остана непроницаемо.

— С Мат завършихме заедно Полицейската академия. После се ожених за сестра му. Бракът ни продължи две години. Нещата не вървяха — мъж и брат ченгета са прекалено много за една жена. И беше права. Знаеш какво се случи...

— Служебното разследване е установило, че ти не си виновен за смъртта му — каза тихо Роуина.

— Юридически и технически не бях виновен. Но по съвест... — отвори кутия бира, която беше извадил от хладилника, и я надигна. Роуина забеляза, че ръката му трепери леко — единственият видим признак за болката, която го измъчваше. — Бяхме по следите на двама пласьори на наркотици — едри риби. Мат беше убеден, че са напуснали града. Складът, в който държаха стоката, изглеждаше празен, но инстинктът ми подсказваше, че Мат греши. Бях длъжен да го спра! Трябваше да го накарам да ме послуша!

— Решението да влезе в склада е било негово.

— Ние работехме заедно. Неговите грешки бяха и мои. Щом Мат е проявил безразсъдство, значи и аз съм действал безразсъдно — Джо замълча, после рязко се насочи към кушетката. Начинът, по който успяваше да овладее чувствата си, будеше възхищение и същевременно натъжаваше Роуина. Искаше ѝ се да сподели с нея

болката, която го измъчваше. — Сядай и ми разкажи за Тайхърст — нареди той.

Тя се огледа и седна на креслото. Джо се наведе над нея толкова ненадейно, че дъхът ѝ спря.

— Значи не смееш да рискуваш да седнеш по-близо до мен?

— Серж...

— Не започвай пак! — прекъсна я той. — Седи си, където ти е добре, и разказвай! — тръшна се върху кушетката.

Мускулите на краката му се очертаха под тесните джинси. По тялото си нямаше нито един излишен грам. Роуина реши да не разнищва повече въпроса за смъртта на Мат и рече:

— Преди всичко искам да знам още ли се занимаваш с моя случай.

Джо я стрелна с очи и тя усети физически топлината, която я прониза. Устата ѝ пресъхна, горещи вълни заляха тялото.

— Да, твоят случай все още ме занимава — подчерта той.

— Наблюдаваш ли дома ми? — надяваше се топлината да се разнесе, но вместо това усети парещи иглички в слабините. Беше глупаво да се преструва, че не ги забелязва.

— От време на време... Пропуснах посещениято на Тайхърст — призна с неохота Джо. — Ако се беше случило нещо...

— Ти нямаше да си виновен. Аз реших да го допусна в къщата си. Взех това решение, предвид липсата на всякакво насилие в извършеното от него престъпление.

Джо не откъсваше поглед от нея и тя почувства, че я обзема паника. Притисна чашата до устните си и изпи последната глътка вода. Цялата гореше.

— Какво има? Добре ли си? — попита той.

— Нищо ми няма! Всичко е наред — беше сигурна обаче, че той се досеща за лъжата. — Просто съм много жадна... Както казах, поемам отговорност за своите действия и решения. Не е възможно да контролираш целия свят, сержант Скарлати. Не можеш винаги да избереш най-правилната стъпка.

— Значи извън замъка цари всемирен хаос, така ли?

— Често и в замъка цари хаос... — Роуина прибра кръстосаните си крака, както леля Аделаида я беше учила, че седят „изисканите дами“. Наложил си да срещне погледа на Джо. Почувства се разголена

пред всепроникващия му поглед. — Искам да те наема — изрече тя с издайнически дрезгав глас. — Искам да работиш за мен, за моя сметка. Ще се чувствам по-спокойна...

— А аз не!

— Но...

— Не става! Нямам разрешително да работя като частен детектив. Освен това все още съм на служба в полицията и нямам право да имам клиенти. Нека споразумението ни остане неофициално.

— Ще ми е трудно да те контролирам... — намръщи се тя.

Вперил очи в нея, Джо мълчеше. По тялото ѝ отново полазиха горещи тръпки. Нарочно ли го правеше? Знаеше ли какво изпитва тя?

— Запомни си думите! — каза накрая той. Гласът му беше спокоен и решителен.

Роуина скочи на крака и тръгна към чешмата. Пусна крана и остави студената вода да прелива в чашата ѝ. Искеше да наплиска и лицето си, ала не посмя. Джо застана зад нея.

— Сигурна съм, че преувеличаваме заплахата от Тайхърст — изрече тя с пресипнал глас. — Той не преследва отмъщение. Като всички, търси моя ум.

— Но не и аз!

Той сложи ръце на кръста ѝ. Роуина не бе очаквала, че човек, живял в постоянен сблъсък със свят, изпълнен с насилие, е в състояние да я докосне с такава нежност.

— Роуина... — дъхът му я опари. Тя не знаеше какво да прави. — Роуина — повтори той. Тя се обърна, притисната между силното му тяло и студената кухненска мивка. Опита се да го изгледа смразяващо, обаче бе твърде късно. Той бе разбрал какъв див копнеж бушува в тялото ѝ. Беше безсмислено да го отрича...

Джо хвана ръката ѝ и я притисна към корема си. Като хипнотизирана тя плъзна длан по-надолу. Искеше ѝ се да изследва всеки сантиметър от плътта му, ала не посмя.

— Кажете ми, Роуина! — прошепна глухо той и прекара пръст по устните ѝ. Гърлото ѝ беше пресъхнало и като че ли бе изгубила способността си да говори. — Кажете го!

Не беше заповед, а искрена молба. Тя понечи да навлажни устните си, ала докосна грубата кожа на палеца му и краката ѝ се подкосиха. Затвори очи и прошепна:

— Джо...

Устните му — топли, жадни, дръзки — потърсиха нейните. От гърлото ѝ се изтръгна страстен стон и тя усети, че тялото ѝ се отпуска върху плота, притиснато от неговото. Езикът му, проникнал дълбоко в устата ѝ, се движеше в онзи примитивен ритъм, вечен като изгарящата страст, която възпламеняваше кръвта ѝ. Чувстваше се като безсрамна, желана сладострастница...

Джо вдигна нагоре памучния ѝ пуловер и студените му длани се плъзнаха по гладката разгорещена кожа към гърдите ѝ, притискайки втвърдените зърна.

— Искаш ли да спра? — попита той със задъхан измъчен глас.

— Не! — прошепнаха устните ѝ, преди здравият разум да им попречи.

Пръстите му откопчаха прозрачния сутиен и Джо се вгледа възхитен в прекрасните ѝ голи гърди.

— Колко си красива! — промълви той с неизразима нежност и възторг.

Роуина усети хладната милувка на въздуха, обгарящата топлина на неговия поглед, после — влудяващия влажен допир на езика и нежното ухапване, което я накара да изстене сладострастно. Ръката ѝ сама се плъзна между бедрата му. Желаше го и отчаяно копнееше да го дари с насладата, която той ѝ даваше. Вече нищо не можеше да ги спре. Абсолютно нищо.

Той съблече пуловера ѝ. Роуина тръсна ръце и сутиенът падна на пода. Джо разкопча ризата си и я захвърли, после разхлаби колана на джинсите.

— Аз никога не съм... — не успя да довърши, защото Джо я притисна към себе си. Възбуждащият гъдел на косъмчетата на голата му гръд я опияняваше.

Той хвана ръката ѝ и я постави отново между бедрата си. Треперещите ѝ пръсти свалиха ципа. Обладана от неподвластна страст, тя дръзко плъзна длан надолу.

Впил жадно устни в нейните, Джо бавно смъкна ластичния ѝ клин и бикините, после обви с ръце ханша. За миг ѝ се стори, че губи съзнание и ще умре, преди да е изпитала докрай насладата от дивата, необузdana страст на този мъж...

Но той прошепна нежно името ѝ и тя отвори очи.

— Искам те, Роуина!

— Ние трябва... Аз... — опита се да каже нещо, ала думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. — О, не мога да говоря — прошепна глухо.

— Не е нужно.

— Но... Така се случи... Аз никога...

— Какво?

— Не съм си мислила... Никога не съм мислила, че ще загубя девствеността си в кухнята на едно ченге...

Ръката му замръзна. Мрачна сянка забули погледа му. Роуина се отдръпна и прехапа долната си устна.

— Знам, че не е страшно... — заекна тя. — Предполагам... Не ти е минавало през ума, нали?

— Не... Дори не ми е хрумвало — вдигна бикините и клина, подаде ѝ пуловера и сутиена, после закопча джинсите си и грабна захвърлената риза.

— Джо, няма нищо... Аз съм готова... Чувствам се готова!

— Съжалявам. Не мога... — той приглади с ръка косата си. — Облечи се.

Влезе в спалнята и затвори вратата.

Роуина се облече. Намери някакъв бележник и молив до телефона и с трепереща ръка написа:

„Имам среща с Тайхърст утре в единадесет сутринта у нас. Реши сам как да постъпиш. Рицарските доспехи на леля Аделаида са винаги на твое разположение.

Р.“

Питаше се дали ще се досети за скритото послание на тези кратки редове. Защото той не я отблъсна — беше сигурна в това. Решението му да подчини страстта на волята си едновременно я хвърляше в отчаяние и я изпълваше с възхищение. Беше постъпил като благороден рицар — не искаше да ѝ отнеме девствеността на кухненския под...

Роуина излезе, без да сбoguва. Вратата на спалнята му остана затворена...

СЕДМА ГЛАВА

На следваща сутрин Джо направо се изтърколи върху вълнената черга до кревата. Беше му я подарила жената на Ханк, защото смяташе, че животът му е за окайване. Отдавна не се беше чувствал толкова отвратително! Жената на Ханк определено не грешеше.

Притисна с длани слепоочията си и изчака световъртежът да премине. Пред очите му играеха червени кръгове. Май най-добре би сторил, ако остане да лежи, докато дойдат и го изнесат на носилка.

По стълбите се чу трополене, после някой заблъска по вратата.

— Джо! Джо, там ли си? — изкрещя братовчед му Марио.

— Ъ-хъ! — изръмжа отвътре Джо.

— Това ти ли си, Джо?

— Изчезвай, садист такъв! — главата му щеше да се пръсне от пулсираща болка и той я стисна силно с ръце.

— Да не си умрял? — Марио пак задумка по вратата.

Де да беше! Джо се претърколи по корем и на четири крака опита да се изправи. Прилоша му и започна да му се гади. Отново се отпусна по корем като умряла жаба.

— Ах, по дяволите! — изруга Марио. После се разнесе дрънкане на ключове, бравата изщрака, вратата се отвори със скърцане и тежките стъпки на братовчед му отекнаха в хола. След миг той се изправи на прага на спалнята. — Щом мърдаш, значи не си съвсем умрял — отбеляза той.

— Много смешно!

— Знам какво ти трябва. Един шейк ще те оправи.

От собствен опит Джо знаеше, че под „шейк“ Марио разбира почти всичко — от нов коктейл по собствена рецепта до сода каустик за отпушване на мивката. В случая вероятно имаше предвид някой от млечните си шейкове против махмурлук. Забъркваше с миксера кисело мляко, плодове, мед и много лед, сипваше сместа във висока чаша и караше жертвата си да я изпие в негово присъствие. Самата мисъл за „шейка-изтрезвител“ подтикваше човек към трезвеност.

— Изчезвай!

— Не си познал! Снощи, докато се наливаше като бъчва, ми каза, че ако до десет не слезеш долу, трябва на всяка цена да се кача и да изритам нещастното ти тяло от леглото. Сега е точно десет и две минути.

Десет сутринта! Какво, по дяволите, трябваше да прави в десет сутринта? Нали беше в отпуска?

— Какво предпочиташ — ледена вода или ритник? — попита Марио.

Лежейки неподвижно, Джо отпусна мускулите си. Слепоочието му пулсираше. Гадеше му се ужасно. Ритник или ледена вода? Едва ли щяха да помогнат... Марио въздъхна нетърпеливо.

— Защо не те замъкна до прозореца и просто не те изхвърля на улицата?

— Не възразявам.

— Слушай, часът е десет и пет. Каквото и да е трябвало да вършиш, ще го пропуснеш, ако не надигнеш мигновено скапания си задник от пода и не се размърдаш — Марио изсумтя с отвращение. — Чудя се какво толкова намира в теб Роуина Уилоу? Видях я вчера като изхвърча отгук. На това ли се дължи нещастният ти вид тази сутрин?

Роуина... Вчера следобед... Кухнята... Нежно заоблени гърди с розови втвърдени зърна... Млечнобяла кожа... Огромни, изгарящи от страст, очи... Влудяващи ръце, зовящи стонове, изтезание, даряващо наслада...

Джо се надигна на колене. Зави му се свят и му се стори, че ще припадне, което непременно би стимулирало Марио да го изрита. А едва ли щеше да се задоволи само с един ритник...

— Роуина...

Марио въздъхна отново, този път — с примирение. Влезе в банята и протегна ръка към братовчед си. Джо я прие с готовност и го остави да му помогне да се изправи.

— След пет минути съм долу — измърмори той.

— Добре ли си?

Джо не посмя дори да кимне. Не можеше да си позволи главата му да се пръсне, защото го чакаше работа. Погледна братовчед си със зачервени очи и изломоти:

— Да-а. Благодаря ти. Тъкмо се събуждах, когато се качи, но не съм уверен, че щях да стана навреме.

— Ще ти приготвя шейк.

С бързи движения, доколкото махмурлукът му позволяваше, Джо облече чиста риза, джинси и напъха крака в маратонките. Надяваше се да успее да ги завърже по-късно. Като се препъваше, той се довлече до банята, напълни умивалника със студена вода и потопи лицето си в нея. Задържа дъх, постоя така за малко, а после се изправи.

— По-добре вземи се удави! — измърмори, като разглеждаше лицето си в пукнатото огледало на шкафчето.

Лошо... Много лошо — зачервени очи, торбички под тях, тъмни кръгове... Беше брадясал и приличаше на бродяга, а с дъха си можеше да изтрови цяло село. Дълго ми зъбите си, после направи гаргара с освежител за уста, който мразеше ужасно заради острия мирис.

Трябваше да стои по-надалеч от ексцентричната госпожица! Какъв дявол го накара да се съгласи да я пази? Тя нямаше нужда от това! „Много благодаря, но ще се оправя и сама“, имитира я той ядосано наум.

Отгоре на всичко се оказа девствена, а той пък се правеше на благороден рицар! Нямаше да се напие като свиня, ако я беше обладал там, на кухненския под, както тя искаше. И както той желаше... Още малко и щяха да го направят! Още секунда и щеше да я люби цял следобед, а може би — и цяла нощ, докато не утолеше изгарящата го страст...

Джо сграбчи кърпата и започна да търка лицето си с настървение. С усилие успя да завърже маратонките си. Главата му пулсираше от болка. За първи път от месеци се чувстваше толкова отвратително.

Ала и за първи път от много време чувстваше, че е жив...

Марио го чакаше в бара с огромна чаша шейк с цвят на кал и термос кафе. Джо си знаеше урока. Трябваше да изпие гадостта, която братовчед му бе приготвил, до дъно.

Препасал бяла престилка върху закръгленото си шкембе като касапин, Марио го следеше зорко, докато не видя дъното на чашата.

— Ако и сега не умра, здраве му кажи! Мога ли да науча какъв плод си забъркал в шейка?

— Нямах плодове. Заместих ги с няколко капки ванилия.

— Ъ-ъ? Ванилия ли?

— Часът е десет и половина — напомни му Марио, за да отклони вниманието му.

— Късметлия си, защото нямам време да те убия. Някога опитвал ли си тази гадост, която ми даде да изпия?

— А ти някога виждал ли си ме пиян до козирката? — ухили му се Марио.

Джо грабна термоса и излезе от бара. Качи се в пикапа и отпраши към „къщата на ужасите“ на Роуина Уилоу.

Роуина отвори вратата и го пусна вътре. Ако онова, което се случи вчера между тях, някак я смущаваше, тя не го показваше по никакъв начин! Не беше ясно дали изобщо си спомня за вчера...

Джо знаеше, че изглежда отвратително. Видя, че и тя го забеляза. Питаше се само дали тя се досеща за причината. Би могла да му подсказе, че е готова още сега да се хвърли в прегръдките му. И тогава той щеше да я занесе на ръце до спалнята и да я люби веднага! Не беше задължително да е в спалнята... Ако се наложеше, можеха да го направят даже във всекидневната, пред невиждащите очи на онези препарирани животни!

Желанието му да я люби приличаше на глад и жажда, които нямаше да изчезнат, докато не бъдеха задоволени. Но дори тогава, пак щеше да я желае...

Джо стисна ядосан зъби. Няма що, мисли на „суперченге“! И това ако беше професионализъм, здраве му кажи!

Роуина изглеждаше великолепно в лекия вълнен костюм в наситенокафяво — цвят, който придаваше особена млечна белота на нежната ѝ кожа. Косата, както винаги, бе прибрана в стегнат кок. Каква недосегаема ледена принцеса, при това — девствена, помисли той.

— Добро утро, сержанте — гласът ѝ бе спокоен, дори леко хладен. Не посмя да го погледне в очите. По страните ѝ обаче се разля издайническа руменина. Погледна ръчния си часовник. — Вече е почти единадесет. Тайхърст ще дойде всеки момент. Мога ли да предложа всекидневната?

— На него или на мен? — Джо почувства, че напрежението му изчезва.

— На теб. С господин Тайхърст ще разговаряме в приемната — тя кимна леко към стаята отсреща, която изглеждаше доста по-

приятелска от определената за Джо.

— Няма да чувам разговора ви — сви рамене той.

— Необходимо ли е?

— Да не смяташ, че няма да ви разбере, докато си говорите?

Роуина стисна устни. Джо забеляза, че си е сложила червило. Сочният малинов цвят ги правеше твърде съблазнителни. Джо почти усещаше вкуса им.

— Намирам, че забележката ти е неуместно заядлива, сержанте.

— Не е забележка, а въпрос.

— Ако имам нужда, ще те извикам — на устните ѝ заигра полуусмивка. — Тоест, ако съм в опасност, веднага ще ме чуеш.

— Ако подуша опасност, гълъбче, няма да ти остане време да викаш — Джо умишлено изрече думите с високопарен тон. — Вече ще съм там!

Роуина се наклони назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Винаги ли си толкова самоуверен? — подхвърли тя.

— За много неща — не. За това обаче — да! — обърна се и тръгна към „моргата“.

— Здравейте, момчета! — бодро поздрави той безжизнените обитатели на всекидневната, докато се оглеждаше за някакво местенце, където да подгъне крак и да си изпие кафето.

Единствените мебели, върху които човек можеше някак да се намести, бяха два стола от паметно време с твърди облегалки и червени тапицирани седалки. Нищо чудно в своята младост да са красели някой достопочтен бордей на Сан Франциско, мина му през ума.

Големи скици бяха тези Уилоу!

Звънецът сложи край на обърканите му мисли. Той се вслуша напрегнато как Роуина поздравява Тайхърст и го кани в приемната. Онова отвратително мекотело направо се разтапяше! Джо ненавиждаше да наднича през ключалките, но това бе единственият начин да зърне входа.

Не видя нищо. Бяха изчезнали в приемната.

Той се изправи и цели две минути се разхожда из стаята — като се стараяше да не вдига шум. Аудиторията от препарирани животни сякаш му се подиграваше.

„Каква стана тя, приятелче? Май госпожицата се оказа по-сведуща по полицейските дела от теб, а, Джо? Ако поиска, си готов да

застанеш дори на главата си! Не е ли така, Джо, приятелче?“, мислеше той.

В дъното на всекидневната имаше врата. През нея Джо попадна в нещо като гостна, оттам през коридора — в кухнята, от кухнята мина през килера в столовата и излезе в някакъв къс коридор. По дяволите, колко стаи бяха нужни на сама жена? И всички помещения — до едно, бяха мрачни и зловещи. Приличаха си като две капки вода със стаите, които вече бе видял. Едно приятно изключение в това убежище за призраци беше кабинетът на Роуина на третия етаж.

Джо стигна до библиотеката и забави крачка. Чу гласове — нейния и на Тайхърст. Наостри слух. Инстинктът и опитът си казаха думата. Той тръгна крадешком по дебелия килим съвсем безшумно. От една висока лавица го наблюдаваше препариран бухал. Имаше чувството, че след миг птицата ще разпери криле и ще се нахвърли върху него.

Плътно затворена врата отделяше библиотеката от приемната. Джо долепи ухо до нея. Тайхърст и Роуина разговаряха за числа и други глупости. Бившият затворник владееше професионалния жаргон. Говореха на разбираем единствено за тях език. Ако Тайхърст замисляше нова шашма, на Джо щеше да му трябва помощта на Роуина, за да дешифрира непонятните му думи. Но ако господин Тайхърст преследваше чисто отмъщение, тогава Джо беше насреща!

— Бих искал да анализиращ тези цифри — каза Тайхърст. Дори гласът му вбесяваше Джо. — Зная, че няма причина да ми вярваш. Все пак много ти благодаря, че се съгласи на тази среща. Даже не мога да се надявам, че ще приемеш отново да вечеряме заедно, ала бих те помолил да помислиш върху възможността да стана твой клиент.

„Лъжеш като безбожник, мръсна гадино!“, изруга наум Джо и направи гримаса на отвращение. Роуина обаче изглежда не мислеше така.

— Нямам нищо против теб, Елиът.

Елиът ли?! Тя го наричаше Елиът?! Джо се ядосваше все повече:

— Значи си съгласна да ми помогнеш?

— Не мога да работя за теб — изрече тя с хладен, съответстващ на висок коефициент на интелигентност, глас. — Би било неетично от моя страна, предвид... миналото.

Последва кратко, ала мъчително мълчание, нарушено от Елиът:

— Разбирам те, но все пак ще те помоля да помислиш върху предложението ми. Опитвам се да намеря верния път. Нямам ни най-малкото желание да повторя грешките от миналото! Знаеш, че ми е забранено да се занимавам с някои финансови дейности. Не искам дори да се докосвам до неща, които биха могли да породят и най-малко съмнение. Чувствам със сърцето си, че съм се променил.

Какъв отвратителен мошеник, отново изруга наум Джо. Едно обаче не можеше да се отрече на Елиът — гласът му звучеше съвсем убедително. Даже самият Джо някак подсъзнателно искаше да му повярва — или поне мъничко...

Тайхърст продължи в този дух още няколко минути. Явно се опитваше да убеди Роуина да изготви някакъв анализ във връзка с предстоящото му начинание. Искал да е сигурен, че с нищо нямало да наруши законовите забрани. Нещо повече — не искал да поражда с дейността си и капчица съмнение у хората... Като че ли мръсникът не знаеше кое е позволено и кое не, помисли Джо.

Роуина му отговори горе-долу в същия дух, естествено с доста по-прилични думи. Сбогува се с него и както предположи Джо, навярно му показваше вратата, когато Тайхърст неочаквано изтърси:

— Роуина, искам да те видя пак!

Джо вече беше абсолютно сигурен, че бляскавите способности на Роуина Уилоу като финансист изобщо не интересуват господина. Елиът Тайхърст я искаше в леглото! Дали това беше част от плана за отмъщение, или най-обикновено желание да се люби с красива жена след трите години, прекарани в затвора — Джо не можеше да каже. Но беше категоричен, че точно за това става дума.

Стоеше нащрек, готов да се хвърли към вратата. Само че нямаше основание... Добре, щеше да извие врата на онази гадина, а след това — какво? Да пукне, ако знаеше... Освен това с какво право го осъждаше за страстта му към Роуина? Та нали преди по-малко от двадесет и четири часа самият Джо искаше да я люби! И почти го направи...

Той пъкна ръце в джобовете си и си наложи да остане на място.

— Когато обмисля предложението ти и взема решение, ще ти се обадя — чу се гласът на Роуина. — Не зная обаче телефонния ти номер...

— Нека аз ти се обадя.

Последва мълчание.

— Добре — изрече с хладен глас тя.

Чу се затварянето на входната врата, а в следващия момент плъзгащата се врата на библиотеката се отвори и Роуина го улови на местопрестъплението.

— Истинско чудо е, че Елиът не те усети! — каза тя, като го гледаше втренчено.

— Защо, ти усетили ме?

— Разбира се! Чух те като минаваше през стаите, докато стигна тук!

Той прие думите ѝ съвсем спокойно. Изобщо не се почувства засегнат като професионалист.

— Чула си ме, защото така си свикнала с тази гробница, че долавяш и най-лекия шум. Разбира се, изключвам времето, през което седиш пред компютъра. Обаче Тайхърст беше прекалено зает да гледа хубавите ти сини очички, за да чуе някакви си странни шумове.

— Нито веднъж не ме погледна в очите!

— Какво тогава гледаше? — небрежно подхвърли той.

Тя се изчерви и префуча край него и препарирания бухал.

— Чудя се как изобщо си залавял престъпници! Сигурно постоянно си се препъвал в собствената си некомпетентност и самонадеяност! — тонът ѝ бе предизвикателен.

— Не мислиш ли, че е малко трудничко да бъдеш некомпетентен и самонадеян едновременно? — попита Джо, като се поклащаше на пети и пръсти.

— Не, не мисля, откакто се запознах с теб! — троснато отвърна тя и отвори вратата.

— Хей, Роуина! — гласът му звучеше съвсем спокойно, защото долавяше, че възбудата и раздразнението ѝ се дължат не толкова на професионалната му некомпетентност, колкото на факта, че е в дома ѝ, така близо до нея...

Изчака, докато Роуина неохотно се обърна. Изглеждаше ядосана. Невероятните ѝ сиво-сини очи се взираха в него. Желаше го!

„Прави се, че не забелязваш! Придържай се към работата!“, заповяда си той.

— Онзи мръсник преследваше ли нещо?

— Дай ми час и ще ти докладвам за предположенията си — в гласа ѝ се долавяше и яд, и разочарование.

Два часа по-късно Джо се добра на пръсти до третия етаж. Този път наистина стъпваше безшумно. Надникна крадешком в кабинета. Тихо постоянно бръмчене изпълваше стаята. Роуина тракаше като луда по клавиатурата. Мигаха разни лампички и цифри. От факса хвърчаха листове. Лазерният принтер не спираше да бълва напечатаните копия. По пода бяха разхвърляни списания и финансови брошури.

Роуина бе погълната напълно от работата. Изобщо не го усети. По-рано, преди смъртта на Мат, и Джо успяваше да се съсредоточи така, докато работеше по някой труден случай. Нищо не беше в състояние да го разсее. В крайна сметка може би не бяха толкова различни с Роуина?

Тази мисъл го обърка. Неочакваното хрумване му подсказа, че онова, което изпитва към нея, изглежда беше по-дълбоко от чисто физическо влечение.

Като стъпваше на пръсти, той се върна в кухнята — при котките. В хладилника откри кифли. Някой кон с удоволствие би закусил с тях. Стопли една в микровълновата печка. Сипа си кафе от термоса на Марио и се настани да чака...

Два часа по-късно Роуина изтропали по стълбите и влезе в кухнята, точно когато Джо Скарлати предупреждаваше Мета и Байт, че не е цепеница, на която могат да си острят ноктите. Очите ѝ бяха зачервени. Погледна часовника си и трепна.

— Извинявай. Не забелязах кога са отлетели четири часа. Трябваше да си тръгнеш.

— Изкарах тежка нощ, така че мързелуването ми се отрази добре. Откри ли нещо?

— Нищо конкретно.

— Да не би да смяташ, че е твърде сложно да го разбере? — погледът му стана мрачен.

— Престани с твоите шаблони! Нито знам какво няма да разбереш, нито ме интересува! Просто казах, че не разполагам с достатъчно информация, за да твърдя, че Тайхърст преследва някаква цел! Ако това не са химери... Не знам какво точно иска...

— Като начало — теб!

— Мен?!

— Да. Онова приятелче Елиът те желае!

Роуина премигна и го изгледа го с раздразнение.

— Дори и да е вярно, в което дълбоко се съмнявам, това няма връзка с въпроса. Според мен, Елиът Тайхърст търси одобрението ми. Ако успее да ме убеди, че вече е различен, ще може да убеди и останалите. Не знам защо това е толкова важно за него, освен ако... — внезапно млъкна. — Защо клатиш глава?

— Защото се заблуждаваш!

— Само защото те привличам... физически, не значи, че и Тайхърст ме харесва! — избухна тя.

Джо я наблюдаваше втренчено.

— Кога за първи път разбра, че ме привличаш... физически?

— Когато ти... Когато ние...

— Видя ли, че не знаеш! — ухили се нахално той. — Роуина, аз пожелах да спя с теб в минутата, в която те видях!

— Лъжеш...

— Да се обзаложим ли?

— Казваш го само за да ме обориш! — опита да скрие смущението си. — Искаш да докажеш, че съм наивница по отношение на мъжете и не мога да преценя дали привличам някого. Хм... Фактът, че досега не съм била с мъж, съвсем не означава, че съм наивна... комплексирана... или пък... душевно болна. Решението е само мое — ще изчакам, докато съзнателно пожелаая да имам сексуален контакт с някого, а не да се хвърля в нечий прегръдки от отчаяние.

— А-ха!

— Аз... Аз не съм си позволявала да се увличам...

— Защо?

— Защото е безотговорно!

— И какво те кара да се чувстваш отговорна, Роуина Уилоу?

— Родителите ми... — тя навлажни устните си. — Те... Те бяха много влюбени един в друг, но като че ли привързаността им събуждаше най-лошото в техните характери. Били са много млади, когато аз съм се родила — едва по на двадесет години. Вършели са всичко импулсивно. Мама само мимоходом трябвало да спомене, че чела някъде за интересно пътешествие с кораб до Аляска, и след час татко вече носел билетите... Той подхвърлял, че би искал да има собствен бизнес, а мама веднага го окуражавала да напусне работа.

Живеели ден за ден, харчели много пари за удоволствия, докато останали без пукната пара. В една непрогледна нощ пътували с колата към върха на възвишението Марин. Не че имало защо да ходят там... Просто искали да се полюбуват на звездите... Загинаха при автомобилна катастрофа.

— И те оставили съвсем сама, на грижите на ексцентричната ти леля...

При спомена за леля си Роуина се усмихна.

— Тя си знаеше, че е особнячка, и положи много усилия да ми осигури нормален живот. Научи ме обаче да се грижа за себе си, както и да зная какво точно искам, и какво — не.

— Значи те е научила да поемаш отговорност — Джо протегна спокойно мускулестите си крака. — Как стана тогава така, че при първия удобен случай беше готова да се любим?

— Защото от няколко дни мисълта за това не ме напускаше и взех решение да се възползвам от първата възможност!

— Добре се възползва, няма що! — кисело подхвърли той.

— Нарочно се държиш грубо, за да ме объркаш — отвърна тя с достойнство. — Обаче няма да стане! Поведението ти се базира на презумпцията, че си първият мъж, с когото съм могла да имам физически контакт!

— Винаги ли говориш така? Звучи ми като доклад за финансовото състояние на някоя корпорация, а не като разговор между двама души, които в момента са увлечени...

— Аз не съм увлечена в момента...

— О, така ли? — твърдението ѝ го развесели.

— Не... Всъщност — да... Имах предвид, че не е отсега...

Джо Скарлати я изгледа насмешливо и скръсти ръце. Изглежда разговорът го забавляваше.

— Добре, Роуина, защо не си признаеш?

— Какво да си признавам? Казах ти всичко...

— Не си ми казала кога започна да си представяш как би се чувствала с мен в леглото.

Роуина сви устни. Как можа да се забърка в тази каша?

— Стана още преди да се запознаем — изстреля бързо тя.

Едната вежда на Джо се изви нагоре. Погледна я озадачен.

— Хм, преди да се запознаем... Не мога да си го представя...

— Искам да кажа, във въображението...

— Е, как смяташ, била ли си близо до истината?

— Много близо... — отвърна тя с пресъхнала уста. — Но до вчера не бях съвсем сигурна, че ти си... — Роуина замълча и се изкашля, за да преодолее неловкостта си. — Че наистина си толкова силен, дързък и привлекателен, колкото си представях. Беше... чисто физическа реакция от моя страна.

— Разбирам.

Роуина прочете на лицето му, че не е убеден в думите ѝ. А може би той се заяждаше само за да спечели спора? При положение, че все още си спомняше за какво точно спореха. Май беше свързано с Елиът Тайхърст и с предположението, че тя го привлича...

— Ако вчера се бяхме любили, днес едва ли щях да съжалявам. Надявам се, че спря заради себе си, а не заради мен.

Джо се изправи и се приближи до нея. Прокара опакото на пръстите си по брадичката ѝ, после ги плъзна по гърдите. Роуина беше свалила сакото си и зърната ѝ мигновено се очертаха под копринената блуза.

— Ще съжаляваш ли, ако сега довършим започнатото вчера?

Той хвана китките ѝ и я целуна, без да докосва тялото. Разтърсиха я горещи тръпки на желание. Езикът му проникна между полуотворените ѝ устни и тя изстена от наслада.

— Не зная... — пророни тя, когато целувката свърши.

Джо се отдръпна. В очите му гореше същата необузdana страст, която я изпепеляваше, но устните му се разтеглиха в самодоволна усмивка.

— Обзалагам се, че няма да съжаляваш!

Разбираше ли Джо защо днес тя се колебаеше? Вчера съвсем съзнателно направи своя избор — желаше физическата близост с този вълнуващ мъж, който също я желаше. Беше сигурна, че сексуалната им връзка ще задоволи страстта ѝ и никога не би могла да съжалява.

Но днес... Макар да го желаше с неотслабнала страст, Роуина вече искаше не само физическа близост. Копнееше да го опознае по-добре, да се срещне с приятелите му, да чува неговия смях, да говорят за всичко, а не само за Тайхърст и дали той представлява заплаха за нея и за обществото... Вероятно още в началото, освен физическото

привличане, е имало и нещо по-дълбоко, ала тогава тя не пожела да го признае.

И все още не желаше, защото беше убедена, че двамата с Джо Скарлати представляват онази фатална комбинация, която толкова я плашеше. Все по-трудно обаче ѝ ставаше да игнорира чувствата си. Май се влюбваше в едно ченге! Това никак не съответстваше на въображаемото бъдеще, което рисуваше практичният ѝ разум...

— Аз... Имам нужда от чаша чай.

— Сигурен съм! — рече Джо и приглади косата си.

— Ще ми правиш ли компания? — попита тя, докато слагаше чайника на печката.

— Цял ден стоиш затворена в този мавзолей. Не искаш ли да излезеш?

— Навън?!

— Да, навън.

— И какво ще правя?

— Нищо особено. Само ще се поразходиш и ще се отпуснеш.

— Точно затова възнамерявах да изпия чаша чай.

— Добре де, ще прием чай в някое заведение! — въздъхна Джо.

— Знаеш ли заведение, в което сервират чай?

— Не.

— Тогава как предлагаш...

— Роуина! Скъпа! Позволи си да се отпуснеш поне веднъж! — гласът му звучеше насмешливо, но не и подигравателно...

ОСМА ГЛАВА

Двамата вървяха по улиците на Сан Франциско.

Роуина бе облякла широк и дълъг пъстър пуловер и черен клин. Времето беше мразовито. Мъглата по хълмовете се бе разнесла, ала в ниското още се стелеше млечнобяла пелена, която скриваше напълно моста Голдън Гейт. Това никак не помрачи настроението на Роуина. Обичаше родния си град и в слънчеви, и в мъгливи дни. Когато паднеше мъгла, боядисаните в пастелни тонове сгради и малките градинки пред тях придобиваха някаква призрачна красота и изглеждаха романтични. А може би мъглата ѝ харесваше, защото Джо Скарлати вървеше до нея?

Той крачеше бързо. Навън, на светлото, лицето му изглеждаше още по-ужасно. Явно се нуждаеше от баня, избръсване и сън. Или не... Външният му вид излъчваше предизвикателна мъжественост и говореше красноречиво, че единственото, от което всъщност има нужда, е да довърши започнатото вчера.

Двамата вървяха един до друг в мъглата, без да се докосват. Роуина опита да си представи, че са туристи, които обикалят града. Можеха да се качат на въжената железница и да се целуват, когато вагончето минава под стълбовете... Или да гледат витрините на лъскавите магазини, предназначени за туристи.

Само че нещо не пасваше в представата ѝ. Може би героите... Джо Скарлати беше твърде земен — до цинизъм — полицай, а тя — ексцентричен гений. С две думи, бяха твърде странна двойка. Привличаха се физически — дотук добре. Едно задълбочаване на отношенията им обаче предполагаше съвсем различни неща...

Най-малкото — би предпочела по-словоохотлив кавалер. Откакто излязоха от дома ѝ, Джо не бе промълвил и дума. Роуина опита да отгатне за какво мисли той в момента — за служебната си задача или за нещо по-романтично? Може би просто се чудеше как да я вкара в леглото си... Тъкмо се канеше да го попита, когато зад ъгъла видяха заведение с розова табела „Чай“. Влязоха в неголямо помещение със

стъклени витрини, отрупани с всякакви сладкиши. Около десетина мраморни масички допълваха интериора, издържан в розовата гама — розови тапети, розови салфетки и порцеланови чайници с цветенца. Роуина се усмихна.

— Какво му е толкова смешното? — изгледа я Джо с присвити очи.

— Мислех си за слоновете в стъklarския магазин...

— Да разбирам ли, че аз съм слонът? — в очите му танцуваха весели пламъчета.

— О, не! Благодаря ти много, че прие да ме придружиш. Сигурна съм, че би предпочел в момента да си при Марио.

Седнаха край масичка до прозореца. Роуина поръча чай, кифли със стафиди и сметана на бучили. Джо предпочете кафе без мляко.

— И кифла, но без стафиди, ако обичате! — той се усмихна очарователно на младата сервитьорка.

— Съжалявам, но нямаме кифли без стафиди.

— Добре тогава. Донесете ми една със стафиди.

Когато сервитьорката се оттегли, Роуина го закачи:

— С тази чаровна усмивка сигурно нямаш проблеми с жените? Или ще бъде по-точно, ако кажа, че жените ти създават доста проблеми...

— Глупаво е да се правя на светец. Две години бях женен. После винаги се намираше някоя „състрадателна“ жена, готова да сподели с мен леглото, но връзките ми бяха мимолетни. Това обаче съвсем не означава, че не искам някои неща, като всички останали хора. Разликата между мен и тях е, че вероятно съм по-голям скептик по отношение възможността да ги получа.

— Казваш го заради опита си като полицаи...

— Казвам го заради себе си, Роуина! Заради онова, което съм видял, направил, преживял. Не съм от хората, които разсъждават дълго. Аз съм човек на действието. Признавам, че шест месеца без службата ми се сториха цяла вечност!

— Не мога да си представя как бих живяла без работата си — отбеляза замислена Роуина.

Донесоха чая, кафето, кифличките и две чинийки със сметана. Джо я огледа подозрително. Гребна с лъжичката, помириса я, после я опита.

— Нещо средно между бита сметана и масло — заключи той.

— Вкусна е, нали? — Роуина намаза кифлата си и с удоволствие отхапа.

Искаше ѝ се да се върне към разговора за решението на Джо да преустанови за известно време работата си в полицията. Той твърдеше, че е човек на действието, ала очевидно изживяваше дълбока душевна криза.

— Струва ми се, че съдиш себе си прекалено строго — започна тя.

— Как стигна до това заключение?

— Не е заключение, а предположение...

— А-ха.

От дъното на кафенето долиташе тиха музика. Звучаха моцартовите сонати. Постоянно влизаха и излизаха клиенти — очевидно заведението беше популярно. Млади двойки, възрастни туристи, студенти, старец, който седна недалеч от тях и отвори книга, млада майка с двете си деца, които искаха да опитат от всички сладкиши.

Роуина усети, че сърцето ѝ се свива. Малки обикновени радости, истинско приятелство... Те липсваха в живота ѝ.

— Нещо не е ли наред? — попита Джо и я изгледа изпитателно.

— Много ли ми личи, или ти си наблюдателен.

Явно маратонът пред компютъра дава своите отражения.

— И какви са те?

— Обикновено съм оптимистка и не се оплаквам от живота. Отдавна свикнах с мисълта, че съм различна и че животът ми ще протече в предварително определено русло. Нямам родители, братя или сестри, нито братовчеди. Израснах с възрастната си леля, която на всичко отгоре беше особнячка. От малка проявявах математически наклонности. Сега те ми помагат да разбирам и дешифрирам сложни финансови системи. Такава съм и, за съжаление, не мога изведнъж да стана друга само защото ми се е приискало да приличам на останалите хора. Леля Аделаида ме научи да приемам себе си такава, каквато съм.

— Леля ти май ще се окаже жена на място...

— Тя ми мислеше доброто — усмихна се Роуина, разнежена от спомена за милата старица — Може би, ако беше малко по-общителна, детството ми щеше да е по-щастливо... От друга страна обаче, едва ли

щях да имам тази свобода да се развивам като личност. Кой знае? Все едно, миналото не може да се промени!

— Така е — въздъхна мрачно Джо.

— Невъзможно е до безкрайност да се правиш, че не забелязваш живота, който тече край теб!

— Сигурно си права. Как е кифлата?

Явно Джо беше решил да не говори повече за себе си. Роуина не искаше да го притеснява. Трябваше да го приеме такъв, какъвто е, ако държеше да ѝ отговори със същото.

— Превъзходна. А твоята? — усмихна се тя.

— Вкусна е. Е, можеше да е без стафиди... Кафето обаче е разкошно! — замълча и след малко добави: — Да висиш цял ден пред компютъра е доста изтощително, нали?

— Прав си — кимна тя. — Затова обикновено, след като привърша, пия чай в кулата.

— Звучи страхотно — „кулата“! Исках да те питам, работиш ли по данните за Тайхърст, до които се добра с компютъра?

Тайхърст. Разбира се! Не биваше да забравя, че Джо Скарлати влезе в живота ѝ заради него.

— Нищо ново — поклати тя глава и допълни чашата си с чай. — Защо толкова те занимава Тайхърст?

Джо се намръщи, сякаш въпросът не му харесваше, но все пак отговори:

— Ханк Райън е убеден, че Тайхърст си е останал същият негодник и ще опита да ти отмъсти. Вярно, всеки трябва да получи шанс да влезе в правия път, но ако е намислил нещо, ще си има работата с мен!

Роуина усети, че той скри част от истината. Защо?

— Ако не се лъжа, обикновено се заминаваш с по-различни случаи от този. Права ли съм?

— Истина е, че престъпниците с белите якички не са мой контингент. Но ако помислиш, след толкова дълга отпуската ръцете те сърбят за работа, и много-много не подбиращ.

Роуина допи чая и едва когато трябваше да плащат, се сети, че не беше взела чантата си. Почувства се като глупачка и ти твърдиш, че се занимаваш с пари!

— Опазил ме Господ да разчитам на теб! — пошегува се Джо, докато плащаше.

Навън мъглата почти се беше вдигнала. Поеха по тесните улички към крайбрежния квартал — без цел и посока. Просто се разхождаха. От дълго време Роуина не се бе чувствала така свободна.

— Обичаш ли да скиташ по улиците? — попита Джо.

— Да, чудесно е! Трябва да ти призная обаче, че за съжаление, това не ми се случва често — в гласа ѝ прозвуча съжаление, а недоверчивият му поглед я разсмя. — Май не ти се вярва много, че излизам от къщи, а?

— Е...

— Излизам, Джо. Излизам и обичам да се разхождам из града. Не го правя често, но когато реша, искам да знам къде отивам и кога ще се прибера. Сигурно защото обичам да планирам нещата.

— Имаш ли приятели? — в тона му се долови съмнение.

— Естествено, че имам. С някои от тях не се познавам лично — поддържаме връзка чрез компютрите. Но имам и приятели, с които излизам и на които гостувам. Е, не са много — сам знаеш, че живея доста затворено. А напоследък съм толкова заета, че позанемарих приятелствата си...

— Какво разбираш под „напоследък“ — месец, шест, година?

— Винаги съм заета, обаче от шест месеца насам буквално съм затрупана с работа. Така че не ми остава много време за разходки...

— Значи ние с Тайхърст се явяваме нещо като развлечение, така ли?

— За Тайхърст не мога да кажа още дали изобщо ме забавлява по някакъв начин. Той по-скоро ме натоварва. Ти обаче определено не си чак толкова лошо „развлечение“, както ми се струваше в началото.

— Това, че не съм „чак толкова лошо развлечение“ означава ли, че съм и най-доброто? — отново тонът му беше закачлив. — Значи, наясно съм що за развлечение, представлявам, но ми харесва...

— Ще кажа само, че си единственото ми „развлечение“!

— Ако точно това си искала...

— Чувствам се превъзходно, Джо. Май съм като мечка, която излиза от пещерата след дълъг зимен сън...

— Сравнението ти е крайно неудачно — засмя се той. — Последното, с което може да те оприличи човек, е мечка!

Роуина също се разсмя. Вътрешното ѝ напрежение бе изчезнало. Чувстваше се спокойна, безгрижна, готова да прегърне света. Джо Скарлати въздействаше невероятно благотворно върху душевното ѝ равновесие.

Продължиха мълчаливо — ей така, без цел. Просто се любуваха на родния си град, потъващ бавно в синкавия здрач. Роуина не помнеше да е скитала тъй дълго и безцелно по улиците. Изобщо не разбра кога се озова на две-три пресечки от бара на Марио.

— Можем да се върнем в Телеграф Хил или да вечеряме при Марио — предложи Джо.

— Там сервират ли... Какво сервират там?

— Е, сметана на бучили със сигурност няма! — Джо я изглежда насмешливо. — Както и кафяв ориз.

— Да вървим! — Роуина се усмихна закачливо и го хвана под ръка. — Падам си по италианската... кухня!

Дори в присъствието на най-изисканата клиентела на Марио, Роуина Уилоу се открояваше. С леката руменина на бузите, от която кожата ѝ изглеждаше още по-бяла, със златистата лъскава коса, безупречно прибрана с гребенчета и фуркети, със загадъчната усмивка и с огромните си сини очи тя принадлежеше на един различен свят. Беше решила да погостува за малко в света на Джо — истинския, изпълнен с грижи свят. И на Джо беше позволено да посещава нейния.

Изведнъж той се сети за двете котки в празната самотна къща, за тихото бръмчене на компютъра, за кифличките със сметана... Двамата с Роуина живееха в абсолютно различни светове! Беше ли възможно един от двамата да заживее в света на другия?

От много дълго време Джо не беше мислил за бъдещето. Чувстваше се добре. Може би прекалено добре...

Марио беше придърпал стол в сепарето и оживено разговаряше с Роуина за италианската кухня. Нещо за зехтина... Някакви печени пиперки бяха намесени в разговора... Печки с дърва... Пълномасленото сирене — в противовес на частично обезмасленото... Италианските вина срещу калифорнийските. Роуина пиеше червено калифорнийско вино от долината Сонома.

Джо пък надигаше халбата си с бира, доволен, че не се налага да участва в разговора. И че никой не му пречи да съзерцава спокойно устните на Роуина, докосващи от време на време ръба на чашата. В това отношение се смяташе за познавач. Мислено отбеляза начина, по който тя прекарваше език по пълната си долна устна...

Роуина умее да общува с хората, заключи той наум. Подобна мисъл не му беше хрумвала, докато висеше пред мрачния ѝ замък. Може би тя трябваше да излиза сред хората по-често...

Най-сетне Марио се надигна, макар че беше още рано за вечеря и не се налагаше да се върти из кухнята.

— Ще ти приготвя патладжан със сирене пармезан. И руладини с винен сос. Ще ти харесат — той изгледа критично Джо. — Изглеждаш малко по-добре от сутринта, но внимавай следващия път, когато дойдеш да вечеряш да си обръснат!

— Сякаш слушам баба! — изсумтя Джо.

— Ако тя можеше да те мерне в този вид, бъди сигурен, че щеше да те обръсне със сатъра! — Марио се обърна към Роуина и чертите му омекнаха. — Ще прибавя и салата с няколко капки от моя специален италиански сос. Какво ще кажеш?

— Чудесно! — отвърна тя, сияеща от оказаното ѝ Марио тръгна към кухнята, а Джо подхвърли.

— В днешното меню няма патладжани. Сигурно Марио вече е изстрелял момчето до магазина.

— Не съм казвала, че държа на патладжани... — извини се тя.

— Не беше нужно. Марио те хареса. За първи път той не посреща жена, която водя в бара, с ръмжене. Аз не давам пукната пара какво мисли братовчедът! — заяви Джо, макар че явно бе доволен от вниманието на Марио към Роуина.

— Изглежда много мил човек! — рече тя.

— Само ако го беше видяла сутринта! — разсмя се. — Заплашваше да ме изхвърли през прозореца.

— И с какво заслужи подобно отношение?

— Кой каза, че съм го заслужил?

— Не си представям, че такъв очарователен човек като Марио ще те заплашва, ако няма основателна причина.

— Господи! Той бил „очарователен“! Познаваш го от половин час, а вече имаш мнение! А аз от шест месеца му сърбам попарата.

Тази змия не ме оставя на мира и само търси сгоден случай да ме изрита оттук! Хм, „очарователен“...

Роуина го гледаше усмихната. Очите и блестяха като скъпоценни камъни в дрезгавата светлина на бара.

— Джо Скарлати, мисля, че гледаш твърде сериозно на живота! Правиш се на много остроумен и духовит, а в действителност си прекалено сериозен.

— Блъфираш, Роуина Уилоу! — опрял ръце върху масата, Джо се наклони към нея. — Не се прави на ясновидка! Не знаеш какъв съм в действителност!

— Така ли мислиш? — изгледа го насмешливо и отпи от виното.

— По дяволите! Слушай, жено...

— О, станах и жена... — тя остави чашата и отметна глава назад.
— Честно казано, предпочитам да ме наричаш Роуина.

— Колко вино изпи? — гледаше я с любопитство.

Срещу него седеше една освободена от задръжки Роуина!

— Малко. Чувствам се обаче... Като че ли косата ми е разпусната свободно по раменете. Точно така се чувствам!

— Тогава разпусни я! Махни тези гребенчета и фуркети!

— Винаги съм с прибрана коса...

— И в леглото ли? — попита Джо с дрезгав глас.

Появата на Ханк Райън ѝ спести отговора.

— Здравейте! Не очаквах да ви видя тук! — поздрави я сърдечно Ханк.

— Здравейте, сержант! — отвърна Роуина с мила усмивка. — Заповядайте, елате при нас!

— Само за минутка! — Ханк се настани до Джо. — Как вървят нещата?

Джо не беше сигурен към кого от двамата беше отправен въпросът, ала Роуина побърза да отговори:

— Всичко е наред! Засега господин Тайхърст не предприема нищо, което би оправдало безпокойството за моята особа. За мен остава загадка защо сержант Скарлати е приел да наблюдава моя дом.

— Е, не бяха нужни кой знае колко усилия, за да се навие.

— Защо не бяха нужни?

— Моля?

— Престъпниците с белите якички не са негова специалност. Освен това не ме познаваше. Тоест, случаят едва ли е представлявал интерес за него — в професионален или личен план.

Дяволите да я вземат, тя разсъждаваше като стопроцентов детектив, призна пред себе си Джо. Ханк се размърда неспокойно на стола, сякаш бързаше да си иде.

— Беше крайно време Джо да се захване с нещо — най-последно измърмори той. — И аз го знаех, и той го знаеше.

— Така... — тя сви устни, после отпи замислено глътка вино. Мозъкът ѝ работеше със скоростта на компютър.

Джо съзнаваше, че трябваше час по-скоро да ѝ разкаже как преди три години Тайхърст докара дядо му до просешка тояга. Тогава много части от мозайката щяха да си дойдат на място. Чувстваше обаче необяснимо неудобство да говори на тази тема именно с нея.

— Ако правилно съм ви разбрала — продължи Роуина, — оказала съм се удобен предлог, за да подтикнете Джо Скарлати да се върне към работата си. Тревожете се за него, нали?

— Мнозина се тревожихме за Джо... — Ханк го погледна крадешком.

— Ясно. Може да се предположи, че целта ви е била — и все още е — да заловите Тайхърст, ако е намислил нещо незаконно, а не да ме предпазите от него.

— Госпожице Уилоу...

— Не зададох въпрос, така че не очаквам отговор! — прекъсна го тя хладно. — Исках да кажа само, че във вашата игра аз съм една пионка, чрез която трябва да установите дали Тайхърст наистина се е поправил и да накарате Джо Скарлати да облече отново униформата.

— Джо не носи униформа... Той е цивилен агент — смотолеви Ханк.

— Сержант Райън, не търсете под вола теле! Разбирате отлично какво искам да кажа!

Джо протегна крака, изкашля се и се намеси:

— Ще възразите ли, ако и самият Джо Скарлати каже две-три думи?

Приятелят му и...

По дяволите, каква му беше Роуина Уилоу? Клиент? Не. Не беше и негова любовница. Може би „полулюбовница“? Но тя едва ли

изгаряше от желание да спи с него. Както и да, Ханк и Роуина го изгледаха, сякаш едва сега забелязаха присъствието му.

— Първо, Тайхърст е змия, независимо от това дали ще успеем, или не да го вкараме отново в затвора. Второ, шестмесечната ми отпуска изтича и аз съм този, който ще реши какво ще прави, когато му дойде времето. Трето, ако Тайхърст се опита да застраши живота ти Роуина, ще те защитя!

— Не мисля, че има някаква заплаха...

Джо вдигна повелително ръка и я накара да замълчи.

— Ако Тайхърст е решил да ти отмъщава чрез финансова измама, не мога да ти помогна. Всъщност ще се радвам ако е намислил точно това — ти си по-умна от този нещастник и имаш нечовешката способност да седиш часове наред пред компютъра, така че няма начин да не го спипаш. Тогава, предполагам, Тайхърст направо ще се моли да дойде полиция.

— Значи смяташ, че ще се опита да я забърка в някоя финансова машинация, за да си отмъсти, и същевременно отново да влезе в играта, така ли? — попита Ханк.

— Възможно е... — Джо забеляза с крайчето на окото си как Роуина се ядосва от факта, че говорят за нея в трето лице.

— Но ти не мислиш така, нали? — рече Ханк, присвил очи.

— Според мен, той иска да ѝ отмъсти физически!

— Да кажа ли на шефа да разпореди денонощно наблюдение над дома ѝ? — попита Ханк и се надигна.

— Няма нужда! — намеси се Роуина с рязък глас.

Но Ханк дори не я погледна. Очакваше отговор от Джо.

— Тя е права — призна Джо. — Тайхърст не е отправил открити заплахи. Подслушах разговора между тях при срещата им сутринта. Той я харесва, опитва се да я очарова, а после... — повдигна неопределено рамене. Не искаше да покаже, че това, „после“ го изважда от равновесие. — После ще направи своя ход. И ще скрие следите си.

— За каква среща става дума? — попита Ханк.

Джо го осведоми, използвайки нарочно полицейския жаргон, който непременно щеше да затрудни Роуина. Той беше полицай и неговото първо и основно задължение към нея — независимо от

станалото между двамата, беше на полицай. Когато свърши, Ханк въздъхна тежко.

— Знаеш ли, този мръсник може да е решил да става честен...

— Може, но не ми се вярва! Изглежда прекалено чист. Държал се е като образцов затворник, а сега се е вживял в ролята на образцов американец, излежал присъдата си. Тази гадина открадна милиони и загуби всичко по една случайност — заради някакъв нахакан финансов гений в нейно лице — кимна към Роуина.

Тя стисна силно чашата.

— Думата „нахакан“ е отвратителна. Чули ли се сте да наричат така мъж? — попита тя наежено.

— Сигурно е ужасно озлобен към нея — продължи Ханк, сякаш изобщо не я чу. — Видях го в очите му по време на процеса. Така че номерът с романтичните превземки не ме впечатлява.

Да желая една жена и да я ухаждаш са две съвсем различни неща, помисли вкиснат Джо. По какво всъщност той се отличаваше от Тайхърст? Май че по нищо...

— Виж, ако иска да спя с нея, бих могъл да го разбера — продължи Ханк, сякаш прочел мислите му. — Но само в контекста на замисленото отмъщение.

Роуина се изчерви и стана.

— Тръгвам си! — съобщи тя. Джо обаче я хвана за китката.

— Не, чакайте, аз си тръгвам! — смотолеве объркан Ханк. — Простете, трябваше да се изразявам по-деликатно. Не исках да ви плаша.

— Не съм уплашена! — отсече твърдо тя. — Ваше право и задължение е, разбира се, да обсъждате намеренията на господин Тайхърст. Това не ме смущава. Онова, което ме вбесява, е, че разговаряте, сякаш ме няма тук. Че мнението ми за намеренията на господин Тайхърст няма никакво значение за вас! Ако благоволите да се замислите малко, аз го познавам по-добре от двамата ви, взети заедно! — извика тя, трепереща от яд. — Аз... Аз проучвах финансовите му машинации!

Ханк и Джо се спогледаха.

— Много важно! — изгърси направо Джо.

Ако не се чувстваше толкова потисната, Роуина би плиснала остатъка от виното в лицето му. Навярно Марио щеше да й ръкопляска.

Задоволи се с леден поглед към двете ченгета.

— Дръж ме в течение! — Ханк се надигна от пейката. — Ще преслушам... Спомняш си какво говорихме онзи ден, нали? — „Доносника“, сети се Джо и кимна. — Ще те информирам — измърмори нещо като „довиждане“ и се измъква от бара, преди Роуина да успее да освободи ръката си и да го последва.

— Пусни ме! — изсъска тя през стиснати зъби.

— Ще избягаш, така ли?

— Не смятам да бягам, а само да си тръгна!

— А патладжаните на Марио? — той отпусна ръката ѝ и погали леко с палец вътрешната страна на китката ѝ. Роуина прехапа нервно долната си устна. Явно не беше безразлична към него, но в този момент със сигурност нямаше да седне на колене му и да зарови пръсти в неговата коса.

— Убедена съм, че братовчед ти знае колко непоносим можеш да бъдеш!

— Марио ще се почувства много разочарован, ако си тръгнеш!

— Но ще ме разбере.

— Сама ли ще се прибереш до онзи замък?

— Мога да взема такси...

— И с какво възнамеряваш да платиш на шофьора?

— Аз... — Роуина го изгледа втренчено. — Ще го помоля да изчака, ще изтичам вкъщи за пари и ще му платя. Освен теб имам и други алтернативи, сержанте!

— Седни, Роуина. Допий си виното. Марио ще ни донесе и хляб — без да пуска китката ѝ, Джо се провикна: — Хей, Марио, защо не ни донесеш от твоя специален чеснов хляб?

— Ей сега! — откликна моментално Марио — заради Роуина, разбира се.

— Знаеш ли, никога не бъди груба с човек, който приготвя чесновия хляб с пресен чесън и истинско масло. Божествен е! Кифлите ти със стафиди не струват и пукната пара!

— Ще видим! — изгледа го високомерно тя, но все пак седна. Чак тогава Джо въздъхна с облекчение и освободи ръката ѝ.

След вечеря тръгнаха по най-прекия път към Телеграф Хил. Улиците бяха много стръмни и когато спряха пред вратата на „къщата на ужасите“, Роуина вече бе капнала от умора. Слепоочията ѝ болезнено пулсираха.

Джо Скарлати беше най-загадъчният мъж, когото познаваше! Дори най-сложните финансови операции ѝ се струваха лесни като задачи за първокласник в сравнение с неговия характер. Той непрекъснато ѝ се изплъзваше! Беше прекалено жизнен и неговата виталност сякаш преливаше и в нея.

Джо се стараеше да скрие чувствата си, макар че беше дълбоко емоционален човек. Изпитваше угризения заради смъртта на Мат. Приятелите и близките му — онези, които го обичаха и държаха на него — нямаше да позволят да се затвори в себе си.

След вечерята той не я покани в апартамента си, както тайно се бе надявала. Предложи само да я придружи до вкъщи. Роуина веднага отхвърли предложението. Джо обаче настоя. Отлично знаел защо тя възразява, но щом била решила да посреща на нож всяка негова дума, тогава да правела каквото иска. Освен това, трябвало да прибере пикапа...

Роуина отстъпи. Щеше да ѝ е приятно да вървят заедно по дългия път обратно до Телеграф Хил. Естествено, не бе нужно да му го казва... Преди да срещне Джо, не се бе замисляла колко самотна е в действителност. Живееше сама, но чувстваше ли се самотна? Разликата беше тънка, но твърде важна...

Джо я наблюдаваше намръщен, докато тя вземаше ключа, скрит в някаква ниша до вратата.

— Не бива да си оставяш ключа така! — смъмри я той.

— Обикновено не го оставям, ала когато тръгна на разходка, предпочитам да не нося ръчна чанта.

— Може да те проследят и да използват ключа, когато не си вкъщи — добави той навъсен.

— Често сменям скривалището.

— Няма значение. След като знаят, че го криеш, ще го намерят!

— Колко си лош! Искаш да убиеш вярата ми в доброто!

— Роуина, не мисли, че ти говоря така, защото съм песимист или циник!

— А какъв си? Реалист?

— Да, един най-обикновен реалист.

— Ще запомня съвета ти — Роуина пхна ключа в ключалката и попита колебливо: — Вкъщи ли се връщаш?

Джо кимна сухо.

— Лека нощ — каза тихо той. — Беше много приятна вечер, Роуина.

— И за мен.

Тя стоеше изправена в огромното преддверие. Трясъкът на затворената врата отекна в сърцето ѝ. По стълбите изтрополиха леко Мега и Байт. Роуина чуваше и собственото си неравномерно дишане. Парещи сълзи замъглиха погледа ѝ.

Джо бе решил, че трябва да постъпи като благороден рицар. Не искаше да прекара нощта с нея и да изчезне от живота ѝ... Тя наистина не беше от жените, в които мъжете виждат възможност да задоволят мимолетна страст. Самата тя отдавна бе решила да изчака, за да не се превърне първата ѝ връзка с мъж в огромно разочарование. И през ум не ѝ минаваше, че мъжът, на когото щеше да се отдаде, би могъл да е безразличен към нея.

А Джо Скарлати я желаше — в това беше абсолютно сигурна! Защо тогава не се качиха в спалнята.

Роуина се намръщи и бавно се заизкачва по стълбите.

Джо стоеше, скрит в сянката зад ъгъла, и наблюдаваше напрегнато. Най-сетне Елиът Тайхърст слезе от колата и приближи до входната врата. Джо беше сигурен, че Роуина не го е забелязала, но той веднага го видя. Това го накара да се сбогува много бързо с нея, без дори да я целуне за лека нощ. В очите ѝ като че ли съзря разочарование или може би само така му се стори... Нямахше време да го обмисля дълго.

Тайхърст натисна звънеца. Измина половин минута. Роуина не се показа и той позвъни повторно. Вратата се отвори. Джо усети, че сърцето му спира да бие, когато я чу да казва:

— Джо? — разбрала грешката си, веднага реагира хладнокръвно: — О, Елиът! Ти ли си? Каква приятна изненада!

— Не се съмнявам — гласът му прозвуча студено, дори враждебно. — Видях те с... приятеля ти.

— Така ли? Работим заедно по един проект. По-скоро успоредно... Той е счетоводител. — Как не! Счетоводител! — Казва се Джо. Ще влезеш ли?

— Не, аз... — започна колебливо Тайхърст, сякаш току-що беше осъзнал, че животът на Роуина Уилоу е нещо по-различно от онова, което си представяше.

„Карай, приятелче! Не си единственият“, помисли Джо.

— Почувствах се ужасно самотен тази вечер и си помислих, че бих могъл да те поканя да пийнем някъде по чашка. Но ти току-що влизаш...

Роуина трябваше да допълни увисналото във въздуха изречение.

— Прав си — рече тя. — Не ми се иска да излизам повече тази вечер. Защо не влезеш? Имам бутилка вино и ще ми достави удоволствие да я изпием заедно.

— Благодаря за поканата! Великолепна идея! — възкликна въодушевено Тайхърст. — Сигурна ли си, че няма да ти преча?

— Разбира се, че няма да ми пречиш! Мислих върху предложението ти. Ще ми се да споделя някои идеи, които ми хрумнаха.

— Остави, ще разговаряме друг път. Да приемем, че ти гостувам като познат, а не като потенциален клиент... — отклони предложението ѝ той и влезе вътре.

Вратата се затвори с трясък.

Джо остана да стърчи зад ъгъла. Последвалите негови доста шумни ругатни накареха накипрената двойка, която минаваше наблизко, да мине на отсрещния тротоар.

По дяволите, как да действа сега?

— Според ситуацията, приятелче! — измърмори под носа си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Всичко ли е наред? — попита Тайхърст и отпи от виното.

— Да, разбира се! — малко пресилена усмивка разтегли устните на Роуина. Тайхърст изглежда беше забелязал, че нещо я тревожи. — Просто днес работих твърде дълго на компютъра и се чувствам уморена — беше постъпила разумно, реши тя, като не си наля още вино. Онова, което изпи при Марио, и стигаше.

— Разбирам.

Наистина ли? Дали някой изобщо би могъл да разбере? Въпросите май бяха твърде много...

Тайхърст беше застанал пред камината, богато украсена с розово дърво. Роуина не намираше разумно обяснение защо го покани именно в салона, а не в доста по-респектиращата посетителя приемна с препарираните животни. Обърна се към нея. Лицето му изглеждаше непроницаемо.

— Казваш, че си имала възможност да обмислиш предложението ми — рече Тайхърст.

— Да, помислих сериозно върху него.

— И какво реши? — гласът му беше тих. Пристъпи крачка към Роуина. — Ще работиш ли за мен?

Тя не отговори веднага. Смяташе за непочтено да работи за него, но пък и не искаше да му откаже направо. Това би я лишило от точна информация за бъдещите му планове. Може би Тайхърст отново си бе поставил престъпни цели, но съществуваше и друга вероятност — най-искрено да се стреми към едно ново начало. Идеята, че той преследва само физическото отмъщение, ѝ се струваше съвсем нереална. Тайхърст беше достатъчно умен и точно заради това нямаше да използва физическо насилие.

— Нужна ми е допълнителна информация — обади се накрая тя.

— Роуина, разбираш, че не е възможно да ти предоставя пълна информация, докато не сключим договор. Би било прекалено рисковано от моя страна. Имам ти доверие, но...

— Ясно ми е — прекъсна го Роуина. — От своя страна и аз не съм напълно сигурна дали ще можеш да си позволиш да ползваш услугите ми след... наказанието — тя съжали веднага за прибързаните думи. Май прекали с виното по време на вечерята. Или пък цял ден в компанията на Джо Скарлати ѝ дойде много...

— Доколкото разбирам, би искала да знаеш дали съм напълно разорен след неприятностите, които имах? Не съм! — изрече той с известна горчивина и самосъжаление, като въздъхна тежко. — Наистина признавам, че не съм в цветуща финансово състояние както в миналото. Мнозина в Сан Франциско навярно смятат, че би следвало да живея като просяк. Ще трябва обаче да ги разочаровам, защото разполагам с известни средства — Тайхърст млъкна за малко. Нищо в поведението му не подсказваше за враждебни намерения към нея. — Мога да си позволя да те наема.

Роуина реши да атакува директно с думите:

— Елиът, таиш ли някаква злоба към мен?

— Не! Не, разбира се! — изглеждаше изненадан, но не и обиден от думите ѝ. — Бих могъл да се сърдя единствено на себе си. Опитвам се обаче да оставя миналото зад гърба си. Така или иначе, не мога да променя...

— Аз съм част от това минало. Защо държиш да работя за теб? Защо изобщо се завърна в Сан Франциско?

Тайхърст пристъпи към нея. Излъчваше добронамереност, чувствителност, доверчивост. Притежаваше онази класическа хубост, подсказваща за интелигентност и сила. Сега Роуина напълно разбираше хората, които му бяха повярвали. Дори когато налице бяха неопровержими доказателства за престъпните му деяния, имаше и такива, които отказваха да ги приемат.

— Сан Франциско е част от мен и живота ми — простичко отвърна той. — Докато бях в затвора, всеки ден, всеки час си представях стръмните улици, Голдън Гейт... Даже мъглата — добави с лека усмивка. — Невероятно е, че пак съм в своя град! Бих се махнал, само ако моят град откаже да ме приеме.

— А ти чувстваш, че трябва да опиташ най-напред тук — допълни го тя.

— Точно така. Що се отнася до теб, Роуина... — усмивката му изчезна. Застанал на сантиметри от нея, той се взираше напрегнато в

очите й. — Не мисля, че си само част от миналото ми. Бих искал да мисля за теб като част от моето настояще и... бъдеще...

— Искаш да кажеш като професионалист?

— Би могло да бъде и нещо повече...

— Не, не може! — поклати тя глава. — Искам да повярвам, че си се променил и имам желанието да ти дам шанс да го докажеш. Но това е всичко, което мога да ти предложа. Не бива да те оставям да си мислиш...

— Разбирам те. Твърде рано е за подобен разговор — в тихите, някак сковано изречени думи, се долавяше тъга. Той остави чашата на една масичка. — По-добре е да си тръгвам. Лека нощ, Роуина. Благодаря ти за виното и компанията!

— Няма защо.

Тя го изпрати до входа. Дори такава състрадателна жена като леля Аделаида би казала в случая: „Каквото посееш, такова и ще пожънеш!“ Не можеше да поеме отговорност за бъдещето му, нито пък бе в състояние да заличи миналото. Не можеше и да се преструва, че изпитва някакво романтично увлечение към него само за да се чувства той по-добре.

Безизразните му очи за момент се взряха в нейните, после каза кратко:

— Ще поддържаме връзка. Приятни сънища.

Роуина затвори плътно вратата след него и едва тогава си зададе въпроса с кой ум го беше поканила вътре. Искаше й се да вярва, че не го беше направила напук на Джо, който си тръгна само с едно сухо: „Лека нощ“. Не бе в стила й. Наистина беше ексцентрична, но не чак дотам, че да залага на карта живота си. Покани Елиът Тайхърст, защото искаше да узнае нещо повече за истинските причини, които го бяха накарали да я потърси малко след излизането му от затвора. И защото не смяташе, че я застрашава физически.

Роуина се изкачи в своята „слънчева кула“ и, без да пали лампата, хукна към прозореца. Застана толкова близо, че дъхът й замъгли стъклото. Зачервените й очи се вторачиха в мрака. Видя Елиът Тайхърст да се качва в скъпа кола — навярно я беше взел под наем. Не изпитваше симпатия, нито отвращение към него. Само се учуди, че именно заради него Джо Скарлати влезе в живота й и я лиши от монотонното всекидневие.

Скъпата кола изръмжа и потегли надолу по смълчаната улица. С натезали от умора и виното очи, Роуина продължи да се взира в тъмнината. В душата ѝ цареше хаос. Това ли беше всекидневието на една жена?

Изведнъж тя зяпна от изненада. Остана неподвижна, преборвайки се с инстинктивния импулс да се отдръпне от прозореца. Очуканият пикал на Джо стоеше паркиран там, където го беше оставил сутринта. Дали си е тръгнал без него? Или все още се спотайваше в мрака? Добре де, но защо?

Роуина усети гърлото си съвсем пресъхнала. Той беше някъде там! Усещаше присъствието му. Чувстваше пронизващия магнетизъм на очите му...

Тогава го видя. Стоеше до телефонния стълб отсреща, под прикритието на уличните сенки, на два-три метра от пикапа. Самоуверен, мъжествен, привлекателен. Гледаше към нея. Тя отстъпи назад несъзнателно. Колата на Тайхърст беше изчезнала в нощта. Вероятно Джо беше забелязал, че влиза в къщата и бе останал да изчака тръгването му. Сега със сигурност щеше да се метне на раздрънкания си пикал и да отпраши към бара на Марио, където все още цареше оживление, а не мъртва тишина като в дома ѝ...

Роуина го видя да приближава към пикапа. Той застана до колата, като барабанеше нетърпеливо върху покрива. Нетърпеливо ли? Но защо? Заради кого.

„Роуина, момичето ми, твърде много мислиш! Прекаляваш с въпросите! Изчакай малко, и сама ще видиш!“

Джо пресече улицата с широки крачки, без да се оглежда. Роуина изхвърча по стълбите. Беше стигнала до втората площадка, когато чу звънеца. Прескочи последните три стъпала, ала спря за малко пред вратата, за да си поеме дъх и да прибере падналия кичур зад ухото си.

Когато я видя, Джо пое дълбоко въздух. Роуина усещаше почти физически пронизващия му поглед. Изпитваше неловкост и същевременно странно успокоение.

— Мисля, че трябва да остана тук тази нощ! — каза направо той. Тонът му звучеше съвсем професионално.

— Видял си Елиът, така ли? — попита тя. А когато Джо кимна, побърза да каже: — Не мисля, че нещо ме заплашва. Тази вечер той няма да се върне повече!

— Готова ли си да рискуваш?

— Няма кой знае какъв риск. Не вярвам, че той ме заплашва физически. Ако наистина е решил да ми отмъщава, ще го направи, като съсипе доброто ми име и ме лиши от възможност да упражнявам професията си — както стана с него. С нищо не е показал обаче, че замисля подобно отмъщение. Дори призна, че сам си е виновен за случилото се, а не аз...

— Да си тръгвам тогава, така ли? — прекъснал той.

— Не! — изплъзна се от устните ѝ, преди да успее да помисли. Тя се обърна и чу как той влиза в преддверието. Тежката врата се затвори след него. — На втория етаж има спалня, която можеш да ползваш. По-удобна е от килера, освен ако не предпочиташ да останеш на първия етаж и да дебнеш призраци.

— Какво?

Джо въздъхна, изоставяйки идеята да ѝ каже онова, което беше намислил.

— Щом ще оставам тук, трябва да отскоча до вкъщи за някои неща. Ще се върна след двадесетина минути.

— Добре. Аз съм тук...

Стаята, в която Роуина въведе Джо, беше почти нормална.

Между „нормална“ и „почти нормална“ имаше обаче тънка разлика. Джо захвърли сака върху килимчето с грамадно червено цвете в средата и се огледа. Мебелировката се състоеше от двойно легло с претенциозна месингова украса, празен кафез за птици в ъгъла и внушителен скрин с дърворезба във викториански стил. Кремави дантелени пердета покриваха прозорците. Стените бяха облепени с крещящи тапети на червени цветя.

Е, мебелировката не беше обичайна, но в общи линии бе в границите на нормалното. Художествените творения по стените бяха всъщност онази капка, от която чашата преля. Поне за Джо. Той кимна към картината над кафеза в ъгъла, изобразяваща глутница вълци в някаква гора, потънала в сняг.

— Това пък за какво е? Едва ли е би могло да се приеме като подходяща гледка преди лягане.

— Изглеждат доста кръвожадни, нали? — подхвърли Роуина, сякаш за първи път забелязваше картината.

— Най-малкото не действат особено успокояващо — отбеляза Джо. — А онзи кой е? Изглежда доста намусен — посочи към портрета на намръщен мъж с дрехи от миналия век. Имаше брада и малки очички, с костюм от миналия век.

Роуина се прокашля.

— Това е праядо ми. Дядото на леля Аделаида — Седрик Уилоу.

— И той ли е бил особняк?

— Праядо ми натрупал богатство от железниците. Бил непоправим авантюрист. Първо бил трапер, а по някое време дори живял в Аляска. Той е построил тази къща.

— Това ми стига! — измърмори Джо.

— Леля Аделаида имаше златно сърце — продължи Роуина, сякаш не го чу. — Тя е преживяла много. Единственият ѝ брат — моят дядо — починал, когато още била дете. Той бил доста по-голям от нея, бил женен и имал син.

— Това е бил баща ти, нали.

Тя кимна. Във вечерния здрач очите ѝ изглеждаха още по-големи, а лицето ѝ — като изваяно. Джо трябваше да се пребори с импулсивното желание да разпусне косите ѝ и да зарови пръсти в копринените кичури.

Когато се върна с нещата си за спане, бе усетил напрежението на Роуина и чувствата, които я вълнуваха.

— Съзнавам, че тази къща е доста необичайно място за едно дете — в тона ѝ не се долавяше съжаление. Тя просто констатираше факт. — Леля Аделаида правеше какви ли не номера, за да ми осигури щастливо детство. Парите винаги не стигаха, защото тя отказваше категорично да продаде къщата. Боя се обаче, че много приличам на него — добави тя, като кимна към портрета на стария Седрик.

— В какъв смисъл? Да пукна, ако външно си приличате!

— И той е имал необичайно силна памет — Роуина се усмихна. — Малко хора са го разбирали, но това изобщо не го е притеснявало. Имал своите приятели — не много, но истински. Всъщност не зная защо ти губя времето... Сигурно си уморен. В дъното на коридора има баня. Ако нещо ти трябва, само ме извикай от третия етаж.

— Там ли е твоето царство?

— Моето царство е навсякъде, сержант! — отвърна тя от прага.
— Лека нощ!

— Роуина! — извика Джо и я настигна с един скок. Повтори името ѝ много тихо и докосна косата ѝ. Наистина беше мека като коприна — точно както си я бе представял. Прекара пръст по устните ѝ, после я целуна съвсем нежно. Усети тръпката, която я разтърси, ала се въздържа. Трябваше да докаже на Роуина Уилоу, че е способен да обуздава дивата си страст.

Защото щеше я люби! Скоро, много скоро... Сега! Не. Не сега!

Джо се отдръпна леко и се вгледа в очите ѝ. Прочете в тях желание. Искаше му се да впие страстно устни в нейните, обаче чу себе си да казва:

— Лека нощ, Роуина.

Без да промълви дума, тя излезе бързо от стаята. След миг леките ѝ стъпки заглъхнаха по стълбите.

Джо отиде в банята — старомодно елегантна, в стил от тридесетте години — пригответи се за сън и се върна в стаята. Не му се спеше. Не му се и четеше. Не можеше да хукне по бельо из огромната смълчана къща и да се разхожда, докато му се приспи. Не можеше да слуша радио, просто защото в стаята нямаше такава. Това проклето място приличаше на гробница! То май си е гробница, помисли той, припомняйки си всекидневната.

Джо се излегна върху прохладните чаршафи. Да, явно ролята на „рицар“ не е лъжица за всяка уста, реши той. Изпитваше непреодолимо желание да хукне още в този миг към третия етаж при Роуина Уилоу — да види усмивката, да чуе смеха, да прочете отново в очите ѝ, че го желае... Страстта измъчваше болезнено всяка клетка на мъжественото му тяло. Единствената му утеха, ако това изобщо можеше да се нарече утеха, беше, че със сигурност Роуина страдаше физически поне колкото самия него.

Защо тогава не престанеш да се правиш на интересен и не отидеш горе? Не можеш — затова! Обеща го пред себе си!

Беше самата истина. Джо не желаше да се възползва от емоционалното увлечение на Роуина. Не в никакъв случай! Тя трябваше да осъзнае значението на тази стъпка...

Ако единственото желание на Джо бе да задоволи физически страстта, която го измъчваше, без колебание би отишъл още сега на

третия етаж. Не беше само това обаче... Искаше му се Роуина да почувства, че той ѝ дава нещо, а не само получава.

Да ѝ даде ли? Какво? Какво можеше да ѝ даде един пропаднал полицай? Живееше в скапано двустайно жилище на втория етаж над бара на своя братовчед. Разкъсваше се от чувство за вина заради смъртта на най-добрия си приятел. Компютрите и цифрите бяха „тера инкогнита“ за него. По дяволите, май единственото, което бе в състояние даде на Роуина Уилоу, беше една нощ в леглото!

А може би тя искаше точно това, и нищо повече? Кой знае...

Впил поглед в тавана, Джо опитваше да си представи как се люби с Роуина и после изчезва от живота ѝ. Не успя...

Точно в четири призори Роуина скочи от леглото. Събуди се в три. На светещия циферблат на радиочасовника минутите се нижеха безкрайно бавно. Беше безсмислено да се мъчи да заспи отново. Тя наметна бял кадифен халат върху ефирната си нощница и на пръсти се спусна по стълбите към кухнята. Когато стигна площадката на втория етаж, трябваше да се пребори с непреодолимото си желание да надникне в стаята на Джо. Точно както до преди малко се беше борила с представите, обсебили въображението ѝ, които в общи линии се свеждаха до едно — Джо я люби...

Докато пълнеше чайника с вода, Мега и Байт се появиха отнякъде и се заумилкваха около краката ѝ. За своя изненада снощи беше заспала доста бързо. Виното и изтощението явно си бяха казали думата. Сега обаче се чувстваше съвсем бодра.

— Не е ли малко раничко дори за теб?

Дрезгавият плътен глас на Джо я стресна. Роуина се обърна рязко и го видя застанал на вратата, по джинси, гол до кръста, скръстил мускулестите си ръце на гърдите. Голият му торс беше като изваян. Ниско на дясната му страна забеляза голям белег от рана, напомнящ за опасностите, с които той всекидневно се сблъскваше. Изглеждаше напрегнат и недоспал. Тъмните му очи я наблюдаваха внимателно изпод полупритворените клепачи. Беше разрешен, сякаш много пъти бе прекарвал пръсти през косата си.

Господи, звучеше почти невероятно, че се влюбила в толкова непредсказуем, и то — земен мъж! Но беше безсмислено да отрича чувствата си.

— Прав си, дори за мен е малко раничко — отвърна тя с дрезгав глас. — Да не те събудих?

— Не.

— Искаш ли чаша чай?

— Не, благодаря.

— Да ти приготвя ли кафе? — Роуина несъзнателно премести поглед към босите му крака.

— Още е много рано.

— Джо, Роуина. В четири сутринта съм Джо — очите му се впиха в нейните. — Кажи го.

— Джо — изрече тихо тя и преглътна.

— Лесно име, нали? — усмивката смекчи суровите черти на лицето му и Роуина изведнъж се отпусна.

— Лесно е. Не е като моето — усмихна се и тя.

— Роуина е красиво име — той разкърши рамене и огледа кухнята. — Не е ли малко хладничко тук?

— Смятах да си пия чая горе, в „слънчевата кула“, както наричам стаята.

— Ще възразиш ли, ако дойда с теб?

Тя като че ли се поколеба за миг, ала отговори:

— Заповядай, разбира се! — надяваше се, че колебанието ѝ е останало незабелязано.

Постави върху подноса голям порцеланов чайник и две еднакви чисто бели чаени чаши. Заизкачва мълчаливо стълбите, следвана от Джо. Стъпките му някак странно отекваха в тишината.

— Малко музика от филмите на Хичкок май би прозвучала доста ободряващо в момента — отбеляза кисело Джо, когато стигнаха площадката на третия етаж.

Навярно преди седмица Роуина би възприела подобна хаплива забележка почти като обида. Сега обаче се усмихна и отговори в същия дух:

— Недоумявам как нетрадиционната атмосфера на тази къща може да уплаши такова печено ченге като теб!

— Нетрадиционна атмосфера ли?!

— Да.

Свиха по коридора към тясното стълбище, което водеше до „слънчевата кула“. Беше още доста тъмно и когато влязоха в стаята,

Роуина запали лампата.

— Божичко, какво е това?! — възкликва Джо при вида на десетките възглавници, разхвърляни по пода.

— Възглавниците са мое дело — обясни Роуина, поставяйки подноса на пода. — Когато леля Аделаида почина, тази стая по нищо не се отличаваше от останалите в къщата. Тогава реших да изхвърля всички мебели и да ги заместя с възглавници.

— Защо пък точно с възглавници?

— Не знам, намирам ги забавни... — сви рамене тя. — Реших да ги колекционирам.

— Хоби като всяко друго, предполагам... — подхвърли Джо, ала Роуина си даде сметка, че той го възприема като не по-малко странно от колекцията от препарирани животни на прадядо ѝ.

— Реших, че нямам нужда от мебели в тази стая — обясни тя, като приближи прозореца. — Гледката е толкова красива, че не исках нищо да ми пречи. Какво ще кажеш, не е ли изумителна? — вгледа се очарована в нощния пейзаж. — Понякога ми се струва, че се нося като балон над града.

— Вече съм наясно защо си успяла да ме забележиш — рече Джо, като застана до нея.

— Както винаги, прагматизмът ти стои на първо място — пошегува се Роуина. — Знаеш ли, някак се открояваш в този квартал.

— Предполагам.

Тя придърпа огромна бродирана възглавница до стената, седна на пода със свити колене и започна да сипва чая. Ръката и трепереше едва забележимо. Навярно се дължи на недоспиването, реши тя. Освен това Джо спокойно можеше да се отбие в стаята си и да облече риза, мина ѝ през ума. Ако се съдеше по леко присвитите му очи, той очевидно бе забелязал смущението ѝ.

— Сигурен ли си, че не искаш чай? — попита тя, когато напълни едната чаша.

— Защо пък не? С малко мляко и със захар ще бъде поносим.

Роуина му подаде чаената чаша, поставена в чинийка и пръстите им леко се докоснаха. Чаят беше горещ и силен — точно онова, от което Роуина имаше нужда рано призори в присъствие на гол до кръста мъж.

— Като дете обичах да играя в тази стая. Представях си, че съм принцеса...

— И че с риск за живота красивият принц успява да се добере до твоята кула и да те освободи?

— Тъхъ... — Роуина срещна погледа му. Джо не беше красив. Не бе и принц. Не беше побеждавал змейове и вещици, за да стигне до кулата и да спаси принцесата...

— Роуина, какво искаш сега? — неочаквано прекъсна мислите ѝ той.

— Като всички хора.

— Не, сега, в този миг! Какво най-много искаш?

Роуина не отговори веднага. Застанал с гръб към нея, Джо се взираше напрегнато в заспалия град, сякаш се опитваше да улови по-скоро с инстинкта, отколкото с разума си, дебнещите я опасности. Щеше да ѝ е необходимо много, твърде много време, за да заличи болката, прозираща в очите му. Дълъг щеше да е пътят, докато му помогне да преодолее несправедливите самообвинения заради загиналия Мат...

Но сега, точно в този миг, тя знаеше какво желае.

— Искам да завършим онова, което започнахме в кухня...

ДЕСЕТА ГЛАВА

— И какво започнахме? — попита Джо, без да се обръща.

Роуина остави чашата върху подноса. Чаят се разплиска върху тънката салфетка. Не мажеше да откъсне очи от напрегнатите мускули на голия му торс. Напразно полагаше усилие да се овладее. Като че ли по-лесно ѝ беше да си представи, че я желае въображаем принц от приказките, отколкото едно ченге, което животът често е сблъсквал с тъмните страни на човешката природа.

Но тя вече бе направила своя избор.

— Започнахме да се любим — изрече тихо тя. — Искам да продължим тук, в тази стая. Сега!

— И не се интересуваш от последствията?

— Напротив! Интересувам се! Искам да знам докъде може да ни доведе това! Последствията от физическата ни близост не ме тревожат. Ще вземем предпазни мерки. А нека времето покаже дали решението ни е правилно.

— Не ти е присъщо да постъпваш така — това не беше коментар или израз на учудване. Джо просто отбеляза един факт.

— Прав си, не ми е присъщо.

Той се обърна бавно. Без да откъсва очи от него, Роуина започна да сваля гребенчета и фуркети от събраната на кок коса. По раменете ѝ се разпиля водопад от лъскава коприна. Косите ѝ стигаха до кръста.

— Джо, знай, че това, което правя, не е каприз или моментно настроение. Нито пък съм мислила какво ще стане след седмица или година. Ти ме попита какво искам и аз ти отговорих...

Джо пое дълбоко дъх и с един скок се озова до вратата. Роуина беше убедена, че ще напусне стаята. Не знаеше какво издига невидимата бариера помежду им, но очевидно беше надделяло. Пак щеше да си тръгне. Без да я докосне...

Той обаче спря на прага. Обърна се и я изгледа, ламтящият му поглед проникваше в душата ѝ.

— Дръпни завесите! — чу тя глухия му глас. След миг трепкащите светлини на Сан Франциско изчезнаха. Стори ѝ се, че в целия свят бяха останали двамата — в тази малка стая, отрупана с възглавници. Роуина беше сигурна какво трябва да направи. Без колебание, дори без да се изчерви, тя остави копринената роба да се свлече в краката ѝ. После развърза презрамките на нощницата и тя се плъзна на пода.

Джо я наблюдаваше втренчено, сякаш искаше да я погълне с поглед, но не помръдна.

— Джо, ела при мен! — прошепна тя.

Той бавно се приближи до нея, взе я на ръце, залюля я като дете, а после я положи сред възглавниците. Устните му намериха нейните. Последва продължителна, нежна и изпълнена с копнеж целувка, която трябваше да ѝ внуши колко силно я желае и колко лесно би се влюбил в нея... Целувка, която разпалваше вулкан от страст в недокоснатото ѝ тяло.

— Нищо не прави, само ме остави да те любя — чу като насън дрезгавия му шепот.

Джо докосна с устни и с език шията ѝ. Роуина усети как всеки сантиметър на младото ѝ тяло отчаяно пое изпепеляващия пламък на тези устни, ала намери сили и сви ръце в юмруци, за да не впие нокти в плътта му като хищник. Горещите му устни очертаха криволичеща огнена пътека по гърдите ѝ, надолу по корема, по хълбоците, по бедрата...

— Не знам какво да правя... А толкова много те желая! — прошепна тя сподавено.

— Не мисли за нищо! Ти вече взе решение. Тялото само ще ти подсказе какво да правиш! — изрече Джо с треперещ от възбуда глас.

И тя престана да мисли. Беше невъзможно да овладее безумието на страстта, която този мъж разпалваше в нея. Когато Джо се отдръпна, за да се освободи от джинсите, а после я притисна до голата си плът — силен, властен, стопроцентов мъж от главата до петите — Роуина не изпита колебание нито за миг. Със силно движение на тялото си той проникна в нея, изтръгвайки от гърлото ѝ кратък вик на сладка болка, на възторжено опиянение, на физическа наслада, каквато не предполагаше, че съществува. Задавен от бушуващата страст, Джо произнесе името ѝ и се потопи във водопада на чувствени усещания...

Когато най-сетне, изтощени и блаженстващи, телата им се отделиха едно от друго, Роуина не изпита никакво смущение. Докосна с ръка мускулестото бедро на Джо и го погали.

— Един ден искам да целувам тялото ти и да те накарам да изпиташ онова, което аз изпитвах преди малко — спокойно заяви тя.

— Ще бъдеш ли в състояние да се контролираш — усмихна ѝ се Джо. Очите му сияеха.

Роуина си припомни, че той я бе докосвал само суетни и език.

— Почакай и ще видиш! — отвърна тя самоуверено.

Не се наложи да чака дълго. Узна го, преди слънцето да възвести раждането на деня...

Когато най-сетне дръпнаха завесите, в стаята нахлуха ярките слънчеви лъчи. Изкъпаха се и се облякоха. Новият ден бе започнал.

Седнал срещу Джо в едно от сепаретата на бара, Ханк Райън го наблюдаваше внимателно.

— Нещо те измъчва... — отбеляза той.

— Нищо ми няма! — побърза да отвърне Джо, ала сам долови нетърпеливи нотки в гласа си.

— Има нещо... — продължи да настоява Ханк, без да обръща внимание на лошото настроение на приятеля си. — Не знам обаче дали е свързано с теб самия, или с Роуина Уилоу.

— Въобразяваш си! — доста грубо го отрязва Джо, че сам недоумяваше защо се е вкиснал така. Нямаше причина. Призори се беше любил с една красива, загадъчна жена.

И неочаквано бе установил, че вече не може да си представи живота без нея...

Надигна халбата с бира, която Марио му беше връчил преди малко с подчертана неохота. „Нима се влюбвам в Роуина Уилоу?“, хрумна му внезапно. Тази мисъл го накара да се размърда неспокойно. Това бе една връзка с непредсказуеми последствия. Не за него. За себе си не се тревожеше. Безпокоеше се обаче за нея. Тя не познаваше живота му. С какво право той се осмеляваше да я забърква в него — в живот, изпълнен с несигурност, неясно бъдеще и опасности?

— Скарлати! — гласът на Ханк го върна към действителността.

— Всичко си е постарому, приятелю! — въздъхна. Знаеше обаче, че не казва истината. Ханк също го разбра.

— Вие двамата сте я забъркали една... — заяви той с равен глас. Не беше въпрос, а просто констатация.

Преди два часа, когато влезе в бара, Марио му каза почти същото.

— Ти си луд! Разбираш ли това? — Ханк клатеше отчаяно глава. — Та вие двамата нямаше нищо общо!

— И двамата сме корабокрушенци, оцелели след ужасна буря, Ханк. Всеки посвоему. Не го разбирах в началото. Смятах я за ексцентричка, която използва феноменалната си памет да помни наизуст регистрационни номера. Сега разбрах, че съм грешил.

— Джо, ти си полицай! Ангажиран си със случая...

— Неофициално.

— Това, което правиш, най-малкото е неетично!

— Какво правя, Ханк?

— Спиш с нея! — Ханк забодде показалец в гърдите му. Само веднъж, мислено му възрази Джо. Само веднъж! Е, в случай, че не брояха точно колко пъти правиха любов призори, в онези първи часове на новия ден, когато страстта и чувствата по-лесно вземат връх над разума.

— Губиш хъс, Скарлати! — Ханк се наклони към него. Говореше вече професионалистът. — Наистина, Тайхърст все още не предприема нищо, но това не означава, че се е отказал. Имам лоши новини.

— От твоя човек ли? — веднага превключи на професионална вълна Джо.

— Изпя ми всичко — кимна Ханк. — Били са заедно с Тайхърст в затвора. Каза, че това приятелче е хладнокръвно и мисли само как да отмъсти на Роуина.

Джо усети как по гърба му пролазват ледени тръпки. Протегна несъзнателно ръка към халбата, ала не отпи.

— Вярваш ли му? — попита той напрегнато.

— Не знам какво да ти кажа. Не бих се учудил, ако опитва да скалпи някоя история, за да спечели благоразположението на полицията.

— Каква е неговата версия?

— Твърди, че Тайхърст е събирал информация за Роуина, докато е бил в затвора. Всъщност на никого не говорил за отмъщение, но нашият човек е готов да се закълне, че Тайхърст би направил всичко, за да я види унижена, унищожена като самия него преди три години!

— Ханк, това не ти ли стига, за да назначиш охрана?

— Липсват доказателства — поклати той глава. — Тайхърст не е отправял заплахи към Роуина Уилоу. Никой друг от съкафезниците му не твърди, че замисля отмъщение. Освен това досието на нашия плазмодий не вдъхва особено доверие.

— Излиза, че Тайхърст може би говори истината и действително иска да започне живота си на чисто...

— Така излиза.

— Но ти не мислиш така, нали?

Ханк не отговори веднага.

— Не, не мисля! — накрая рече той.

— И аз.

— Бъди нащрек, Скарлати! — Ханк се изправи тромаво. — Аз ти вярвам! Искам и ти самият да повярваш в себе си, преди да поемеш в ръцете си живота на Роуина Уилоу!

Елиът Тайхърст се появи следобед, малко след като Джо излезе някъде по работа. Роуина се досети, че идването на Елиът едва ли е съвпадение. Бившият банкиер го потвърди веднага с думите си:

— Видях твоя възлюбен да излиза — каза той вместо поздрав.

— Моят какво?

— Зная всичко за него, Роуина. Зная кой е и какъв е — поклати той снизходително глава, сякаш разговаря със своенравно хлапе.

— И очевидно си побързал да направиш някои не особено приятни заключения — подхвърли хладно тя.

— Той е детектив в местната полиция. Има чин на сержант. След смъртта на своя приятел и колега е излязъл в отпуска за неопределено време. Известен е като твърдоглав и избухлив човек. За него всеки срещнат е престъпник, до доказване на противното. Той е истински циник.

— Виж какво, Елиът... — определено човек като Тайхърст не е за подценяване, мина ѝ през ума.

— Той е готов на всичко, за да получи онова, което иска! — продължи Тайхърст. — Рискувал е живота на най-добрия си приятел, за да арестува двама търговци на наркотици — пое бавно въздух. — Сигурно се е постарал доста, за да накара една красива, умна жена, свикнала с доста затворен живот, да се влюби в него — добави по-мекко. — Поредна бройка в списъка от завоевания, предполагам. Всъщност не зная как точно мислят подобен тип мъже.

Роуина сподави силното желание да затръшне вратата пред носа на Тайхърст и с това да приключи целия разговор.

— Правиш твърде странни и доста обидни заключения, Елиът! — отсеке сухо тя.

— Странни — може би донякъде, но не бих казал обидни. Освен това не мисля, че греша — изгледа я с присвити очи, ала едва ли можеше да ѝ внуши страх. По-скоро той самият изглеждаше уплашен. Роуина забеляза, че е порязал брадичката си, а възелът на вратовръзката му е разхлабен. — Истината е, че Джо Скарлати иска да ме види отново в затвора и няма да се спре пред нищо, за да го постигне.

— Защо мислиш така?

— Аз не съм глупак, Роуина! — думите му прозвучаха почти тъжно.

— Зная, Елиът. Само че истината е малко по-различна от това, което мислиш — поколеба се за миг дали да го покани вътре, но се отказа. — Не ти споменах веднага каква е причината за присъствието на сержант Скарлати, защото сметнах, че не е моя работа. Сега обаче, след като си го видял и си направил някои доста погрешни заключения, не виждам защо да не ти кажа. Спомняш ли си сержант Ханк Райън? — Елиът кимна мълчаливо. — Като приятел на сержант Скарлати, той го е помолил да наблюдава неофициално дома ми — в случай, че имаш намерение да ми отмъстиш. Всъщност по този начин Райън е искал да върне сержант Скарлати към работата. Боя се, че не зная всички подробности.

— Очевидно не ги знаеш — студено потвърди той.

Роуина премигна объркана. В душата ѝ се надигна необяснимо безпокойство, че може би Елиът е прав.

— Джо Скарлати преследва лично отмъщение — заяви той с абсолютна увереност. Роуина потрепери, ала не от студ — беше

слънчев и топъл ноемврийски ден. Притесняваше я мисълта, че Елиът Тайхърст би могъл да знае нещо повече за Джо Скарлати от нея.

— Защо говориш за лично отмъщение? — попита колебливо тя.
— Та той дори не те познава!

— Виждам, че не ти е казал — усмихна се самодоволно той.

— Какво не ми е казал? — гласът ѝ потрепери.

— Ела довечера в моя хотел. Сама, без него. Ще вечеряме и ще узнаеш всичко — пристъпи крачка и се взря в нея с умоляващи очи. — Ще ти кажа защо си ми нужна, Роуина!

Недвусмисленият контекст на думите му я обърка. Тя прехапа нервно долната си устна. Не знаеше какво да мисли, вече не беше сигурна дори в чувствата си!

— Не мога... — започна тя.

— Моля те! Само за вечеря. Ще ти кажа всичко. Тогава ще решиш какво ще правиш.

— Аз... Не е нужно да ме вземаш отгук. Ще се срещнем в хотела.

— Добре. Ресторантът на хотела е отличен — на устните му заигра тъжна усмивка. — И обикновено доста пълен. Това не бива да те притеснява.

— Пак допускаш, че не съм повярвала във възможността да се промениш. Не съм ти съдник, Елиът!

— Смея да твърдя, че постоянните контакти с Джо Скарлати в последно време са ти повлияли. Може би цинизмът му е заразителен. Той е убеден, че аз не мога да се променя.

— Вече ти казах, твърдо вярвам в това, че трябва да получиш шанс!

— Тогава да се срещнем в седем.

Част от напрежението, тегнещо помежду им, изчезна.

— В седем ще бъда в хотела...

Джо засече Елиът Тайхърст в бара. Благодарение на Ханк, знаеше адреса на луксозния хотел, в който живееше бившият банкер. Крайно време беше да разменим няколко приказки, реши Джо.

— Един среднестатистически престъпник, извършил банков обир, и току-що излязъл от затвора, трудно може да си позволи

подобно разточителство — каза той, като огледа подчертано бавно и педантично елегантното фоайе.

— Аз не съм средностатистически престъпник, сержант — в тона на Тайхърст прозираше явно пренебрежение.

— О, значи си наясно кой съм. Да, редно беше да се предположи. Прав си в едно обаче. Ти не си типичният средностатистически престъпник. Задигна милиони. Само че те спипаха!

— Вече излежах присъдата си. Това, което вършите, е психически тормоз и издевателство.

— Не! Това е само предупреждение. Сигурен съм, че си намислил да отмъстиш на Роуина Уилоу, която те вкара в затвора. Не зная кога и как ще действаш, но те предупреждавам, че ще си имаш работа с мен!

Тайхърст поклати спокойно глава. Самообладанието му будеше възхищение.

— Не съм направил нищо — рече той.

— Върви си по пътя, Тайхърст! Не закачай Роуина! Изчезни от живота ѝ и никога вече не се мяркай край нея!

— Заради вас ли, сержант?

— Заради себе си. Внимавай, държа те под око!

— И аз ви наблюдавам — процеди през зъби Тайхърст. Беше единственият видим признак на раздразнението му. Ако се изключи това, изглеждаше съвсем като почтен банкер, решил да пийне чашка след напрегнат работен ден. — Само една грешна стъпка, сержант Скарлати, и ще се простите завинаги със службата...

— Знаеш ли, това никак не ме тревожи — сви рамене Джо.

— Сигурно — ноздрите на Тайхърст се разшириха злобно. — Единственото, което ви тревожи напоследък, е Роуина Уилоу. Е, чуйте ме тогава: Роуина Уилоу няма защо да се бои от мен. По-скоро бих казал — продължи надменно той, — че трябва много повече да се бои от вас, сержант Скарлати!

Този мръсник май е прав, помисли Джо, ала не се предаде.

— Внимавай много, Тайхърст!

— Ще се вслушам в съвета ви, сержант — отвърна той с презрителна усмивка. — Приятна вечер!

Роуина отвори със замах входната врата на къщата си и Джо веднага забеляза две неща. Първо, че е с разпусната коса — леко разрошена и лъскава като сатен. Изглеждаше страхотно. И второ, че бе вбесена. Доколкото подобно емоционално състояние можеше да проличи, когато ставаше въпрос за сдържан човек като Роуина. Естествено, не го посрещна с крясъци, нито пък го замери, с каквото и попадне под ръка, ала щом го видя, тя се обърна рязко и започна да крачи нервно край доспехите.

— Май си решила да ме прободеш с копието на това приятелче, а? — опита да се пошегува Джо.

— Добра идея! — отвърна тя и го изгледа, сякаш се готвеше да го пониже с поглед.

— Какво има? Закъснях ли?

— Закъснял?! За кое по-точно? — Роуина очевидно не очакваше изобщо отговор, защото продължи веднага: — Оставяш някаква бележчица, в която пише, че излизаш и ще се върнеш по-късно. Как е възможно да си закъснял, след като не уточняваш часа на връщане?

— Как можах да си помисля, че си властна жена!

— Не се опитвай да ме умиловичи със саркастичната си духовитост, сержант Скарлати! Много съм ти ядосана!

Много му била ядосана... Репликата си заслужаваше още една ехидна забележчица, ала Джо се въздържай попита съвсем сериозно:

— Искаш ли да поговорим, Роуина?

Тя кимна сухо и посочи с ръка към всекидневната — сигурен знак, че е в отвратително настроеше. Джо влезе в стаята и застана до шкафа с препарирани птици. Роуина го подмина, без да го погледне, и спря до прозореца. Беше облечена с тесен клин и широк блузон.

— Добре. Казвай какво има — Джо чувстваше, че поне в началото трябва да се примири с ролята на слушател.

Роуина остана с гръб към него и той не беше сигурен дали гледа през прозореца, или към препарираната глава на бизона. Може би си представяше на нейно място неговата собствена глава?

Какво чак толкова беше сторил?

„Ти се люби с нея, приятелче! Отне ѝ девствеността!“, напомни си Джо.

— Дядо ти е загубил парите си заради Елиът Тайхърст — изрече тя с равен глас.

По дяволите, беше го открила! Сама. Никога не се бе съмнявал, че рано или късно жената, която разнищи Тайхърст, щеше се добере и до този факт. Все пак се надяваше да не е толкова скоро. Междувременно той трябваше да смири някак гордостта си и да признае каква причината за огромната омраза, която изпитваше към Тайхърст.

— Предполагам, нищо няма да се промени, ако ти съобщя, че смятах да ти го кажа — рече Джо.

— Трябваше да ми го кажеш в деня, в който се запознахме! — отвърна тя, без да се обръща.

— Сигурно. Моят дядо беше горд човек. Той обаче допусна да го излъжат. Не исках да го смяташ за глупак заради това.

— Не трябваше да те намесват в случая. Не биваше изобщо да се занимаваш с него!

— Защо?

Роуина се обърна рязко и го прониза с очи.

— Защото си предубеден! Затова! Защото искаш да отмъстиш!

— Роуина.

— Мислех, че си обективен и действаш като професионалист. Смятам обаче, че личните мотиви са повлияли до голяма степен на съветите, които ми даваше.

— Роуина...

— Аз ти повярвах!

— Роуина, случилото се с дядо ми и личното ми отношение към Тайхърст нямат нищо общо с нас! Права си, трябваше да ти разкажа всичко това отдавна.

— Длъжен беше да го направиш в деня, в който се запознахме, Скарлати! — повтори упорито Роуина.

— Добре де, бих могъл да ти възразя! В деня, в който се запознахме, не съм и допуснал как ще се развият отношенията ни. Вярно, мина ми подобна мисъл, но това няма нищо общо с въпроса... Става въпрос за друго: отдавна трябваше да чуеш истината от мен. Възпираше ме това, че не исках да излагам близките си заради финансовите им грешки именно пред теб.

Последно май не биваше да го казва...

— И защо „именно пред мен“?

— Защото твърде строго осъждаш разорените!

Роуина пое дълбоко дъх и профуча край него, процеждайки през зъби:

— Ти си истинска змия, Скарлати!

Ама че жена! Каквото ѝ беше на ума, това и на езика, заключи Джо. Не можеше да ѝ се сърди. Постъпи като идиот. Мислеше, че би могъл да скрие точно от нея факта, че дядо му е измежду жертвите на Тайхърст. Добре де, но тези жертви не бяха една или две... Как бе попаднала точно на дядо му?

Джо хукна към стълбите и изкрещя:

— Тайхърст ли ти каза?

Отвърна му хлопването на някаква врата някъде на горните етажи. Роуина не беше от хората, които затръшваха врати...

— Тайхърст е налял масло в огъня! — съобщи той на доспехите.

Едно на нула за бившия затворник. Джо въздъхна. После изведнъж си даде сметка, че не взема чак толкова надълбоко сръдната на Роуина. Вярно, изпитваше известни угризения, защото я видя в лошо настроение. Някъде дълбоко в себе си обаче като че ли бе доволен, че най-сетне, за първи път, успя истински да я разсърди. Сигурно още много пъти щеше да му се сърди. И той на нея...

— О, по дяволите! — измърмори под нос.

Само това му липсваше — да се влюби в Роуина! И то точно сега!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Роуина влезе в хотела, ядът ѝ вече беше минал. Питаше се даже защо в последна сметка се ядоса толкова. За първи път изпаднаше в подобно състояние на афект.

Суровите думи на Джо Скарлати още звучаха в ушите ѝ. Наистина ли беше толкова безкомпромисна с хората, които по някаква причина оставаха без пукната пара? Считаше, че проявява толерантност към финансовите грешки на останалите и се гордееше с това. Тя самата бе допускала грешки. Те обаче нямаха трагичните последици, както се случи с родителите ѝ, дори с леля Аделаида. В стремежа си да не повтаря погрешните им стъпки, може би ги съдеше по-строго от необходимото...

Тайхърст, облечен в елегантен вечерен костюм, я очакваше във фойето. Посрещна я със сърдечна усмивка и не пропусна да отбележи, че изглежда великолепно, въпреки че Роуина нарочно бе прибрала косата си на кок и нарочно беше облякла семпла едноцветна рокля.

Изведнъж Роуина си представи, че двамата с Джо скитат из града. Джо, естествено, нямаше да бъде със строг костюм като бившия banker. Полицаят обаче се чувстваше в свои води винаги и навсякъде.

Джо... Той я бе излъгал! Е, не беше истинска лъжа, по-скоро премълчаване на важен факт... Само че това ѝ се струваше по-лошо от лъжа...

Когато Роуина тръгваше към хотела за срещата с Тайхърст, Джо си играеше в кухнята с котките. Още му се сърдеше, ала доброто ѝ възпитание надделя. Надникна неохотно през вратата и се сбогува хладно. Джо каза само: „Приятно прекарване“. Нищо повече. Всъщност какво друго трябваше да каже?

— Роуина, добре ли си? — Тайхърст докосна рамото ѝ със съчувствие. — Изглеждаш малко уморена...

— Всичко е наред — усмихна се насила. — Просто имах тежък ден.

Влязоха в ресторанта. Седнаха малко встрани, където осветлението не беше толкова силно. Роуина поръча минерална вода с лимон. Гърлото ѝ беше съвсем пресъхнало — от нервност или от напрежение, не знаеше. Тайхърст поръча чаша уиски. Седнал срещу нея, той я наблюдаваше мълчаливо.

— Не е нужно да ми разказваш за дядото на Джо Скарлати — ненадейно изтърси тя. — Знам всичко.

— Но не от него — изглеждаше уверен в твърдението си.

Неговата прозорливост я изненада и ѝ подеждаше като шок. И без това усещаше, че нервите ѝ са опънати до скъсване. През нощта бе спала малко и беше станала по-рано от обичайното. Призори бе загубила и девствеността си! Като че ли това не стигаше, ами сега разговаряше с мъжа, който попадна в затвора с нейна помощ!

— Така е, не го научих от него — потвърди тя. — Направих своите проучвания.

— О, да! Ти и компютърът сте неразделни!

Без да иска, Роуина се усмихна. Неразделни с компютъра...

— Марио Скарлати е починал преди две години.

— Съжалявам.

— Съмнявам се в това — вгледа се изпитателно в очите му.

— Не ми ли вярваш? — попита той с горчивина.

— Дали ти вярвам, или не е без значение. Елиът, не мога да работя за теб! Няма да е честно от моя страна. Имаш пълно право да започнеш отначало, но аз не мога да ти помагам. Все пак ти желая успех — сервитьорът донесе поръчаните питиета, ала Роуина не посегна към чашата си. — Това е, което исках да ти кажа. Ако желаяш да си тръгнеш, ще го направя веднага.

— Не, моля те да останеш! Ако не беше ти, едва ли щях да се измъкна сам от блатото, в което бях затънал! Чувствам се променен — Тайхърст вдигна леко чашата към нея, сякаш се готвеше да произнесе тост. — Дълга ти много!

Привършиха вечерята доста бързо. Разговорът им общо взето бе приятелски. Роуина обаче чувстваше, че това е краят на отношенията им. Когато се сбогуваха, Елиът Тайхърст обеща да ѝ се обажда. Тя го увери, че е доволна, защото все пак я посети, след като беше излежал присъдата си, и отново му пожела успех.

Разделиха се пред хотела. Роуина взе такси и даде адреса на София Скарлати. Беше го намерила в телефонния указател. Бабата на Джо живееше недалеч от бара на Марио.

Над града пак се стелеше сива пелена. Роуина затвори очи и пое дълбоко влажния въздух. Още нямаше девет. Надяваше се старицата да не си е легнала.

— Пристигнахме, госпожице! — съобщи шофьорът.

Тя плати и слезе от таксито. Тук, до океана, мъглата беше много гъста. Роуина мина по къса алея, водеща към входа на триетажна сграда. Десетина розови храсти растяха край ниска дървена ограда. Няколко прозореца на първия етаж светеха, оставалите два етажа бяха тъмни. Тя се поколеба какво да предприеме. Боеше се, че ако изведнъж почука неканена на вратата, може да уплаши старата жена.

— Влизай, какво чакаш? — чу зад гърба си гласа на Джо Скарлати и едва не извика от изненада. — Баба ми е нощна птица.

— Ти си ме следил?!

— Позна.

— През цялата вечер?! И в хотела, и докато пътувах насам с таксито?

— Пак позна.

— Но аз... — тя се сети, че му е сърдита и вирна глава. — Няма значение.

— Искаше да кажеш, че не си ме забелязала, нали? — ухили се нахално Джо. — Естествено, страхотен съм, когато знам срещу кого и какво залагам! В никакъв случай не можеш да те оставя сама с Тайхърст. Нищо, че ми беше сърдита!

— Още съм ти сърдита, Скарлати!

— Не е вярно. Вече ти е минало — заяви той и пристъпи към нея.

Той беше прав. Ядът ѝ се беше изпарил като утринна омара в жарък летен ден.

— Искане ми се обаче да продължа да ти се сърдя... — призна тя.

— Да, това е разбираемо — на площадката пред входа се запали лампа. Джо се ухили. — О-хо, както винаги, бабчето е нащрек! Върви при нея. Ще те изчакам тук.

Дребна възрастна жена отвори вратата. Джо я прегърна и я целуна по бузата.

— Бабче, една моя приятелка иска да те види — рече той усмихнат.

София Скарлати каза нещо на италиански. Джо ѝ отговори. После старицата го избута настрани и се усмихна сърдечно на Роуина.

— Влизай, влизай! Не стой навън! Остави Джо да се намокри на дъжда! — намигна дяволито тя.

Той хвърли предупредителен поглед към Роуина. Явно искаше да ѝ внуши, че не трябва да противоречи на баба му по въпроса дали вали дъжд, или не. Роуина го разбра.

Джо седна на горното стъпало, а Роуина влезе в къщата.

— Леле, колко си ми издокарана! — старицата огледа скъпата вечерна рокля на гостенката си.

— Аз... Бях на вечеря...

— Но не с Джо — заяви София Скарлати. Това не беше въпрос.

— Аз...

— Щях да го одера жив, ако беше излязъл на вечеря с такава красавица с тези скъсани джинси. Не знам колко пъти съм повтаряла да ги донесе поне да ги закърпя! Сядай. Какво ще кажеш за чашка великолепно бренди?

— Благодаря, ще пийна с удоволствие. Госпожо Скарлати, името ми е Роуина Уилоу...

— Знам. Джо ми каза. Макар че аз те помня от процеса.

— Процесът срещу Елиът Тайхърст — съвсем ненужно добави Роуина.

— Да — възрастната жена говореше съвсем спокойно, сякаш отминалите събития изобщо не я засягаха. Роуина си даде сметка, че София Скарлати не обича да се рови в миналото — живееше с настоящето.

Влязоха в неголяма кухня и на светлината Роуина забеляза, че бабата на Джо е някъде около осемдесетте. Беше много дребна, косата ѝ бе снежнобяла, а лицето — набраздено от дълбоки бръчки. Движенията ѝ обаче бяха енергични и живите ѝ черни очи — същите като на Джо — не пропускаха нищо. Напълни две чаши с бренди и ги сложи на масата.

— Иска ми се никога да не бяхме чували името на Елиът Тайхърст. Аз и моят Марио бяхме прекалено доверчиви хора. Не

вярвахме, че може да ограби двама старци. А той ограби стотици стари хора!

— Той е злоупотребил с доверието ви. Това може да се случи с всеки...

— И с теб ли?

Роуина трепна, припомняйки си думите на Джо.

— Всички имаме финансови неудачи, даже катастрофи. Опитваме се да предвидим рисковете, но невинаги успяваме. Ужасното в действията на Тайхърст е било, че не ви е информирал предварително за съществуващите рискове.

— Да ти призная, не задавахме много въпроси. Освен това постъпихме крайно глупаво, като вложихме при него всичките си пари. Сто, двеста долара — добре, но всичко? Грешката е наша! — заяви старицата с тон, който не търпеше възражения.

— Струва ми се, че сте твърде сурова към себе си, госпожо! — все пак възрази Роуина и отпи от брeндитo. Беше силно, но много меко и приятно на вкус. — Смея да твърдя, че съм специалист в тази област, ала ми беше нужно много време, докато разкрия машинациите на Тайхърст.

— Така е — съгласи се старицата. — Знам, че втори път не бих допуснала подобна грешка. За съжаление няма да мога да се поуча от нея. Всичките ни спестявания изгоряха!

— Други хора ще се поучат от вашата грешка. Вече няма да е лесно разни Тайхърстовци да мамят хората!

— Това, че ще послужим за пример, поне малко ме успокоява — въздъхна старицата. — Макар че бих предпочела да не съм загубила парите!

— Сигурна съм, че пак ще имате пари — усмихна ѝ се Роуина.

— Джо си мисли, че дядо му умря, защото е беше разорен. Това не е вярно. От години моят старец страдаше от сърце и почина от инфаркт. Имаше силен характер и беше преживял къде-къде по-лоши неща от загубата на някакви пари! — София Скарлати отпи от брeндитo и се вгледа внимателно в Роуина. — Знаеш ли, моят Джо има нужда от добра съпруга.

— Не умея да готвя лазаня...

— Че какво значение има това? Нали разбираш от пари?

След около час Роуина излезе от къщата. Джо отдавна поглеждаше нетърпеливо към колата, която беше взел в последния момент назаем от един приятел, така че компютърният мозък на Роуина не би могъл да регистрира номерата ѝ. Но тя даже не обърна внимание на това. Качи се на предната седалка и се вторачи замислено през прозореца.

Джо запали мотора и я погледна крадешком. Няколко кичура коса се бяха измъкнали от кока. Изглеждаше страхотно! Червилото ѝ беше почти изтрито по време на вечерята, но това явно не я интересуваше. Още по-възбуждащо! А роклята...

— Как мина вечерята с Тайхърст? — попита Джо, колкото да обуздае въображението си. Роуина обаче не отговори. Бе впила поглед навън през предното стъкло на колата. — Баба те хареса — продължи той. — Сигурен съм, защото те почерпи с онова бренди, което пази само за специални случаи. Няма да повярваш, ако ти кажа с какъв бълвоч ме черпи! — беше забелязал чашата в ръката на баба си, когато излезе да изпрати Роуина и да му напъха в ръката някакъв пакет, обвит с фолио. — Не знам какво ми даде тази вечер, но сигурно е нещо вкусно. Бабчето ми е страхотна готвачка. Готви, естествено, италиански ястия, но прави и мексикански специалитети. Да си оближеш пръстите!

Очевидно говореше на себе си, защото мислите на Роуина Уилоу витаеха в някаква си сфера, до която той нямаше достъп. Спряха пред дома ѝ, без тя да е обелила дума. Отгоре на всичко нямаше място за паркиране! Ако не беше предупреждението на Ханк Райън, че според доносника, Тайхърст най-хладнокръвно е замислял отмъщението си още в затвора, Джо навярно би се сбогувал с Роуина пред входната врата. Но при това положение нямаше право да я изпуска дори за миг от погледа си!

Най-сетне намери някакво местенце за паркиране. Изключи мотора и отвори своята врата. Роуина не помръдваше.

— Пристигнахме — каза Джо.

Тя стоеше като вцепенена.

— Роуина! — докосна леко рамото ѝ.

Тя извика и подскочи уплашено, сякаш той беше изникнал изведнъж от мрака. Огледа се с широко отворени очи и измърмори:

— Извинявай, бях се замислила...

После слезе от колата и тръгна като сомнамбул. Джо трябваше да я прегърне през раменете, за да я насочи към къщата, като че ли се намираха в непознат квартал. Това не само не я смути, нещо повече — изобщо не забеляза докосването му.

Доста по-различно от снощи, мина му през ума.

— Какво да правиш? Ексцентрични гении... — измърмори той.

Роуина се движеше и действаше механично. Отключи входната врата, отвори я широко, изгърва чантата ся на пода, но не се наведе да я вдигне, запали лампите и се насочи право към стълбището. Потънала в мислите си, тя очевидно беше сляпа за всичко наоколо.

Той предположи, че го очаква дълга нощ и се запъти към кухнята да намери Мега и Байт. Ама че имена имаха тези иначе ужасно симпатични животинки!

— Хей, котенца, къде сте? — извика Джо, когато влезе в кухнята. Мега и Байт не се появиха да го посрещнат, както обикновено. — Мега-а! Байт!

Повтори имената им още няколко пъти, ала котките не се показаха. Погледна чинийките, в които Роуина им слагаше храна. Беше почти недокосната.

Джо настръхна. Инстинктът и дългият опит като полицай му подсказваше, че нещо не е наред. В същия миг откъм килера чу шум от драскане с нокти по вратата. Джо я отвори и двете котки се измъкнаха отвътре. Че бяха умни котки, нямаше съмнение, но даже толкова гениални котки едва ли можеха да се затворят сами в килера...

Тогава писъкът на Роуина разцепи тишината.

— Не викай! — заповяда Елиът Тайхърст.

Роуина отстъпи към бюрото си, върху което се намираше компютърът ѝ.

— Уплаши ме... — заекна тя, като се мъчеше да потисне сковаващия ужас.

— Беше толкова увлечена от желанието си да ме унищожиш, че дори не ме чу! Откри ли нещо? — кимна той към монитора.

Роуина овлажни с език пресъхналите си устни. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Елиът навярно беше влязъл, използвайки ключа, който тя имаше навика да оставя някъде край входната врата. Джо я беше предупредил!

Макар че външно Роуина успя да се овладее, страхът я завладяваше все повече. Изпитваше парализиращ ужас. Елиът Тайхърст си е същият, изобщо не е променен, помисли тя. Джо пак се оказа прав.

— Добре знаеш какво открих — най-сетне отговори тя. — Отлично замаскирана лична сметка с половин милион долара, която си успял да скриеш от властите. Ти не си разорен, Елиът, и никога не си бил!

— Така е. Никога не съм бил разорен — на устните му се появи вледеняващо зловеща усмивка.

Направи крачка към Роуина. Маската на порядъчен джентълмен бе свалена. Очите му искряха злобно, а косата изглеждаше разрошена. Единият край на ризата му се беше измъкнал от панталона, а вратовръзката висеше настрани.

Роуина никога не беше виждала човек, разяждан от омраза. Та Тайхърст я ненавиждаше до смърт! Беше готов на всичко...

Искаше ѝ се да се надява, че Джо е чул вика ѝ. А може би щеше да е по-добре, ако не го беше чул, защото тя се страхуваше за живота му. Трябваше сама да се измъкне!

— Всъщност целта ти не е била да ме наемеш — каза тя. — Искал си да се увериш, че не съм разкрила тайната ти сметка.

— Грешиш, Роуина! — очите му станаха още по-студени, ако това изобщо бе възможно. — Преди три години ти не откри тази сметка. Тогава успях да те надхитря. Мислех, че ще успея и сега. Когато ти предложих да работиш за мен, имах по-далечна цел...

Той бръкна в джоба на елегантния си костюм, извади малък сребрист пистолет и го насочи към Роуина.

— Даже като собственик на половин милион долара ми се налага да напусна тази страна. Всичко съм обмислил. Когато взех решение, че трябва да осъществя плана си тази вечер, си купих билет за Южна Америка. След час излитам натам — той се усмихна злъчно. — С парите си!

— Защо просто не замина? Защо пое риска да дойдеш тук?

— Трябваше да ти отмъстя, Роуина! Ти ме унищожи. Нямам семейство, нямам приятели, нямам родина, нямам живот — и всичко заради тебе! Как смееш да си въобразяваш, че ще изчезна, преди да ти отмъстя?

— Значи ще ме убиеш — каза тя. Ненавиждаше дрезгавия си глас, ала беше длъжна да говори, за да даде възможност на Джо да действа. — Ще си отмъстиш, като ме застреляш.

Тайхърст поклати тъжно глава, сякаш думите ѝ го бяха засегнали дълбоко.

— Никога не бих могъл да стрелям в теб, освен, разбира се, ако не ме принудиш.

Със свободната си ръка той измъкна някакво въженце от джоба и ѝ заповяда да кръстоса ръцете си на гърба. Роуина трябваше да се подчини. С бързи движения той стегна здраво китките ѝ, после я хвана за косата и я повали на пода. Без да се церемони, завърза с другия край на въжето краката ѝ.

Къде, по дяволите, се бавеше Скарлати, когато наистина ѝ беше нужен? Беше въпрос на живот и смърт...

Тайхърст я изрита в хълбока и я избута под бюрото.

— Давам ти възможност да издъхнеш до любимия си компютър! — изсъска той и излезе от стаята.

След миг Роуина усети миризма на дим.

Като не обръщаше внимание на болките, тя успя да се премести на десетина сантиметра от бюрото. Стаята се бе изпълнила с дим. Чуваше пращенето на пламъците. Долови и миризмата на бензин, който Тайхърст бе използвал, за да подпали къщата.

С огромно усилие Роуина успя да седне. Димът я задушаваше и тя се разкашля.

— Джо! — мълчание посрещна неистовия ѝ крясък. — Скарлати, къде изчезна? Това копеле има пистолет!

Димът прииждаше на талази от коридора, където очевидно Тайхърст бе драснал клечката. Роуина успя да хване с изтръпналите си пръсти дръжката на чекмеджето и се изправи със сетни сили. В чашата с химикалки и моливи държеше нож за хартия. Успя да го извади със зъби и се претърколи пак на пода. Моментално сви колене и започна да реже въжето около глезените си. Само ако можеше да освободи краката си, щеше да счупи стъклото на прозореца и да се добере до разнебитената аварийна стълба от външната страна на къщата.

Димът се съгъстваше, подпухналите ѝ очи сълзяха, едва задържаше със зъби ножа, ала не се предаваше. На всяка цена трябваше да освободи краката си! Беше убедена в безразсъдството на

Джо Скарлати, който нямаше да се поколебае да нападне един въоръжен престъпник!

Въжето беше намотано и завързано четири пъти около глезените ѝ. Ако успееше да го разреже поне на едно място, навярно то щеше да се разхлаби и да ѝ позволи да се придвижи до прозореца.

„Господи, не позволявай на Тайхърст да го убие! — призоваваше отчаяно небето тя. С неимоверно усилие на волята продължи да реже. — Ако не заради мен, поне заради баба му...“

Най-сетне въжето поддаде. Някъде на долните етажи отекна изстрел.

— Не! — изкрещя Роуина. Изстрелът сякаш ѝ даде нови сили и с рязко движение, тя освободи глезените си.

— Джо! Добре съм! Ще се измъкна навън по аварийната стълба!

Как обаче щеше да го стори със завързани ръце? Трябваше да измисли начин! Трябваше, заради Джо!

— Роуина! — чу гласа му и след секунда го видя. Джо идваше към нея сред пламъците и дима. Ръката му кървеше. — Роуина! Слава богу!

— А Тайхърст?

— Изхвърлих го на площадката на втория етаж. Сигурно е жив. Трябва да се измъкнем оттук!

— Има пожарна стълба до прозореца. Трябва да разрежеш въжето около китките ми... — Роуина млъкна вцепенена. Времето сякаш спря. Нещо ужасно се беше случило на Джо. — Джо?

— Дай ми нож или ножица и ще те освободя. Побързай, няма време!

— Джо... — болезнена гримаса изкриви лицето му. Подпухналите му клепачи трепнаха. Роуина прозря смразяващата истина. — Всичко ще се оправи, скъпа. Но... Аз не виждам...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роуина крачеше неспокойно пред болничната стая, в която лежеше Джо. Минаваше полунощ. В болница бяха дошли Ханк Райън, София Скарлати и Марио. Лекарите съобщиха, че животът на Джо е извън опасност. Куршумът беше засегнал повърхностно рамото му. Последствията от вдишания дим не бяха толкова сериозни. Обгарянията бяха леки.

Той обаче все още не можеше да вижда и лекарите не бяха в състояние да се произнесат какво е причинило слепотата му.

— Сигурна ли си, че не искаш да те прегледа лекар? — попита Ханк и сложи едрата си длан върху рамото на Роуина.

— Всичко е наред — отвърна тя и разтърка китките, прежулените от въжето до кръв. — Още ден-два ще покашлям и ще ми мине.

Ханк кимна. Роуина вече беше дала показания, ала не знаеше какво точно е разказал Джо. Един съсед бе позвънил в полицията и в пожарната. Елиът Тайхърст беше задържан. Срещу него бе предявено обвинение за опит за убийство, съобщи й Ханк.

Пожарникарите овладяха пожара на третия етаж, преди да обхване останалите два. Котките бяха спасени. Един съсед предложи да ги гледа.

— Имаш ли къде да живееш? — попита Ханк.

— Засега не съм мислила по въпроса — отвърна Роуина.

— С жена ми ще сме щастливи да те подслоним.

— Благодаря ти, Ханк.

Той въздъхна и свали ръка от рамото й.

— Ще ти донеса чаша силно кафе. Ще имаш нужда!

— Но аз не пия кафе!

— Как е възможно да си влюбена в Джо Скарлати и да не пиеш кафе? — Ханк се засмя тихичко, макар че лицето му оставаше напрегнато. — Винаги съм му казвал, че жената, която ще покори сърцето му, ще бъде изненада за всички, но най-вече за него самия.

Роуина Уилоу, ти разчупваш шаблоните. Дай ми пет минути и ако в тази болница изобщо има чай, ще го открия. Иначе ще минеш на кафе.

— Благодаря ти.

След малко се приближи София Скарлати.

— Моят Джо ще се оправи! — уверено заяви тя. — Виждала съм го къде-къде по-зле!

— А зрението? — попита предпазливо Роуина.

— Ще чакаме и ще се надяваме! — възрастната жена стисна окуражаващо ръката ѝ.

Ханк се върна с чаша кафе. Роуина с изненада установи, че вкусът е изключително приятен.

— Ще тръгваш ли? — попита той.

— Преди да тръгна, бих искала да видя още веднъж Джо...

— Ще те чакам отвън.

Роуина влезе в полутъмната стая и се наведе над леглото на Джо. Осъзна, че плаче, едва когато няколко сълзи капнаха на бузата му. Очите му бяха с превръзка. Върху изгарянията на кожата бяха сложили мехлем. Джо щеше да се възстанови — в това беше сигурна! Но зрението...

Той се размърда, намери ръката ѝ и я стисна нежно.

— Още ли си тук?

— Разбира се!

— Мирише на кафе. Има ли някой с теб?

— Не, това е моето кафе. Ханк ми го донесе.

— Животът е пълен с изненади! — намери сили да се пошегува той. Несломимият му дух я удиви. — Добре ли си?

— Нищо ми няма! А ти как се чувстваш?

Джо погали с палец ръката ѝ.

— Прибери се вкъщи и си почини, Роуина. Не е нужно да висиш тук цяла нощ.

— Не мога, Джо! Дълга ти толкова много...

— Нищо не ми дължиш! — рязко я прекъсна той и пусна ръката ѝ. — Аз само изпълнявах дълга си.

Лицето ѝ помръкна. Утешаваше я само мисълта, че Джо не можеше да види това. Беше убедена, че той умишлено се мъчи да я отблъсне, защото не знаеше със сигурност как ще завърши лечението на засегнатото му зрение. Не искаше да ѝ бъде в тежест...

Роуина се установи в малкия апартамент на Джо над бара. Марио я убеди, че точно това би искал и братовчед му. Ханк Райън я покани на вечеря. София Скарлати напълни хладилника с храна. Преди това огледа най-основно жилището на внука си и накрая се произнесе за годността му за живеене. Марио приготвяше за Роуина италиански специалитети и дори зареди в бара две-три каси с минерална вода за нея.

Животът ѝ се промени коренно. За нейна изненада обаче това я очарова. Беше удивена колко добре се чувства човек, когато разчита на другите, а не само на себе си.

Приятелите ѝ помогнаха да поправи бързо щетите, които пожарът бе причинил в кабинета. Можеше да започне работа веднага.

Ала за първи път Роуина не се тревожеше за бъдещето и не смяташе, че работата е най-същественото нещо в живота ѝ. Всеки ден прекарваше часове наред край леглото на Джо. Той се опитваше нарочно да я държи на разстояние, а тя не настояваше за близост. През дългите часове, през които бяха заедно, двамата разговаряха за хиляди неща. Всеки споделяше надеждите и разочарованията си, мечтите и плановете си за бъдещето. Разказваха си случки от живота — весели и тъжни. Станаха приятели.

Постепенно Роуина се убеди, че в живота на Джо Скарлати присъстват много хора. Почти винаги малкият апартамент беше пълен с гости — близки, приятели или съвсем случайни познати, които се отбиваха за малко, за да се осведомят за здравето му. Запозна се със съседите и с постоянните клиенти в бара...

Тя си даде сметка, че вече не би могла да се върне към предишния си затворен живот. Мечтаеше за неща, които доскоро биха ѝ се сторили твърде странни. Сега обаче в мечтите ѝ неизменно изплуваше неголяма къща с двор и градина, в която да посреща много гости... Къща за семейство. За деца. За съпруг...

Любовта към Джо Скарлати я беше променила напълно!

В една студена слънчева утрин, две седмици след ужасното събитие в Телеграф Хил, Роуина, с чаша чай в ръка, преглеждаше доклада за един клиент, с когото се беше запознала в бара. Марио изскочи като хала от кухнята и изкрещя:

— Току-що се обадиха от болницата, Роу! Днес изписват Джо! — откакто се премести тук, Марио я наричаше Роу. — Той вижда!

Когато Роуина влезе в болничната стая, Джо се засмя.

— Не зная дали лекарите ще ми позволят да те гледам след това прекеждие със зрението! Ти направо ме заслепяваш! — не се стърпя да се пошегува той.

Роуина наистина изглеждаше ослепително красива и той буквално я поглъщаше с очи. Нейните бяха по-сини от калифорнийското небе през май. Златистата ѝ коса беше прибрана на опашка и падаше на лъскави талази върху раменете. И беше обула джинси. Роуина Уилоу с джинси!

Гледката си заслужаваше!

— Дойдох да те прибера вкъщи — каза тя и сълзи премежиха очите ѝ. — Толкова съм щастлива, Джо! Не зная какво щях да правя... Нямах да понеса, ако ти ослепееше заради мен!

— Не, ти нямаше да си виновна! — Джо докосна бузата ѝ и изтри една сълза.

— Точно ти ли го казваш, Джо? — със затаен дъх попита тя.

— Да, убеден съм в това. През тези дни мислих много. Ти нямаше да си виновна, ако това се беше случило, както и аз... — замълча за миг и преглътна сухо, сякаш думите, които трябваше да изрече, го давеха. — Както и аз не съм виновен за смъртта на Мат... Този разбойник винаги ще ми липсва... Но не съм виновен!

Роуина се усмихна през сълзи и го целуна по челото. Ако го беше целунала в устата, навярно Джо нямаше да устои на изкушението да я люби още тук, на болничното легло! Той закопча догоре ризата си. Вече бе обул джинсите, оставаше да сложи маратонките и да тръгват.

— Как ще се приберем, с автобус ли? — попита я той, когато се приготви.

— Не!

— Кой ще кара? Ти!?

— А-ха! Приготвила съм ти изненада, сержант Скарлати!

— Но нали нямаш кола?

— Вече имам — твоята! — Роуина измъкна ключовете от джоба на джинсите и ги разклати пред носа му.

- Смяташ да караш моя пикап?
- Вече го карам — усмихна се тя.
- Марио ли ти даде ключовете?

Роуина кимна. Очите ѝ искряха като звезди. Явно не изпитваше и капчица угризение.

— Какво друго си „пропуснала“ да ми кажеш? — подхвърли той.

— Ами... Баба ти започна да ме учи да плета. Обеща да ми покаже и как се готви лазаня. Не знам, ще видим... Тя слага наденички в нейната лазаня... А Марио ме научи да наливам бира. Помогнах на Ханк и на жена му да сглобят новата люлка за хлапетата. Страхотна е, ще видиш! — Роуина навлажни устните си. — Освен това, се преместих да живея в апартамента ти...

Джо я погледна, без да каже нищо. Изглеждаше ужасно доволна от себе си. Сякаш го беше надхитрила, както се беше случило, когато за първи път дойде с колата на нейната улица и тя го забеляза. Кога беше това? Изглеждаше толкова отдавна! Какъв ли бе животът му, преди в него да се появи Роуина Уилоу?

— В моя апартамент... — повтори той.

— Да Не ти го казах, защото реших, че ще се отрази зле на лечението, ако разбереш, че спя сама в леглото ти — тя се засмя дръзко и излетя от стаята, преди Джо да успее да хване ръката ѝ. — Между другото, смених маслото — осведоми го Роуина, докато вървяха към паркинга. — Крайно време беше! Освен това почистих кабината с прахосмукачка. Под седалката открих стара поничка и се обадох в етнографския институт да ги питам дали не представлява интерес за тях...

— Много смешно! Искрено се надявам, че си оставила на мира поне пистолетите ми!

— Оръжията ме изнервят — призна унило тя. Джо протегна ръка и докосна нейната — Уплаших се до смърт, Джо... Когато Тайхърст насочи към мен пистолета и ме завърза.

— Всеки би се уплашил.

— Не зная... Понякога ми се струва, че постъпих като страхливка, като изпълнявах всичко, което той ми заповядваше...

— Роуина, ако не го бе направила, щеше да те застреля!

Джо пое дълбоко свежия хладен въздух, наслаждавайки се на свобода си. Лекарите го бяха уверили, че няма да има повече проблеми

със зрението си. Казаха му, че трябва да си почива още няколко дни вкъщи.

— А ти уплаши ли се? — попита Роуина.

— Да. Бях уплашен и бесен едновременно! Мислех, че онзи мръсник те е убил — Джо се поколеба за миг, реши, че трябва да ѝ разкаже всичко. — Не ме интересуваше какво ще стане с мен. Видях котките, затворени в килера, и разбрах, че той е в къщата. Тогава чух вика ти. Трябваше да действам хладнокръвно, а не да хукна като луд по стълбите, защото можеше да те убие.

— Опитът ти е подсказал как да постъпиш — каза тя.

— Тогава не мислех за това — поклати глава Джо. — В ума ми беше само как да извия врата на Тайхърст. Той си въобразяваше, че е добър стрелец, но се владееше. Успях да го изненадам или поне толкова, че да стреля само веднъж — очите му изведнъж помръкнаха. — Роуина, аз го оставих да лежи на площадката между етажите. А можех да го убия!

— Но ти не си Елиът Тайхърст! — гласът ѝ звучеше твърдо.

— Не съм — той се усмихна закачливо. — Аз съм ченге, Роуина.

Стигнаха до пикапа, паркиран идеално между две коли. Джо никога не го беше виждал толкова чист.

— Как успя да я паркираш така? С линия ли мери? — намигна дяволито той.

— Паркирането в тези пренаселени квартали е доста изнурително — отбеляза тя.

Изнурително ли? Джо седна в кабината и изчака Роуина да се настани зад волана.

— Знаеш ли какво забелязах през тази седмица, докато можех само да те слушам? Когато усещаше, че си хваната на тясно, започваше да говориш превзето.

— Какво да се прави? Аз съм си аз!

— Така е. Ти си си ти! Знаеш ли, беше много забавно да разсъждавам върху това коя всъщност си ти.

— И какво измисли?

— Все още мисля по въпроса...

Роуина завъртя ключа и даде малко повече газ от нужното. Джо мислеше да я предупреди, че задната скорост понякога заяжда, ала тя изглежда вече го беше забелязала, защото натисна силно скоростния

лост и включи на задна, точно както би направил той. С две маневри изкара колата на улицата.

— Справяш се добре — похвали я той.

— На стръмните улици обаче нещата са отчайващи! На два-три пъти за малко не чукнах паркираните в съседство коли. Постоянно трябва да натискаш спирачка, да сменяш скорости — тръгваш, спиращ. Според мен в Сан Франциско трябва да караш кола с автоматични скорости. Мислил ли си по въпроса?

— Не.

— Не се колебай изобщо! — усмихна се тя. — Знаеш ли, решила съм да направя малка инвестиция — ще си купя кола. Оказва се, че шофирането ми доставя удоволствие.

Роуина караше пикапа уверено. Джо забеляза обаче, че не минават по най-прекия път до бара на Марио.

— Къде отиваме? — попита той недоумяващо.

— Към Телеграф Хил. Искам да ти покажа нещо...

Когато спряха на тихата улица пред дома на Роуина, Джо не забеляза нищо особено или необичайно. Даже последиците от пожара не личаха по фасадата на къщата. Странният „замък“ изглеждаше непроменен. С изключение на това, че пет-шест души, с костюми и вратовръзки, се въртяха отпред и разговаряха възбудено.

— Прилича ми на събрание на някакъв комитет — отбеляза Джо.

— Точно така е. Преди обаче да ти кажа всичко, двамата с теб трябва да изясним някои неща.

— Давай!

Роуина паркира пикапа между две коли.

— На първо място, искам да подчертая, че преди седмица, когато спаси живота ми, ти не изпълняваше „само служебния си дълг“ — започна тя, като продължаваше да стиска волана с две ръце. — Ако си спомняш, не беше тук по служба, защото все още се водеше в отпуска, както между впрочем и сега. Нашите отношения бяха, така да се каже, неофициални — погледна го, сякаш очакваше някакъв коментар, ала Джо — само попита:

— Не си ли обула моите джинси?

— Ти си невъзможен! — възмути се Роуина. — Опитвам се да проведа сериозен разговор! Съгласен ли си, че освен служебния ти дълг имаше и нещо друго?

— Аз съм полицай, Роуина. И винаги ще изпълнявам служебния си дълг...

— Зная това. Но ти... Тъъ... Ти не се любиш с всички гражданки на Сан Франциско, нали така?

— Е, не съвсем с всички — засмя се той.

Тя въздъхна. Явно трябваше да се въоръжи с търпение.

— Ти живя за малко в моя дом, нали? А когато те раниха, аз се преместих да живея в апартамента ти...

— Без мое съгласие — отбеляза Джо. — Знаеш ли, наистина мисля, че това са моите джинси!

— ... Роднините и приятелите ти ме приеха като близка — продължи тя, без да обръща внимание на шеговития му тон. — Идвах при теб всеки ден, докато беше в болницата. Карам твоя пикал. Обула съм и джинсите ти!

— По дяволите, бях сигурен в това!

— Мислех, че краката ми са по-дълги от твоите...

Джо се питаше защо изобщо водят този разговор, след като единственото, което искаше в този миг, беше да я грабне на ръце и да отнесе в някоя от многобройните странни стаи на леля Аделаида...

— Естествено, кръстът ми е по-тънък — добави тя.

„Господи, можеше да се люби с нея дори в онази гадна стая с препарирани животни!“

— Мисълта ми беше, че нямаш право да ме отблъскваш, когато си в беда! — продължи тя.

Изведнъж Джо стана сериозен.

— Роуина, опасно е да се влюбваш в мъж като мен...

— Не, аз не съм влюбена в мъж като теб. Влюбена съм в теб! Зная, че професията ти крие рискове, и ги приемам. Всъщност всяка професия крие известни рискове... Помисли си само! Дори аз, която само седях пред компютъра и открих измамите на Тайхърст, щях да пострадам!

Джо погали косата ѝ и погледна към хората, които се въртяха около къщата.

— Кажи какъв е този „комитет“? — попита той.

— Това са членове на Историческото дружество. Свързах се с тях преди няколко дни. Нямах представа, че отдавна са хвърлили око на къщата на леля. Щяха да полудеят от възторг, когато ги уведомих, че

почти нищо не е променяно от времето на Седрик — Роуина замълча. Джо се взираше напрегнато в нея. — Когато обаче им казах, че искам да направя дарение на Дружеството — къщата и всичко в нея, буквално онемяха.

— Да си призная и аз онемях! — едва изрече Джо.

— Не съм забелязвала лесно да губиш дар слово, сержант Скарлати — усмихна се Роуина и продължи: — Живях тук достатъчно дълго и не се оплаквам. Сега обаче искам да съм свободна. Да имам свой дом! Ще взема само някои дребни вещи, които леля Аделаида ми е подарявала, няколко семейни портрета и документи. Портретът на Седрик ще оставя тук. Това е всичко, което исках да узнаеш...

Роуина завъртя ключа, натисна газта и пое обратно по стръмните улици на Телеграф Хил. Доста дълго Джо не обелваше дума. Явно му трябваше известно време, за да асимилира чутото. Накрая попита:

— Няма ли да вземеш някоя от препарираните птици?

— Нито една!

— Добре. Да ти призная честно, бях започнал да харесвам бухала. Но сигурно щеше да ми прилошава, ако той се „настанеше“ трайно в къщата ми...

— В къщата *ти*? — прекъсна го тя.

— Е, добре де... В нашата къща.

— Скарлати!

— За едно нещо обаче ще падне голяма борба с Дружеството — за Сър Ланселот. Мисля, че няма да е лесно да забравя ролята си на „доблестен рицар“, като се препъвам всеки ден в доспехите...

— Доспехите са купени от леля. Ще поговоря с Комитета.

— Господи! Представях си, че може да се таксува като възнаграждение, задето спасих хубавото ти задниче!

— Моето ли? Аз спасих твоето! Щеше да изгориш жив, ако не ти бях показала аварийната стълба!

— Ами! Щях да се измъкна! Не зная само какво щеше да правиш ти, ако не бях разрязал въжето около китките ти!

— Щом ти си щял да се оправиш, без да виждаш, и аз щях да се оправя вързана!

— Упорита си като магаре! Само че грешиш — ухили се нахално Джо.

— Не греша!

— Госпожице, предупреждавам те, че никога не се оттеглям пръв от спора! Изобщо не съм от лесните!

— Нито пък аз!

— О, това го знам отдавна!

— Джо, винаги ли си толкова прям?

— Винаги!

— Смяташ ли, че животът ни би се превърнал в ад?

— Според мен не. А според теб?

— И според мен не — усмихна му се тя.

— Чудесно! Кажи сега, ще си получа ли доспехите?

ЕПИЛОГ

Джо получи рицарските доспехи. Историческо дружество сметна, че това е направо дреболия в сравнение с изключителната стойност на къщата, построена преди около век от един от най-богатите и ексцентрични жители на Сан Франциско по онова време. Джо направи опит да остави доспехите в бара, ала Марио го погна с кухненския нож и той се видя принуден да ги довлече в апартамента. Роуина го завари коленичил до проклетите жезла.

— Тук таваните са много ниски. Май няма да мога да държа доспехите изправени — изсумтя сърдито той и чак тогава се обърна към нея. Видът ѝ го смая. Успя само да прошепне: — Роуина, какво...

Тя прекара пръсти през подстриганата си коса. Очевидно още не можеше да свикне с нея.

— Знаеш ли, че никога не бях ходила на фризьор? Минах край един салон и нещо ме накара да вляза. Помислих си, че ще ме изхвърлят, когато казах, че нямам час, но...

— Загледали са се в косата ти и са решили да не те изпускат!

— Казах им да я отрежат до раменете...

Джо скочи на крака, без да откъсва очи от нея. Докосна с ръка златистите кичури.

— Красива си! Много ти отива! — нежно каза той.

— Вече никога няма да я нося на кок! — усмихнато отвърна тя.

Няколко дни по-късно боядисването на апартамента бе привършило, а Марио вече беше заредил във фризера неколкостотин кюфтенца за сватбения прием. Джо откри съвсем случайно малката изненада, която Роуина му бе приготвила. Търсеше нещо в килера и за малко не изкрещя панически, когато в него се вторачиха две изкуствени очи.

Той, опитният полицаи, да крещи от ужас! Преди седмица се беше върнал на работа. Чувстваше се щастлив, че е отново сред своите колеги. Добре де, но кой нямаше да се уплаши, ако изведнъж от тъмния килер срещу него се ококорят две стъклени очи?

— Роуина!

— О, виждам, че си открил Арнолд!

— Арнолд ли? Какъв Арнолд? Тук има само една гадна препарирана птица!

— Любимата на праядо ми!

Джо отстъпи крачка и чак тогава видя, че беше препарираният бухал. Погледна към Роуина. Изглеждаше невероятна с новата прическа — свободна и безгрижна. Сърцето му преливаше от любов, струваше му се, че още миг — и ще се пръсне. Как бе живял, как беше оцелял през онези шест ужасни месеца, преди да я срещне?

— Искаш ли да ти кажа нещо, госпожице Уилоу?

— Зная почти всичко, сержант Скарлати!

— Е, на всички е известно, че си гений и всезнайко. Но едва ли ти е хрумвало какво точно спаси и двама ни.

— Не „какво“, а „кой“. Аз, разбира се!

— Не! — поклати Джо глава и я привлече към себе си. — Спаси ни любовта!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.